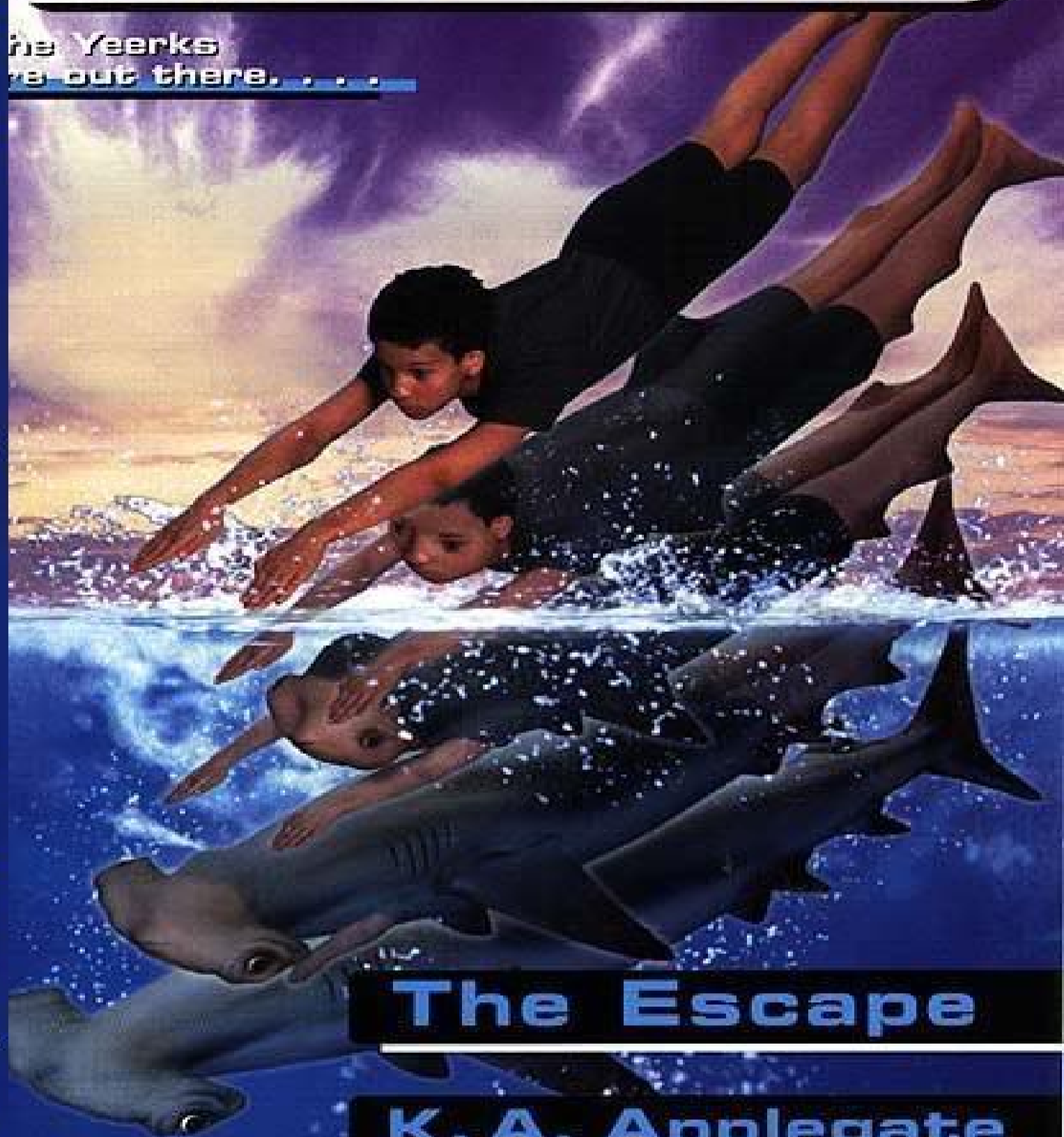

ANIMORPHS

The Yeerks
are out there. . . .

The Escape

K.A. Applegate

Cuộc Đào Thoát

Series Animorphs Phần 15

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 14](#)

[ĐẢO CÁ MẬP](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

TẬP 14: BÍ MẬT QUỐC GIA

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Trong một lần đi cùng ba của Cassie đến khám bệnh cho mấy con ngựa của bà Helen Khùng ở vùng 91, Rachel và Cassie phát hiện có một số con ngựa có biểu hiện khác thường: ngựa muốn gọi điện thoại tại trạm điện thoại công cộng. Cassie và Rachel cũng tình cờ phát hiện ra rằng mấy con ngựa này chính là vật chủ của bọn Yeerk sau khi chúng bị sát thương và con sâu Yeerk bò ra từ tai mấy con ngựa. Từ thông tin của Rachel và Cassie, Hội Animorphs quyết định tìm hiểu xem Vùng 91 - khu vực cấm của quân đội Mỹ - đang giữ gìn vật gì thuộc về *Bí Mật Quốc gia* mà cũng khiến bọn Yeerk quan tâm. Các thành viên trong Hội biến thành ngựa thâm nhập vào trong và nhìn thấy vật thể quân đội Mỹ đang cất giữ. Theo Ax, đó là một bộ phận của thiết bị vệ sinh trên tàu Mái Vòm của người Andalite. Đồng thời, mấy bạn trẻ cũng nắm được thông tin rằng bọn Yeerk có kế hoạch bắt giữ viên Đại úy chỉ huy và biến anh thành kẻ Mượn xác khi anh cùng lính của mình đi thăm quan Lâm Viên. Sáu bạn trẻ đã cứu thoát viên Đại úy khỏi kiếp nạn bị Mượn xác.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorphs: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Ngựa

Marco: Ngựa

Rachel: Ngựa

Cassie: Ngựa (Minneapolis Max)

Tobias: Ngựa

Ax: Ngựa

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Hải âu, Chim ưng Peregrine, Ngựa, Cú sừng, Cọp Siberi

Marco: Mòng biển, Gián, Hải âu, Ngựa, Cú sừng, Khỉ đột

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Gián, Hải âu, Ngựa, Cú sừng, Gấu xám

Cassie: Mòng biển, Gián, Hải âu, Ngựa, Cú sừng, Sói

Tobias: Người (Tobias), Ngựa

Ax: Người, Điều mướp, Ngựa, Cú sừng, Rắn chuông

ĐẢO CÁ MẬP

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Tôi luôn thấy khoái cái tên của mình. Marco. Nó làm người nghe liên tưởng ngay đến Marco Polo. Nhưng thế không có nghĩa họ của tôi là Polo. Mà cũng có thể đó là họ của tôi thì sao. Tôi chẳng nói cho các bạn biết được. Tất cả năm đứa tụi tôi - hội viên Hội Animorphs - chẳng nói họ của mình, nơi tụi tôi sống hay bất cứ thông tin gì có thể giúp cho bọn Yeerk tìm ra tụi tôi cho bạn biết đâu.

Bọn Yeerk là cái giống gì thế? Hẳn là bạn đang đặt ra câu hỏi đó phải không? Để tôi nói cho các bạn hay. Chúng là một loài sinh vật ký sinh. Nhìn giống như ốc sên không có vỏ. Bọn Yeerk không chui vào trong bao tử hay hệ tiêu hóa mà chúng bò vào trong bộ não của bạn. Chúng trải dài thân hình mềm nhũn của chúng lấp đầy những ngõ ngách, khe hở trong bộ não, chúng quấn chặt các nơon thần kinh của bạn.

Chúng kiểm soát bộ não của bạn. Kiểm soát hoàn toàn.

Bạn cứ nghĩ: *Ôi dào, tôi vẫn tự kiểm soát được bản thân mà.* Bạn nhầm to rồi đó. Nếu có một tên Yeerk hiện đang nằm trong đầu bạn, thì chính hắn đang cử động ngón tay hay bàn tay của bạn; hắn đang điều khiển tia nhìn của bạn; và cũng chính tên Yeerk đó quyết định khi nào bạn thấy đói.

Bọn Yeerk chui vào trong não của bạn và biến bạn trở thành nô lệ của chúng. Chúng lật mở toàn bộ những ký ức của bạn như đang đọc một cuốn sách. Bạn vẫn suy nghĩ được, vẫn cảm nhận được. Bạn vẫn có thể cảm thấy sợ hãi hay nhục nhã. Song bạn chẳng thể làm được gì cho chính mình. Trạng thái nô lệ hoàn toàn này chưa từng bao giờ có trên Trái Đất của chúng ta cho tới khi bọn Yeerk xuất hiện. Tất cả những sinh vật bị Yeerk chui vào đầu có một cái tên chung là kẻ Bị Mượn xác. Mượn xác - Người, Mượn xác - Hork-Bajir...

Tụi tôi - năm đứa trẻ Người và một đứa trẻ Andalite - cùng nhau chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk, mà đứng đầu là con quỷ Visser Ba. Chỉ năm đứa tụi tôi và bọn Yeerk - đương nhiên rồi, biết đến cuộc xâm lăng này mà thôi.

Tụi tụi chiến đấu bằng cách nào ư? Bằng quyền năng biến hình do một ông hoàng người Andalite trao tặng lúc ông đang hấp hối. Quyền năng biến thành bất cứ con vật nào tụi tụi chạm tay vào.

Làm thế nào có thể phân biệt được người bình thường và kẻ Mượn xác? Thật là nan giải. Không có cách chi hết. Bạn có thể nhìn sâu vào cặp mắt của người bạn tin tưởng nhất, song không bao giờ bạn có thể đoán được đằng sau cặp mắt đó là một con sâu ngoài Trái Đất.

Đấy, bây giờ các bạn đã rõ tại sao tụi tụi không cho các bạn biết họ, biết đường phố, thậm chí là tiểu bang nơi tụi tụi đang sống rồi đó. Tụi tụi muốn sống sót để cứu thoát một người rất quan trọng, rất có ý nghĩa với tụi tụi. Một người mà tụi tụi thường xuyên nhìn sâu vào cặp mắt của bà nhưng không hề biết bà không còn là mẹ của tụi tụi nữa.

Là một Animorph, không phải lúc nào bạn cũng gặp nguy hiểm hay phải chiến đấu. Bạn còn có những khoảng thời gian mà quyền năng biến hình trở nên hữu ích và thậm chí là thú vị nữa.

Sau giờ học một buổi chiều thứ Tư đẹp trời, tụi tụi đang ở trong khu thương xá với đám bạn, vui chơi. Lần này, tụi tụi tới khu thương xá Mega, mới được xây dựng vắt ngang khu Trung tâm. Đây là ý của Cassie. Kỳ quặc chưa? Bình thường, nhỏ luôn là đứa cuối cùng đưa ra một kế hoạch liều lĩnh. Nhưng, chuyến này là vì có mấy con vật bị đối xử tàn tệ. Cassie sẽ không để bạn yên khi có vấn đề gì đó liên quan đến thú vật đâu.

“Sssssssquáááááccccc! Thức ăn ngon tuyệt! Thức ăn ngon tuyệt! Sssssssquáááááccccc!”

Tụi tụi đang đứng đó - tụi tụi, Jake, Rachel, Tobias và Ax - trong lối người. Tobias đã lấy lại được khả năng biến hình, song nó vẫn là một chú điều hâu đuôi đỏ. Nó có thể biến hình thành chính nó ngày xưa, song nếu nó ở trong hình dạng đó quá hai giờ, nó sẽ mắc kẹt trong lối người và không thể biến hình được nữa. Do đó, nó chọn cách sống như một chú điều hâu đuôi đỏ và giữ lại quyền năng biến hình. Nếu là tụi tụi, tụi tụi hẳn sẽ gặp khó khăn khi quyết định như thế. Còn Ax là một người Andalite. Thỉnh thoảng ảnh sử dụng lối người, như lúc này chẳng hạn, nếu không hẳn sẽ có rất nhiều tiếng hét hoảng sợ khi trông thấy một người Andalite đang dạo bước trong khu thương xá.

“Sssssquaaaaaaccc! Hãy ném bánh mì kẹp Mưa Rừng. Hết xảy Sssssquaaaaaaccc luôn!”

Trong khu thương xá Mega có một tiệm ăn tên là Amazon Cafe. Tiệm ăn này rất tuyệt vì khi bạn bước vào đó cứ như bạn đang lạc vào thế giới của Disney. Bàn ăn được bao bọc bởi những cây cỏ và những chất liệu khiến bạn hình dung ra một khu rừng. Có rất nhiều chim muông, cá sấu và rắn nhồi bông đang đậu, đang quẩn trên những cành cây giả trong quán. Xui xẻo thay, họ cũng có mấy con chim thật. Chính xác là mấy con két. Chúng ở trong lồng và được treo nơi mọi người đang xếp hàng chờ sắp bàn. Một đám người bu quanh chúng. Người già có, người trẻ có, người lịch sự đàng hoàng có, kẻ quậy phá cũng có. Mấy kẻ này cố làm cho mấy con chim hoảng sợ hoặc đang ném rác hoặc thọc mẩu thuốc lá hút dở vào người chúng.

Mấy chú két của nhà hàng Amazon Cafe vừa ngoác mồm kêu quang quác vừa cuống cuống nhảy tránh mấy tên quậy đang chọc phá chúng. Điều này khiến Cassie bức không chịu được. Nhỏ bảo tụi tụi. “Marco, bồ nghĩ coi có cách nào cứu mấy con chim tội nghiệp đó không? Không

thể để họ xài xể chúng vậy được.”

Tôi ậm ừ. “Hừm, kết phải không? Chúng nói được phải không?”

“Ừ, có gì không? Bờ có ý gì à?”

“À, ừ, có. Mình có một ý hết xảy đây.”

Hai ngày sau, tụi tôi trở lại khu thương xá, tới ngay chỗ đám người đang chọc ghẹo mấy con kết.

“Nói ‘Howard Stern vạn tuế’ đi!” Một tên nhóc hét lớn với con kết màu xanh sáng.

“Sssssquaaaaaccc! Amazon Cafe. Du hí tuyệt vời!”

“Không phải, mày ngu quá vậy, kết. Nói Howard Stern vạn tuế chứ. Nói Howard Stern vạn tuế đi nào!”

“Đúng là dần,” Rachel đánh luôn một câu.

Tên nhóc quay đầu lại. “Ờ, cái con chim này dần thiệt.”

“Tui không nói con chim đó. Tui nói anh...”

Jake vội vàng vịn tay lên vai Rachel để làm cho nhỏ hạ hỏa. Rachel thỉnh thoảng vẫn nổi khùng bất tử vậy đó. Nhỏ không cách chi nhẫn nhịn được trước mấy tên ngố.

“Vô việc thôi,” Jake nói. “Gần tới giờ người ta cọ rửa mấy cây sào của bọn kết rồi đó, nếu như Cassie canh đúng thời gian.”

“Ngày nào cũng y boong giờ này mà,” Cassie vội trấn an. “Coi, cái chị lo vụ đó đang tới kìa.”

Một chị khoảng hai mươi tuổi mặc đồng phục lao công đang tiến về phía bọn tôi, tay xách một chiếc lồng bện dây to đùng.

“Tốt rồi. Rachel, Marco, Cassie và mình sẽ bám theo chị ấy. Tobias và Ax ở đây làm hậu viện nhe,” Jake phân công.

“Hậu viện,” Ax tán thành. “H... hậu vi...viện... ở trong có chế biến bánh quế hả? Ôi, ôi, bánh quế. Quê...ế.”

Jake ngán ngẩm thở dài. Chàng Ax ngổ này khi biến thành người Trái Đất lúc nào cũng khoái chơi đùa với những âm thanh đặc biệt là mê ăn đến phát sợ luôn. Ax luôn phát rồ trước những thanh sôcôla và bánh quế mà theo ảnh chính là những sản phẩm tuyệt vời nhất của loài người. Còn âm nhạc và nghệ thuật hả? Quên đi! Ax sẽ đổi cái rụp bức danh họa “Nàng Mona Lisa” để lấy một thanh bánh quế Cinnabon cho mà coi.

Chị lao công tóm bốn chú kết cho vào lồng và quay trở lại phía phòng kho của nhà hàng. Tụi tôi lố thốc bám theo chị.

"La lá là la là lá la la!" Tôi hát nhại theo điệu nhạc phim ‘Nhiệm vụ bất khả thi’.

“Nhiệm vụ của mấy bồ là trả lại cho mấy con kết chân giá trị của chúng và cho chúng cơ hội về với Mẹ Trái Đất!” Cassie nhướn mắt nhìn tôi. Jake giấu một nụ cười.

“Mình không thể tin bồ lại đồng ý với kế hoạch này, Jake à. Một thằng Jake đầy trách nhiệm lại chịu gật đầu cho phép tụi này dùng quyền năng biến hình vào việc riêng. Đừng có bảo hôm nay mình mới thấy nha,” tôi ghẹo nó. “Đó là bởi vì bồ thực sự thích Cassie,” tôi đệm thêm.

“Bởi vì nếu như mình không chấp thuận, Cassie sẽ vẫn cứ làm, và nhỏ sẽ kéo Rachel vào cuộc, và có thể là cả bồ nữa, và cả ba đứa bồ sẽ cần ai đó... một ai đó có óc phán đoán giúp đỡ.”

“Vâng, thưa *Ba*,” tôi nhạo nó.

Đôi khi Jake có cái kiểu nói rin rít trong cổ họng như thế. Nhưng tôi chỉ cười phá lên. Jake mãi là bồ ruột của tôi. Nó có thể là lãnh đạo hội Animorph, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải bắt nó lúc nào cũng nghiêm nghị.

Đợi chị lao công trở ra cọ rửa mấy thanh sào, bốn đứa tôi rúc luôn vào kho.

Tụi tôi tiến lại cái lồng kết. Cassie lôi từng con ra, đặt lên tay mấy đứa tôi. Mấy con chim nằm im re khi bọn tôi thâu nạp ADN của chúng.

Tụi tôi giấu đám kết vào một cái tủ có thông hơi hần hoi. Cassie cam đoan rằng chúng sẽ không việc gì hết. Giờ thì chỉ còn lại mỗi việc biến thành kết. Biến hình thành mấy con kết đó đó!

CHƯƠNG 2

Và đó là những gì tụi tôi làm.

Hầu hết mọi người đều nghĩ biến hình thành một con vật rất thú vị. Và tôi cũng thế. Nhưng hơn cả thú vị và vui vẻ là sự kinh khủng và kỳ quặc không thể tưởng tượng nổi. Chỉ đến khi nào bạn đã thực sự trải nghiệm, bạn mới có thể hiểu hết được nó khác xa với hình dung của bạn như thế nào.

Cái cơ thể cha mẹ bạn cho bạn lúc sinh thời, cái cơ thể có hai tay, hai chân, một cái đầu với khuôn mặt phía trước sẽ bị biến đổi. Biến đổi hoàn toàn cho tới khi chẳng còn cái thứ gì thuộc về bạn ngoại trừ trí óc. Bạn không còn ngón tay để mà ngo ngoáy, chẳng còn chân để mà đứng, cũng chẳng còn miệng để mà nói nữa. Bạn nhìn thế giới xung quanh bạn thông qua mắt của một con thú.

Khi tôi tập trung trí óc của mình vào hình ảnh con két, tôi bắt đầu cảm nhận được sự thay đổi.

Trước tiên, da tôi chuyển sang màu xanh, thứ màu xanh sáng loáng, rực rỡ, màu xanh của lông két ấy. Waa! Tuyệt quá! Tôi thốt lên.

Cùng lúc đó, mấy đứa kia cũng bắt đầu đổi màu. Jake trở nên trắng như tuyết. Rachel là một sự pha trộn dễ chịu giữa màu vàng và màu cam. Còn Cassie thì... quả là nhỏ này có một tài năng thiên phú trong việc biến hình. Một màu đỏ thắm đang lan dần từ bờ vai của nhỏ, tỏa dọc xuống hai tay, lan đến tận móng tay. Rồi màu đỏ đó dâng lên cổ, làm biến đổi khuôn mặt của nhỏ giống như một ly nước đá được rót món xiro sori vào trong. Bộ phận biến đổi cuối cùng là cặp mắt. Thoạt tiên nó ánh lên màu trắng, rồi, trở thành màu đỏ giống như những phần khác trên cơ thể của nhỏ.

Ngay khi cơ thể tôi có màu xanh, tôi bắt đầu co rút. Sàn nhà dơ hầy dâng lên sầm sập. Nó giống như tôi đang rơi và cái mặt của tôi cắm xuống đất trước nhất. Chân tôi biến thành chân chim. Xương người đặc và nặng biến thành xương chim rỗng và nhẹ. Nội tạng của tôi: phổi, gan, dạ dày, lộn lạo lung tung khiến tôi muốn hét lên vì kinh hãi - song, thực tế kỹ thuật biến hình đã loại bỏ mọi đau đớn thể xác. Tôi càng nhỏ, làn da xanh của tôi càng sáng hơn. Lông vũ đâm chĩa ra qua da. Ngón tay tôi mọc dài ra, thon lại và biến thành lông cánh.

Phụp! Mặt tôi nhon ra. Răng, môi, mũi của tôi phình ra nhều nhệu như thể được đúc từ nhựa máttic dán kiếng và bị ai đó thoi cho một đấm từ phía sau.

Lớp da người mềm mại ở má và môi tôi trở nên cứng ngắt. Cái mỏ két bự chảng và lỗ bịch của tôi đang thành hình. Nó mang màu móng tay của một ông cụ già.

Nhõn lực của két hồng bì được với điều hâu, nhưng xịn hơn mắt người là cái chắc.

<Tội mình coi lờ lơet ghê ha!> Tôi nói với đám bạn bằng cách truyền ý nghĩ.

<Ê, chui vô lồng lẹ đi, chị lao công trở lại thì gay đó,> Cassie thúc giục.

Ngay lúc đó, tôi cảm thấy trí não kết sợi ờng ọc trong bộ não người của tôi. Thiết là kỳ khôi. Tôi đã từng đấu tranh với trí não của những loài vật không biết gì ngoài nỗi sợ hãi như chuột, hay chỉ biết đến giết như nhện sói. Tôi cũng đã từng đấu tranh với trí não vô cảm, giống như một cỗ máy của loài kiến, nhưng hiếm khi cảm nhận được thứ gì đó được coi là trí thông minh trong não những con vật đó. Tôi đã từng biến thành khỉ đột và cá heo. Cả hai con vật này đều là những loài vật thông thái. Kết không thông thái kiểu đó nhưng chúng lại có khả năng suy nghĩ. Chà chà, coi bộ loài kết cũng biết tư duy đây, hình như nó còn có những xúc cảm vượt ra ngoài bản năng thông thường nữa...bây giờ tôi bắt đầu hiểu vì sao nhỏ Cassie lại nổi điên khi thấy mấy con kết bị đem ra mua vui rồi...

<Này. Những con chim này thông minh đấy,> tôi nói.

<Rất thông minh là đằng khác,> Cassie tán thành. <Thế mà lại bị nhốt trong một chiếc lồng xấu xí và bị quấy nhiễu suốt ngày. Những chú chim này lẽ ra phải được bay tự do trong rừng nhiệt đới, chứ không phải bị nhốt trong một khu thương xá.>

<Thế không có nghĩa là tụi mình sẽ thả hết tất cả kết trên đất nước này đâu nhé,> Jake nhấn mạnh. <Mọi người rõ cả rồi phải không?>

<Phải, nhưng tụi mình có thể khiến quán Amazon Cafe không dám nghe nhắc tới chữ ‘kết’ nữa,> tôi nói.

Vài phút sau, chị lao công trở vào, bê tụi tôi ra chỗ những thanh xà đã được cọ rửa sạch. Tôi đảo mắt một vòng, nhìn đám đông bu xung quanh rồi cố ép con kết tôi bắt nói tiếng người.

<Á à, càng nhiều người, càng cần ít thời gian để trêu tức họ,> tôi nói. Rồi tôi cố gắng làm một điều mà chưa bao giờ tôi phải làm khi biến hình. Tôi cố khiến cho con kết-tôi phải nói. Tại sao ư? Bởi vì kết không nói bằng cách mấp máy môi, nó có môi đâu. Tất cả lời nói kết thốt ra đều từ trong cổ họng. Giống như người biết nói bụng vậy. Nhưng tất cả tụi tôi phải giải quyết cái khó đó. Tụi tôi chẳng phải làm gì ngoài việc nói với mấy người đang đứng xếp hàng. Và tụi tôi nói.

“Sssssquaaaaaaccc! Bánh mì quán Sssssquaaaaaaccc Amazon kẹp thịt mèo! Sssssquaaaaaaccc!”

“Sssssquaaaaaaccc! Hãy xơi mì ống Sssssquaaaaaaccc trộn tóc!”

“Sssssquaaaaaaccc! Mút ngón chân Sssssquaaaaaaccc quán Amazon thật tuyệt!”

Tobias đứng lẫn trong đám đông che miệng cười khúc khích khi thấy mặt mọi người trở nên xanh mét. Ax đứng cạnh cậu ta, đang mải ngón ngấu một khoanh pizza, chẳng biết lượm được ở đâu. Cầu trời không phải là từ sọt rác.

“Sssssquaaaaaaccc! Đồ ăn tẩm độc!”

“Sssssquaaaaaccc! Cá ươn rán!”

Thế là quá đủ: nhiều người quyết định bỏ đi. Lão chủ quán chỉ mất có năm phút là hiểu ngay rằng việc nuôi mấy con két không phải là ý hay. Nhưng tụi tôi đã quyết làm cho lão hiểu thấu cái thông điệp đó.

Sssssquaaaaaccc! Ông đang ăn chuối hay ăn cái mũi của ông vậy?”

“Sssssquaaaaaccc! Cái gì trên đầu ông thế kia, lông gấu tui hả?”

“Sssssquaaaaaccc! Tóc giả! Ý, tóc giả! Sssssquaaaaaccc!”

"Sssssquaaaaaccc! Tụi tôi phải được tự do bay lượn trong môi trường tự nhiên!"

Lời nói cuối cùng đó là của Cassie, đương nhiên rồi. Két nào mà nói được câu dài đến thế.

Cuối cùng thì tụi tôi cũng được thả. Tôi nhận ra Tobias nhè nhẹ vỗ tay và cười toét. Tôi cảm thấy thật sáng khoái, dễ chịu... cho đến khi tôi bắt gặp một khuôn mặt khác ở phía sau Tobias, xen lẫn giữa đám đông.

Tôi biết khuôn mặt này. Đó là Erek.

Erek, người Chee.

CHƯƠNG 3

Erek - người Chee - từng là cậu bạn Erek tôi quen trong trường. Nhưng cậu bạn Erek-Chee thực ra còn có nhiều điểm thú vị hơn nhiều.

Người Chee[1] là một chủng loài robo thượng thặng, mạnh mẽ cực kỳ nhưng lại rất đôn hậu, hòa hiếu. Cái hình chiếu ba chiều bao quanh Erek-người Chee cho ảnh dáng hình của một cậu bé, nhưng thật ra tuổi đời của ảnh còn lớn hơn cả độ dài của lịch sử loài người nữa đó...

Người Chee đến Trái Đất từ hàng trăm nghìn năm trước. Họ là đồng minh của người Pemalite. Hành tinh của người Pemalite bị bọn Howler xâm chiếm, tàn phá nặng nề. Người Pemalite đã chạy trốn, nhưng quá muộn. Họ bị nhiễm bệnh và tới khi đặt chân được đến Trái Đất, họ bị diệt vong. Nhưng những người máy do họ tạo ra thì bất tử, đó chính là người Chee. Với tinh thể Pemalite, người Chee tái tạo lại hình ảnh người Pemalite trong cơ thể sói, và từ đó loài chó nuôi trong gia đình cũng được hình thành.

Nếu bạn biết rằng loài chó trung thành, yêu đời và thuần khiết như thế nào, bạn sẽ biết thực chất về con người Pemalite và chút chút về người Chee.

Người Chee hòa hảo và cực khỏe. Chỉ một mình Erek thôi, anh có thể mang vác toàn bộ người trong khu thương xá, đập xủ họ và phá sập khu thương xá theo đúng nghĩa đen.

Nhưng người Chee theo chủ nghĩa hòa bình. Họ cũng là kẻ thù của bọn Yeerk. Họ theo dõi bọn Yeerk, tìm hiểu về chúng, và, theo cách phi bạo lực, họ làm mọi cách để làm chậm lại quá trình xâm lăng của bọn Yeerk.

Erek chờ cho tới khi tụi tôi kết thúc trò đùa tình nghịch của mình, chờ tới khi chỉ có tôi và Jake ra khỏi khu thương xá. Tụi tôi thường xé lẻ ra như thế để cho mọi người nghĩ tụi tôi không phải là một nhóm.

“Chào Marco,” Erek lên tiếng. “Chào Jake.”

Tụi tôi không chạy ào tới bá vai anh. Tụi tôi đã có kinh nghiệm một lần khi Erek vào bưu điện rồi. Khó mà quên được lần đó. Khó có thể cư xử với Erek như với một cậu nhóc bình thường khác.

“Chào Erek, cậu thế nào rồi?” Jake hỏi, vẻ thận trọng.

“Tớ khỏe. Và tớ cũng biết rằng các cậu đã làm những việc tốt đẹp chống lại... chống lại những kẻ chúng ta cùng quen biết.” Erek hạ giọng. “Tụi mình kiếm chỗ nào kín đáo để nói chuyện đi.”

Đột nhiên, không khí quanh tụi tôi chợt lung linh. Tất cả những âm thanh trong siêu thị bỗng dưng bị xóa sạch. Và Erek cũng không còn là người nữa. Cậu ấy trở thành một người máy bằng crom và ngà, với hình dáng na ná như một con chó ốm di chuyển bằng hai cẳng.

“Cậu làm gì vậy, Erek?” tôi hốt hoảng hỏi.

“Tớ mở rộng hình chiếu, bọc cả ba đứa mình. Những người đi qua đây sẽ chỉ thấy ba nhân viên an ninh đang tán phét với nhau thôi. Chẳng ai quấy rầy hay nghe lỏm được tụi mình đâu.”

Thật là một mẹo hay, nhưng nó lại làm bao tử tôi thất lại. Erek tới kiểm tụi tôi thì hẳn là có chuyện lớn rồi. Cậu ấy đời nào chịu hao tâm tổn sức làm những chuyện tào lao...

“Giải phóng hai người Hork-Bajir tự do là một việc làm hay. Hai người đó có thể sẽ là hạt nhân cho một thế giới tốt đẹp và mạnh mẽ. Một giống loài có thể đã bắt đầu được bảo vệ bởi chính các bạn.”

Tôi nhún vai. “Tụi này khoái sự bận rộn. Giải phóng một giống loài hay chơi Nintendo cũng như nhau thôi.”

Erek nhoẻn cười bằng cái mồm chó crom, nhưng cậu ấy lập tức nghiêm trang trở lại. “Marco, tớ có chuyện muốn nói riêng với cậu đấy.”

“Nói đi đừng ngại, Jake cũng như tớ thôi,” tôi nói.

“Chuyện này liên quan đến một người thân của cậu, Marco ạ.”

Tôi lặng đi. Tôi hiểu ngay tức khắc Erek muốn ám chỉ ai. Tôi cố mở miệng nhưng từ ngữ cứ lú lú trên đầu lưỡi. “Mẹ tớ hả?”

Erek liếc sang Jake.

“Không sao,” Jake nói. “Tớ biết chuyện này, chỉ mình tớ biết thôi.”

Erek gật đầu. “Marco, mẹ cậu đã trở lại Trái Đất. Bà ấy đang giám sát một dự án tối mật được điều hành từ đảo Royan. Nói chính xác hơn, nó được điều hành từ vùng biển bao quanh đảo Royan.”

Tôi không còn nghe thấy Erek nói gì nữa. Tâm trí tôi cứ lờn vờn quanh cái tin mẹ tôi đã trở về Trái Đất. Jake hiểu điều đó nên nó thay tôi hỏi chuyện Erek.

“Chúng làm gì ở ngoài biển vậy?”

“Tớ cũng không biết nữa,” Erek đáp. “Nhưng chắc chắn dự án đó phải rất quan trọng cho nên đích thân Visser Một mới phải đến giám sát.”

“Visser Ba hẳn là có một chút khó chịu về việc này đây.”

Erek gật đầu. “Visser Ba không phải là tên Yeerk cùng cánh với Visser Một, mà là hai kẻ đối đầu.”

“Đúng thế.” Jake tán thành.

“Ừm, tớ... chúng tớ không chắc có nên nói với cậu về chuyện này hay không. Nhưng chúng tớ đã tìm hiểu bằng hết khả năng. Và tớ cho rằng Marco có quyền được biết mẹ cậu ấy đã quay trở lại Trái Đất. Song, các cậu cần phải hiểu thật rõ một điều rằng Visser Một giành được cấp bậc cao nhất của loài Yeerk không phải vì hắn dễ thương. Hắn rất thông minh, tài giỏi và nguy hiểm.”

Jake ngó tôi xem tôi phản ứng như thế nào.

“Các cậu cho rằng tớ không biết Visser Một là ai sao?” Tôi nóng nảy nói.

“Tớ biết chứ,” Erek nói. “Nhưng con người thường hay dễ bị đánh lừa bởi diện mạo bên ngoài. Các bạn đánh giá người ta qua khuôn mặt và ánh mắt. Khuôn mặt của Visser Một là khuôn mặt của người mà bạn tin cậy, yêu thương, Marco à. Nếu Hội Animorphs các bạn quyết định điều tra chuyện gì đang diễn ra trên đảo Royan, các bạn rất có thể sẽ phải trực diện với Visser Một.”

Tôi có thể nhận thấy Erek muốn đi tới đâu. Và điều đó khiến tôi điên tiết. Tôi thậm chí cũng không biết tại sao nữa. “Này, Erek, tớ không phải là một thằng ngốc nha.”

Ảnh lắc lư cái đầu robot. “Tớ biết cậu không ngốc. Nhưng cậu yêu mẹ. Cậu muốn cứu mẹ. Do đó, rất có thể cậu sẽ mắc sai lầm.”

Tôi thề là tôi sẽ vung tay đánh Erek. Nhưng tôi biết ảnh sẽ để cho tôi đánh và rốt cuộc chỉ có cánh tay tôi sẽ đau rần mà thôi.

“À, còn chuyện này nữa,” Erek nói. “Chúng tớ có cơ sở để tin rằng có thêm một loài bị Mượn xác mới ở đảo Royan, tên loài này là Leeran...”

“Cám ơn cậu, Erek,” Jake nói.

“Cậu ấy sẽ ổn chứ?” Erek hỏi Jake.

Không đợi nghe Jake trả lời, tôi quay đi và bước ra khỏi hình chiếu ba chiều đang bao bọc mình. Một phụ nữ tròn tròn mắt kính ngạc khi trông thấy một thằng nhóc bước thẳng ra từ nhân dáng một nhân viên an ninh đang đứng trò chuyện.

Jake bắt kịp tôi sau một vài giây.

“Erek không có ý gì xấu đâu, bồ biết mà,” Jake nói. “Ảnh chỉ...”

“Mình biết ý ảnh là gì,” tôi cấm cản. “Ý ảnh là nếu tui mình tiêu tốn thời gian ở đó, rồi liệu mình có dám hủy hoại mẹ mình để đảm bảo nhiệm vụ được hoàn thành hay không chứ gì?”

Jake chụm vai tôi quay lại phía nó. “Và?”

Tôi vẫn còn đang điên máu. Nhưng tôi biết lý do. Không hẳn vì Erek quấy nhiễu tôi mà vì Erek đã nói trúng.

“Mình không biết, Jake à,” tôi nói. “Mình không biết.”

CHƯƠNG 4

<Tôi có biết về bọn Leeran,> Ax nói. <Nhưng bạn nghe đâu ra từ này vậy?>

Hôm sau, sau giờ học, tôi đang ở trong cánh rừng, nơi Ax và Tobias đang sống. Tobias đã đi săn mồi. Tôi muốn nói chuyện riêng với Ax. Ảnh đang ở trong hình hài Andalite, nhìn tôi bằng cặp mắt chính trong khi đôi mắt cuống của ảnh thận trọng quét dọc các hàng cây theo đủ mọi hướng.

Tôi đã yêu cầu Jake tạm thời nói cho mấy đứa kia nghe câu chuyện Erek vừa kể. Mấy đứa tụi nó vẫn chưa biết Visser Một - tên Yeerk chỉ huy cuộc xâm lăng Trái Đất, đang rúc trong đầu mẹ tôi. Tụi nó vẫn cứ ngỡ mẹ tôi đã chết đuối, thân xác đã bị nước cuốn đi mất biệt.

Tôi không muốn tụi nó thương hại tôi. Tôi là một đứa chuyên chọc cười. Tôi là một chàng trai có óc khôi hài. Đó cũng là cách tôi dàn xếp cuộc đời tôi. Tôi luôn tin rằng ở một phạm vi nào đó, chính bạn mới là người quyết định cuộc đời bạn như thế nào. Bạn có thể nhìn ra thế giới quanh bạn và nói, “Ồ, thế giới thật thảm thương, thật tàn nhẫn, thật khủng khiếp.” Song bạn cũng có thể nhìn quanh và quyết định thế giới xung quanh thật thú vị.

Nếu bạn lùi lại đủ xa để khỏi nhìn vào chi tiết, mọi thứ sẽ trở nên nhẹ nhàng và thú vị. Bạn nói chiến tranh là thảm cảnh. Tôi nói, người ta có bị khủng không mà đi đánh nhau vì chuyện không đâu? Người ta đánh nhau để kiểm soát những khoảnh đất dỏ hơi toàn là sa mạc rộng tuếch, để rồi khóc văng cả lên. Nó giống như mấy đứa trẻ đánh nhau vì một lon soda không còn một giọt. Đó không phải là bi thảm mà là lỗ bịch. Ngu xuẩn! Ngốc nghếch!

Bạn nói, Trái Đất nóng lên là khủng khiếp? Còn tôi nói, không, nó thật nực cười. Chúng ta đang khiến Trái Đất nóng lên là vì chúng ta đang sử dụng quá nhiều máy điều hòa. Chúng ta dùng quá nhiều chất khử mùi, nên bây giờ chúng ta sẽ phải chịu lúc nào cũng đổ mồ hôi. Đó không phải là chuyện buồn. Đó là một sự mỉa mai.

Nhưng loài người thường hay suy sụp khi gặp phải một tấn thảm kịch xảy ra với người thân, gần gũi với mình. Đây, như ba tôi đây. Tôi đã thấy cái chết của mẹ tôi tác động đến ba như thế nào. Bạn biết gì không? Chẳng có gì đáng cười trong chuyện đó cả. Và tôi biết, hàng bao năm qua, hầu như đêm nào tôi cũng nhìn hình mẹ tôi và khóc thầm trong giấc ngủ. Tôi cảm thấy trong tôi có một cái hố sâu hoắm. Không thể hàn gắn. Tôi không muốn hàn gắn cái hố đó, bởi vì tôi không muốn quên nỗi đau mất mẹ, tôi không muốn vượt qua nỗi đau đó.

Jake biết mẹ tôi. Nên khi tụi tôi đối mặt với Visser Một, nó biết bà là ai. Nhưng Rachel, Cassie, Tobias và Ax thì không. Và lúc đó, tụi tôi đang ở trong lột hình biến, tên Mượn xác Người Visser Một không nhận ra con trai của hắn.

<Bạn nghe ở đâu về dân Leeran vậy?> Ax gắng hỏi tiếp.

“Nè, làm ơn đừng hỏi, chỉ cần kể tôi nghe anh biết gì về giống Leeran thôi, được không hả?”

Ax do dự. Ảnh vẫn hơi lúng túng khi phải tỏ ra cởi mở và bộc trực với loài người. Dân Andalite không có thói quen tin cậy các giống khác mà.

<Họ là một giống sống trong nước. Hành tinh của họ đa phần là nước, cũng giống như Trái Đất vậy đó. Có điều là trên đất liền của họ chẳng có nhiều sự sống. Các dạng sống tiến hóa cao nhất của họ đều ở dưới đại dương. Dân Leeran là một giống lưỡng cư có tri giác,> Ax nhún vai. <Ít ra đó là những gì tôi học được ở trường. Dĩ nhiên tôi chưa bao giờ gặp người Leeran. Họ không được phép đến thế giới của chúng tôi.>

“Không được phép? Tại sao lại không? Họ nguy hiểm lắm hả?” tôi hỏi.

Ax bật cười. <Dĩ nhiên là không nguy hiểm. Nói là đáng ngại thì đúng hơn.>

“Tại sao lại đáng ngại? Họ ưa ‘xì hơi’ nơi công cộng hay sao vậy?”

<Dân Leeran là những nhà ngoại cảm tự nhiên. Họ đọc được các ý nghĩ khi họ ở gần ai đó. Chúng tôi có những công nghệ và bí mật quân sự không thể cho người Leeran đọc biết được... nhưng hãy nói cho tôi biết đi, bạn nghe đâu ra về những người Leeran ấy?>

“Từ Ereka, người Chee. Cậu ta nói rằng bọn Yeerk đang tiến hành một hoạt động bí mật gì đó ở dưới nước. Cậu ta nói vụ này có cả người Leeran tham gia vào.”

Ax có vẻ hoang mang. <Bọn Yeerk và dân Leeran hả? Thật khó tin. Bọn Yeerk chẳng bao giờ thôn tính được thế giới của người Leeran giống như họ đang thôn tính Trái Đất của các bạn đâu. Người Leeran có khả năng ngoại cảm kia mà. Họ sẽ lập tức nhận ra ngay nếu có người nào của họ là dân Bị-mượn-xác.>

“Ờ, có lẽ anh nói đúng. Nhưng... nếu tạo ra được một tên Mượn xác từ người Leeran thì sao nhỉ, một tên Mượn xác ngoại cảm ấy mà?”

Ax chĩa cặp mắt cuống vào tôi. <Thì chúng sẽ dò ra ngay những gián điệp. Như là anh chàng người Chee đó. Chúng sẽ dò được ngay những kẻ phản bội.>

“Và chúng sẽ dò ra chúng ta nữa, cả năm đứa nhóc người và một anh chàng Andalite,” tôi bổ sung. “Chúng sẽ thấy điều đó ngay cả qua lớp thú. Và thế là tụi mình tiêu tùng.”

Tôi hít một hơi dài và thở ra từ từ. Qua khe hở giữa những tàn cây, tôi thấy một con điều hâu đuôi đỏ đang soái cánh cao trên ngọn. Có thể đó là Tobias, có thể không. Thính giác của

điều hâu tuyệt diệu lắm. Tôi e rằng, nếu đó là Tobias, nó sẽ nghe thấy hết cuộc đối thoại giữa tôi và Ax.

“Mình nghĩ đó không phải vấn đề,” tôi lẩm bẩm.

<Cái gì không phải là vấn đề cơ?>

“Bất cứ thứ gì,” tôi vừa nói vừa cười. “Không thành vấn đề.”

Tôi biết bí mật của tôi chẳng chóng thì chầy sẽ bị tiết lộ. Cậu bé Marco vui tính sẽ thành đích ngắm của sự thương hại. Đám bạn tôi sẽ nhìn tôi và nghĩ, “Tội nghiệp, Marco đáng thương quá.”

Tôi lắc lắc đầu. “Không bao giờ chịu thua. Bỏ biết mà, mấy ông Thần Trêu Ngươi. Mấy ông chờ cơ hội làm đảo lộn mọi thứ xung quanh đời bỏ, rồi phái một Ngài đặc phái viên lạnh lùng đến kết thúc sự việc bằng lòng trắng ẩn. Thật tuyệt. Thật hoàn hảo.”

<Mấy ông Thần Trêu Ngươi đó là tín ngưỡng của loài người à?> Rất tự nhiên, Ax hoàn toàn cảm thấy khó hiểu trước những lời lảm nhảm của tôi.

“Không, chỉ là tín ngưỡng của mình tui thôi,” tôi nói. “Mấy ông chờ đợi tìm ra những gì tui không muốn và những gì mấy ông sẽ làm cho tui.”

<Và điều đó vui lắm hả?> Ax hỏi. Ảnh là người gần như không có óc khôi hài.

“Đương nhiên rồi,” tôi nói. “Nếu điều đó xảy ra với một người nào khác, người đó hẳn sẽ bị cuồng lên cho coi.”

Cuối cùng thì tôi cũng báo với Jake rằng tui tôi phải thực hiện nhiệm vụ. Tui tôi phải tìm hiểu bọn Yeerk đang làm cái quái gì ở đảo Royan.

Nhưng tôi cũng dặn nó đừng nói gì với những đứa khác khúc sau câu chuyện giữa hai đứa tôi và Erek. Về mẹ tôi đó. Tôi vẫn còn có hy vọng bằng cách nào đó, bí mật của tôi không bị tiết lộ. Và tôi sẽ tránh được sự thương hại của tui nó.

CHƯƠNG 5

“Đảo Royan là một đảo nhỏ thuộc sở hữu tư nhân, nằm cách bờ biển chừng ba chục kilomet,” tôi nói với mấy đứa kia khi cả nhóm tụ tập đông đủ ở Đường thú hoang, bàn

tính một cuộc thám thính qua loa trên cái đảo Royan đó. “Nó dài khoảng năm cây số rưỡi, rộng bốn cây số rưỡi, có hình thù như mặt trăng lưỡi liềm...”

“Nghe thơ mộng nhỉ,” Rachel nhận xét. “Trăng lưỡi liềm cơ đấy.”

“Này, đó là lời dẫn từ cuốn hướng dẫn du lịch đấy nha.” Tôi nói. Tôi nhăn mặt. Lẽ ra tôi đã không lách nháp như thế. Lẽ ra tôi đã phải đối đáp lại nhỏ. Tôi đang căng thẳng.

Tôi hít vô một hơi thiệt sâu rồi tiếp tục. “Ax nói dân Leeran có khả năng ngoại cảm. Vì vậy tụi mình phải hết sức thận trọng. Không được tiếp cận chúng quá gần.”

“Thế nào là gần, thế nào là xa?” Jake quay sang hỏi Ax.

<Tôi cũng không biết nữa,> Ax thú nhận. <Tôi nghĩ một vài mét là gần. Nhưng cũng không chắc đâu...>

“Đến cái đảo đó bằng cách nào đây?” Cassie thắc mắc. “Bằng đường không hay đường biển?”

<Ba chục kilomet là phải bơi xa lắm đó,> Tobias góp ý. Cậu ta đậu trên thanh xà lặn như mọi lần, cặp mắt dòm chừng qua cánh cửa sổ để ngó ở gác mái, còn đôi tai điều hâu thì dỏng lên để nghe ngóng.

“Kết hợp cả hai đi,” Jake nói. “Tụi mình bay ra biển, nghỉ một lúc, rồi biến thành cá heo...”

<Mình không có ADN cá heo,> Tobias nhắc nhở. <Để mình bay bọc lót cho.>

Tôi thấy Cassie nhướn mày nhìn Tobias. Có vẻ như Tobias không muốn biến hình cho lắm, dù cậu ta đã lấy lại được quyền năng biến hình.

“Ax đã có mẫu ADN cá mập rồi,” tôi nói. “Con này bơi cũng ngon lành chả thua kém gì cá heo. Còn nếu như Tobias không muốn biến hình thì...”

<Tui nói vậy hồi nào đâu,> Tobias vội chống chế.

Jake liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Tobias, bồ bay ra khu Lâm Viên thu nạp ADN cá heo còn kịp mà. Khu Lâm Viên cũng gần gần trên đường đi của tụi mình...”

<Mình phải ở trong lột điều hâu khi thu nạp ADN,> Tobias biện bạch. <Nghĩ coi, một con điều hâu đương không đáp lên mình con cá heo...>

“Ừ nhỉ. Thôi được. Bỏ qua đi,” Jake nói. “Cứ làm theo cách của bồ vậy.” Jake mỉm cười. “Xưa nay bồ vẫn luôn là vũ khí bí mật của tụi mình mà.”

Nhưng Tobias lại ngập ngừng. <Không, mấy bồ nói đúng. Mình phải biến thành cá heo thôi. Ba chục kilomet... mà trên biển thì mọi đâu ra được khí nóng. Thôi được, mình sẽ thâu nạp ADN cá heo, chắc chắn có vấn đề gì đâu. Cá heo bơi dưới nước, giống như chim bay trên trời, phải không?>

Cả bọn trố mắt ngó. Tobias xưa nay chẳng phải đứa lảm lòi, thế mà bây giờ nó lại đang lảm nhảm. Cassie là đứa hiểu ra trước tiên.

“Tobias? Bồ sợ nước hả?”

<Nước? Mình mà sợ nước á?>

“Chắc là có đấy.” Tôi phá lên cười. “Bay cao cả cây số trên không thì hổng ngán, vậy mà đụng tới nước thì rúm lại là sao?”

<Không phải mình sợ nước,> Tobias gay gắt nói. <Đó là vì trong nước làm gì có đủ không khí. Đâu thể nào thở được. Nó ép khắp toàn thân ấy chứ.>

“Ê, đừng ép Tobias nữa có được không hả?” Rachel nháy vô. “Nếu Tobias hổng ưa nước thì đừng có ép cậu ấy...”

<Không, cứ để mình làm,> Tobias run run nói.

Tôi gật đầu. “Vậy thì tốt.”

“Thôi được,” Jake kết luận. “Tobias sẽ ra Lâm Viên quây mấy con cá heo. Chuẩn bị bay nào! Hy vọng kỳ này tụi mình gặp may mắn.”

<Mấy con cá đó thở ở dưới nước à?> Tobias hỏi. <Ý mình là... mình nghĩ là điều đó là hiển nhiên rồi. Nhưng nhớ chúng quên...>

“Sẽ ổn cả thôi,” Cassie trấn an nó. “Bồ sẽ thấy, ngay khi bồ biến thành cá heo, bồ sẽ không bao giờ thấy sợ biển nữa.”

<Biển. Ôi, biển.>

Tôi không biết tại sao nhưng thấy Tobias sợ hãi, tôi lại thấy khá hơn. Tôi nghĩ có bạn cùng cảnh ngộ thì có cảm giác đó là đúng thôi.

“Nào, biến hình nào.” Jake hô.

Vài phút sau, tôi đã có móng vuốt, cánh khép về phía sau, lông trắng sáng, và một niềm đam mê với rác.

CHƯƠNG 6

Nếu bạn muốn bay thật cao, thật xa thì hãy chọn mẫu chim săn mồi. Nhưng nếu bạn muốn đi bất cứ nơi đâu mà chả ai thèm dòm ngó thì tốt nhất nên chọn con hải âu hay còn gọi là mòng biển í....

Mòng biển và bồ câu có thể xuất hiện bất cứ nơi đâu và làm bất cứ việc gì, mà không sợ làm rộן bất cứ ai. Chứ nếu bạn vô phốt trông lốt đại bàng đầu bạc thì người ta sẽ để mắt đến bạn ngay đấy.

Cả đám tụi tôi đứa nào cũng đã từng biến thành mòng biển, chỉ trừ có Ax và Tobias. Tụi tôi nghĩ Tobias lo thâu nạp ADN cá heo là đủ căng rồi, nên chẳng đứa nào xui nó thâu nạp thêm mẫu ADN mòng biển. Nhưng Ax thì khác à nhe. Trong Đường rừng thú hoang có một con mòng biển bị thương, thế là Ax mau chóng thâu nạp luôn con chim này.

Bọn tôi bay đến khu Lâm Viên. Nhanh và thấp. Đúng như kiểu bay của loài mòng biển. Dọc đường, mọi mẫu rác thực phẩm đều được bọn tôi nhận biết: nào mẫu khoai tây chiên rơi rớt, nào vụn bánh xốp phô mai, viên kẹo hương táo... Mòng biển thiện nghệ trong khoản phát hiện rác thực phẩm cũng chẳng thua gì điều hâu thiện nghệ trong việc phát hiện chuột đâu...

<Thật không thể tin nổi là mình đang bay với bọn mòng biển,> Tobias nhạo. <Đi với loài hạ đẳng như mấy bồ chắc mình bị đá đít khỏi cộng đồng điều hâu mất thôi...>

Thật ra, Tobias không hẳn là bay cùng tụi tôi. Nó bay cao hơn, vượt trên đầu tụi tôi đến cả trăm mét lận. Tobias là điều hâu đã quá lâu rồi nên nó gần bó với mấy con chim khác chẳng kém gì với người. Nó nể sợ bọn đại bàng vàng và bọn chim ưng vì cả hai giống này thỉnh thoảng tấn công cả điều hâu nữa đó. Nhưng nó ghét ra mặt bọn bồ câu, mòng biển và đặc biệt là quạ. Tôi nghĩ vụ này có liên quan gì đó đến lối sống bầy đàn của mấy loại chim này. Tobias là một gã cô đơn mà...

Tôi hướng về phía Lâm Viên. Thật dễ dàng nhận ra hướng bay vì cái đường ray của trò chơi tàu lượn siêu tốc cao để đến mười tầng lầu. Tôi nhận ra có rất nhiều chú hải âu khác đang bay lượn vòng vòng trên bầu trời quanh khu công viên giải trí và vườn thú.

<À à, anh chị em của tụi mình đang chờ kìa,> tôi nói.

<Chúng hân đã kiếm được đủ đồ ăn ngon rồi,> Rachel lẩm bẩm.

Nhỏ đang giỡn. Tôi mong là thế.

Tụi tôi lướt dọc theo làn gió nhẹ phía trên bãi đậu xe, trên hàng rào và bay qua cổng cái vèo, khỏi cần phải mua vé như người.

<Đi lối này nè!> Tôi la lớn, lòng tự nhiên thấy phấn khích lạ. Xưa nay tôi vẫn khoái các công viên giải trí. Tôi rất mê trò đu bay... ít ra là cho đến khi tôi trở thành một Animorph và phát hiện ra những trò còn đáng tim hơn nhiều.

<Lối nào?> Jake hỏi.

<Lối này nè!> Tôi nghiêng cánh, đột ngột quặt sang trái, thẳng đến chiếc cầu lượn bằng gỗ. Một chiếc xe đang leng keng bò lên đỉnh dốc. Tôi vỗ cánh, sà thẳng xuống đó.

Chiếc xe mang theo hai tên nhóc, cũng cỡ như Jake và tôi ấy mà. Chúng đang giơ tay chuẩn bị đón cú nhào sắp tới.

Tôi bay thẳng đến chỗ hai tên nhóc và đậu lên thanh nắm của xe vừa lúc nó leo tới đỉnh dốc.

“Đã quá. Có con chim nè!”

<Marco, bồ làm trò quỷ gì vậy?> Jake hét lên. <Tụi mình đến đây có phải để chơi đâu.>

Nhưng rồi nó lại đáp xuống ngay cạnh tôi. Đạo này Jake trở nên đạo mạo thấy mà ghét, nhưng dù gì nó vẫn cứ là bồ ruột của tôi...

“Xéo đi, chim!” Một trong hai ông nhóc quát lớn.

Tôi phớt lờ hấn ta. Ngay lúc đó chiếc xe bắt đầu nhào xuống dốc. Xuống!!! Xuống, xuống nữa. Nhanh, nhanh nữa. Tôi bấu vào thanh nắm bằng toàn bộ sức lực của đôi chân mòng biển.

<Yaaaaa!> Tôi reo lên.

“Waaaaa!” Hai tên nhóc hét lên.

Đáy dốc dâng lên vùn vụt với tốc độ dễ đến trăm rưỡi kilomet giờ. Đúng lúc đó, ở bên tốc độ tối đa, tôi xòe đôi cánh ra. Bên dưới tôi, chiếc xe đang rơi xuống và tôi đã lại chu du ở trên không.

<YeeeHaaaa.> Tôi reo vang.

<Ồ khùng!> Jake hét lớn, nhưng nó cũng cứ bám theo tôi. Hai đứa tôi bay vù đi như thể bị bắn ra từ một họng pháo.

<Coi chừng!> Những thanh xà gỗ trắng như vôi đã lù lù phía trước. Đó là những thanh đỡ của giàn đu bay. Tôi thu gọn đôi cánh, xoay ngang mình, rồi vọt qua khe hở giữa các thanh gỗ, khoảng trống xung quanh tôi chỉ vờn vện có năm phân.

<Sao, thấy đã chưa, thú nhận đi!> Tôi hất mồm hỏi Jake.

<Ờ. Đã thiệt...>

<Không, ý mình không phải thế.> Tôi nhận ra tôi đã trở nên rất nghiêm túc. Không biết tại sao, nhưng tôi muốn Jake đồng ý với tôi. Điều đó rất quan trọng với tôi. <Tội mình vẫn là tội mình. Không có gì có thể thay đổi được, phải không?>

Tội tôi vỗ cánh bay kề nhau phía sau mấy đứa kia.

<Này, Marco,> giọng Jake mệt mỏi. <Mình đâu phải là một triết gia.>

<Ừ, được rồi. Mình là mình, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa,> tôi bướng bỉnh. <Bất kể mình có bao nhiêu hình biến, bất kể mình tham gia bao nhiêu trận chiến, bất kể là cái gì đi nữa, mình vẫn cứ là mình. Mọi người nên chấp nhận điều đó thì hơn.>

Jake cười nhẹ. <Marco, nếu nói thế khiến bồ thấy dễ chịu hơn, thì với mình bồ luôn luôn chỉ là một thằng vô tích sự.>

Tôi cũng phải cười phá lên. <Cám ơn bồ,> tôi nói.

Hai đứa tôi vỗ cánh bay kề nhau về phía mấy đứa kia, ra chỗ bể cá heo, nơi những trái ngư lôi xám trơn đang bơi lội giữa làn nước xanh biếc.

<Vui nhe,> tôi nói. <Một con điều hâu sắp nuốt một con cá heo.>

CHƯƠNG 7

Vụ này hơi căng à nha. Bạn thử nghĩ coi, nếu là người thì chỉ việc vỗ con cá heo khi nó bơi lại mép bể là nuốt được nó dễ dàng. Nhưng Tobias, trong lốt điều hâu thường trực của nó, làm gì có tay để mà vỗ. Nó chỉ có vuốt điều hâu thì bạn sẽ hiểu chúng không chỉ là chân mà còn là vũ khí nữa đó.

Jake và tôi thấy Tobias đang bay lượn lơ vể do dự.

<Lẹ dùm đi mà,> tôi gọi với lên, giọng phấn khích. Tôi vẫn chưa hết say sưa với cú bổ nhào cùng chiếc xe đu bay.

<Được mà,> Tobias cau kỉnh nói.

Nó đảo vòng vòng, rồi lao bổ xuống như một viên đạn.

Dù bữa nay là thứ Bảy và lúc này vẫn còn sớm nên ở đây chưa phải là đông lắm thế nhưng cũng đã có hàng đồng người ở quanh cái bể cá heo rồi.

Nhưng chẳng ai thèm ngó lên không.... Ngoại trừ một chú nhóc. Chú nhóc này chĩa ngón tay lên trời, hét lớn bằng một giọng trong vắt. “Mẹ ơi! Con chim đó tính mổ con cá heo kìa mẹ!”

“Tsiiiiirrr!” Tobias la lên hết cỡ điều hâu.

<Ui... đại quá,> Cassie la lên, nhưng đã quá trễ.

Một con cá heo vọt lên khỏi mặt nước, và Tobias nhà ta bèn chơi luôn con này.

“Ồ ồ ồ ồ!” Đám đông chột rộ lên.

Vuốt giương ra, cánh xòe rộng biến thành cái thẳng khí, Tobias giáng đòn. Y chang như khi nó săn chuột. Có điều lần này là một con chuột siêu bự.

Móng vuốt điều hâu phập vào da thịt trơn láng, trông như cao su của con cá heo, giữa lúc nàng cá nhà ta còn đang uốn éo trong không khí. Đó là một vũ điệu bale quái chiêu ở giữa trời: một nàng cá heo bự chảng và một chàng điều hâu bé tí tẹo nhập vào nhau ở độ cao ba mét phía trên mặt nước.

“Á á á á á á!” Đám đông ré lên.

Con cá heo rơi xuống.

<Trời ơi, tui bị kẹt rồi!> Tobias hét lớn. <Cái vuốt bên trái của tui...>

Tiếng Tobias tắt ngấm khi con cá heo rơi tọt vào trong nước. Tobias cũng theo nó xuống thăm vương quốc Thủy tề luôn rồi.

“Bồ ồ ồ mmm!”

Một cột nước khổng lồ bắn tóe lên. Giờ thì đám đông đã đứng hết cả dậy.

“Waaaa!”

“Vụ này có trong chương trình biểu diễn không ta?” Ai đó cất tiếng hỏi.

“Làm gì có. Thấy mấy người huấn luyện cá heo không? Họ sắp nổi khùng lên kìa.”

Đó là sự thật. Các huấn luyện viên đang cuống cuồng chạy vòng quanh bể, cố thu hút sự chú ý của con cá heo với hy vọng dụ được nó trồi lên để họ tóm cái con chim mát dây kia...

Nhưng cá heo vốn khoái chơi đùa, mà đây lại là một trò chơi hấp dẫn, mới cứng cựa. Tôi đoán Tobias chẳng gây thương tích gì đáng kể cho con cá, vì con này vẫn nhoẻn cái nụ cười thường trực của nó rồi rẽ nước vọt lên.

Lên. Xuống. Lên. Xuống. Bay thật cao, rơi thật sâu. Và suốt thời gian đó, Tobias nhà ta vẫn không ngừng gào thét.

<Á á á á á! Nó trấn nước tui nè trời!>

Cả đám bọn tôi đua nhau hét những lời khuyên hữu ích.

<Nín thở đi, Tobias !>

<Ừa... vậy hả?> Tobias chật vật đáp.

<Chắc nó không sao đâu,> tôi nói.

<Thoải mái đi!> Ax khuyên.

<Á á á á á!> Tobias la.

<Thâu nạp nó đi!> Rachel la lớn. <Nó sẽ đờ ra liền hà.>

<Thì tui đang thâu nạp nó nè,> Tobias nói. <Nhưng nó không chịu đờ ra mới chết chứ. Á á á á á!>

<Mình phải ra tay giúp nó thôi,> tôi nói.

<Giúp cách nào?> Jake hỏi.

<Tự sát!>

Tôi lao thẳng đến nơi tôi đoán Tobias sẽ trôi lên lần tới. Cụp đuôi lại, tôi lao bổ xuống.

Đột nhiên, con cá heo vọt thật cao khỏi mặt nước, tới chỗ chiếc vòng treo lơ lửng ở trên bề. Dễ thấy là nó sẽ chui qua cái vòng này chẳng khó nhọc gì. Và cũng dễ thấy rằng con điều hâu trên lưng nó không cách chi lọt qua nổi cái vòng đó.

<Ồi, mẹ ời,> giọng Tobias nghe thảm thiết như đũa đám.

Tôi lao xuống như một tia chớp màu trắng. Tobias là cái đích. Nó đang vọt lên không trên lưng con cá heo. Tôi chỉnh hướng đuôi lần cuối. Và rồi....

BỐP! Tôi tông mạnh vào Tobias, bứt nó ra khỏi con cá heo. Con cá vừa vọt nhảy xuyên qua chiếc vòng.

<Úi da, đau!> Tobias kêu lên.

<Úi da cái gì, tui vừa cứu mạng bồ đó,> tôi nói.

Tobias đập đôi cánh sừng nước, chật vật bay lên cao. <Cám ơn bồ. Nhưng lần sau có tính cứu tui thì làm ơn tìm giùm cách nào cho tui khỏi gãy xương nhe.>

CHƯƠNG 8

Tui tôi bay từ khu Lâm Viên ra ngoài biển. Mọi người đều cảm thấy sáng khoái, có lẽ chỉ trừ Tobias.

<Con cá heo đó chắc không việc gì,> Cassie nói. <Chỉ bị một vết thương không đáng kể thôi mà. Có lẽ các bác sĩ thú y sẽ bôi cho nó ít thuốc mỡ rồi cho nó chút kháng sinh để phòng ngừa. Cần thận một chút thôi í mà.>

<Ờ, con cá heo đó đâu có sao,> Tobias ầm ức nói. <Chỉ tui là có sao thôi. Tui xém nữa là bị chết đuối, vậy mà giờ còn sắp phải biến thành cái đồ quỉ đã trấn nước mình mới trớ trêu chứ...>

Tobias đang ở trong một tâm trạng khá tệ. Lại một lần nữa, nó khiến tôi thấy vui vui. Nó khiến tôi tạm quên những suy nghĩ của riêng mình. Nếu tôi có thể cứ để tâm đến việc chồng ghẹo Tobias, tôi sẽ không phải nghĩ tới thực tế tôi đang bay càng gần tới chỗ mẹ của tôi.

<Bồ biết không,> tôi lấy giọng nghiêm trang nói với Tobias. <Vụ đó lẽ ra phải diễn ra thường xuyên ở khu Lâm Viên mới phải. Điều hâu và cá heo, hay đấy. Một dạng thi cưới cá heo í mà...>

<Nè, Marco. Bồ nên nhớ rằng lúc này bồ chỉ là một con mòng biển xoàng xĩnh, còn tui thì lại là điều hâu đó,> Tobias trả miếng. <Bồ mà chọc tui nổi sùng, tui sẽ cho bồ biết thế nào là giao chiến trên không...>

Bọn tôi bay qua bãi biển, ra tận ngoài khơi, hướng đến làn nước xanh lóng lánh.

Từ xa phía chân trời, đảo Royan trông như một cái bóng tắm tối và nhấp nhô. Phải mất thêm ba mươi phút bay cất lực nữa mới tới được hòn đảo này....

Không thấy có bãi biển nào ngon mắt ở đó cả. Tôi nghĩ chính vì thế mà đảo này chẳng trở thành một địa điểm du lịch được. Có những cây thông nghiêng rạp do hứng chịu gió biển và những lùm cỏ cao rải rác điểm những bông hoa dại. Ở một phía đảo có một dinh thự được bao quanh bởi những tòa nhà nhỏ hơn. Một ụ tàu nhô ra từ một lối đi lên nhỏ nhỏ, được rào chắn kỹ càng. Một chiếc xuồng đệm hơi neo ở đó. Phía sau là một chiếc tàu cao tốc mới cứng cựa, dài và thuận.

<Đó có phải là dinh thự của ngài Royan không?> Rachel hỏi.

<Không phải. Trên thực tế, Royan là một kẻ buôn bán rượu lậu cuối thế kỷ hai mươi. Theo cuốn sách hướng dẫn du lịch, căn biệt thự đó giờ thuộc quyền sở hữu của một gia đình nhà Marquez nào đó.>

<Hãy hạ cánh càng xa căn nhà đó càng tốt,> Jake ra lệnh.

Tụi tôi đáp xuống những đám cây nằm dọc một bãi biển đầy những thanh củi trôi dạt. Tôi thấy vài lon bia cũ và vài lon xô đã lặn trong cỏ. Có vẻ như lâu lắm rồi chưa có ai tới đây.

Tụi tôi hoàn hình lại. Trừ Tobias, lúc này đang bay bên trên để canh chừng cho cả bọn.

<Có người ở trong nhà đấy,> Tobias thông báo. <Một gã đứng gác trên mái nhà. Một gã nữa gác ngoài ụ tàu. Cả hai đều có vũ khí.>

Tobias bay về, nhập bọn với tụi tôi. Nó đáp xuống một khúc cây mục trôi dạt và bắt đầu rửa lông.

“Có lại được cặp mắt điều hâu hữu dụng nhỉ,” tôi nói.

<Đừng có xỏ xiên mình,> nó nói chẳng chút giận dữ. <Là cá heo cũng được, hử?>

“Có lính canh thì cũng đâu nói lên được điều gì,” Rachel nói. “Người sở hữu ngôi nhà đó chắc hẳn là giàu sụ. Để an toàn, họ có thể thuê bảo vệ lắm chứ.”

“Theo thông tin của Erek, cái tội mình cần tìm nằm ở dưới nước,” Jake nói.

“Thế thì đi thôi, xem xem dưới đó có gì, nếu thực sự là có.”

“Biển hình đi nào. Mọi người biến thành cá heo, còn Ax thì biến thành cá mập nha.” Jake nhìn Ax rồi ngó xuống bốn móng guốc của ảnh. “Phải xóa hết những dấu móng trên cát này mới được. Bọn Yeerk có thể nhận ra chúng là dấu vết của người Andalite ...”

<Tuân lệnh, thưa Hoàng tử Jake.>

“Chỉ Jake thôi,” Jake nói một cách khoan dung.

Bọn tôi bì bõm đi xuống nước. Tôi cảm thấy dòng nước cuốn cát trôi giữa các đốt ngón chân tôi. Tobias bay xuống đậu trên vai Rachel.

“Tới luôn đi,” Rachel nóng nảy.

“Nào ta đi làm cá, đi làm cá,” tôi hát vang.

Rachel lăm bằm ché bai. “Lại Olivia Newton-John. Bờ vẫn nghe kênh *Rock Cá sấu* trên đài phát thanh à?”

“Bờ thì sao? Bờ biết đích xác ai hát bài này mà.”

“Mẹ mình giữ khư khư cái đài phát thanh trên xe hơi,” Rachel rùng mình. “Và mẹ mình lo lắng mình sẽ thay thế vai trò này của mẹ.”

“Tội mình có cơ hội nào thực thi nhiệm vụ khi tới đó không nhỉ?” Jake sốt ruột hỏi.

“Cá heo không phải là cá,” Cassie nói. “Chúng là động vật hữu nhũ.”

<Ồ, mọi người im miệng lại và làm cho xong đi có được không?> Tobias hét lên.

Tôi nháy mắt với Cassie. “Căng thẳng. Căng thẳng quá. Sức quá nhiều chuột nhiễm chất ca-

fe-in đấy mà.”

Tôi đã từng biến thành cá heo, do đó tôi biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng thậm chí cho dù có biết trước đi nữa, tôi cũng khó thể giữ cho việc biến hình không khỏi kỳ quặc.

Tôi bắt đầu tập trung nghĩ về con cá heo. Hầu như ngay lập tức, hai chân tôi dính lại với nhau, như thể ai đó vừa dán keo Krazy-glue lên đùi và bắp chân của tôi. Tôi rớt rít khua tay, cố giữ thăng bằng. Nhưng chân tôi bắt đầu teo lại và...

Bồ ồ ồ mmm! Tôi rơi xuống, chúi mặt vào trong nước. Tôi mở mắt và quay nhìn lại thân mình. Như tôi đã nói, mỗi lần biến hình mỗi lần khác. Lần này, thứ tự biến đổi của tôi là từ dưới lên trên, chẳng biết sao nữa. Nửa dưới cơ thể tôi đã hầu như là cá heo rồi.

“Coi hay chưa, mình là người cá nè!” Tôi nói. Vì tôi đang nói dưới nước, nên nguyên đám bạn chỉ nghe thấy tiếng lọc bọc. Hai chân tôi cuộn tròn lại biến thành cái đuôi. Lớp da màu xám cao su chuyển động dần từ chân lên như thủy triều dâng. Nhưng nó biến đổi quá chậm khiến tôi không thể nhìn thở được nữa. Với những cánh tay người lóng ngóng, tôi khua tới tấp để nổi đầu khỏi mặt nước. Ngay lúc đó, tôi nhận ra hình dáng kỳ lạ của một con điều hâu đuôi đỏ với bộ lông đang chảy ra thành lớp da màu xám. Khi cái mỏ của Tobias đột ngột phù ra trước, biến thành cái mõm cá heo thì cũng vừa lúc tôi rơi xuống nước trở lại.

Hai cánh tay tôi đang co rút. Ngón tay dính chùm với nhau tạo ra một màng bọc màu xám, rồi trở thành hình cái mái chèo. Tôi cảm thấy hơi nhột nhột ở gáy và chợt hiểu rằng, trong khi nằm úp mặt xuống biển, tôi vẫn thở được nhờ cái lỗ thở mới hình thành trên gáy.

Bất chợt, đôi mắt tôi biến đổi. Nước mặn ran rát, pha lẫn bùn đất bồng chốc trở nên trong suốt, chẳng khác gì nước hồ bơi. Tôi đã thấy được mấy đũa kia. Tụi nó hầu như đã hoàn toàn là cá heo rồi. Đây đó chỉ còn một vài bộ phận trên cơ thể tụi nó là của con người. Hai mái chèo của Jake vẫn còn dính tí da ngón tay màu hồng. Cassie vẫn còn cái miệng người, nó đang phình ra và chia thành những cái răng cá heo. Đương nhiên rồi, Tobias không thể để rơi rớt lại những bộ phận của con người chưa biến đổi. Dấu vết cuối cùng của chú điều hâu là cái đuôi màu đỏ. Nó biến thành đuôi cá heo.

Và kia là Ax, ảnh đang ở trong lột một con cá mập.

Tụi tôi đã cứu thoát Ax từ phần Vòm bị nhận chìm dưới đại dương. Phần này được tách ra khỏi con tàu mẹ Mái Vòm đã bị hư hỏng nặng. Trong khoảng thời gian ảnh bị chìm dưới đáy biển, ảnh đã thu nạp một mẫu hình biến hữu ích - cá mập.

Tôi nhận thấy trí óc tỉnh táo của cá heo đang trôi dạt trong tôi. Cá heo là loài vật có một trí óc lạnh lùng nhất mà tôi đã từng trải nghiệm. Có thể nói, chúng là loài vật khoái tiệc tùng, cuộc đời đối với chúng như là một cuộc chơi. Chúng thích ăn cá và chúng khoái nô đùa.

Song, chúng không khoái cá mập.

Và tôi cũng thế. Đây, ngay lần đầu tiên tôi biến hình thành cá heo, tôi đã bị một con cá mập

cẩn xé tôi gần như làm đôi. Và ấn tượng đó sẽ theo bạn suốt, bạn biết đấy.

cá mập!

Ax đó mà, tôi ráng tự trấn an. Hồng phải là con cá mập sát thủ bữa hôm đâu, chỉ là Ax thôi mà.

Nhưng Ax lại đang nhìn tôi bằng đôi mắt trống rỗng, đầy sát khí của con cá mập, và tôi không khỏi ớn lạnh....

CHƯƠNG 9

<Tụi mình chỉ bơi một vòng quanh đảo để coi cho biết thôi nha.> Jake đề nghị.

<Tui thấy thắc mắc quá đi. Hồng biết Erek có lằm lẩn gì đây không... cái đảo này có vẻ hiền hòa quá chừng...> tôi nói.

<Anh chàng người Chee đó chắc hồng lằm đâu,> Cassie nói. <Mà thôi, mất thì giờ lo chuyện đó làm gì? Cứ bơi cái đã!>

Cassie rẽ nước vọt lên, và tôi chẳng còn cách nào khác hơn là bám sát nhỏ. lát sau, năm đứa tôi đã phóng với tốc độ tối đa của cá heo, nhảy chồm lên những đợt sóng, và lặn sâu đến tận đáy chỉ để lao ngược trở lại mặt nước. Nói tóm lại là tụi tôi xử sự y chang mấy đứa bé lên năm đang nô giỡn.

Đó đúng là một bữa tiệc trong lòng biển. Nước ấm trơn trượt trên lớp da láng bóng của tôi. Tôi lặn xuống thật sâu, nín thở suốt nhiều phút. Tôi dừng lại chỉ vài phân trước khi chạm nền cát. Tôi xoay vòng rồi nhìn lên mặt trời. Đó là một trái bóng vàng lung linh ở tít tắp xa. Nó lắt lư hết bên này sang bên kia qua những tia sáng bị nước bẻ cong đi.

Tôi bắn ra một chùm sóng âm định vị. Tiếng dội vọng lại từ cá, từ bờ, từ những vách đá dựng lên từ dưới đáy biển và...từ Ax, và hình ảnh cái cơ thể cá mập của anh đã làm nhiều nỗi hân hoan cá heo không bờ bến của tôi.

Quên đi, tôi tự nhủ. Ax đó mà, có phải là cá mập thứ thiệt đâu. Quên cá mập đi. Bỏ ngay cá mập ra khỏi đầu đi.

<Ổn định lại nào,> Jake nói, cố thiết lập một trật tự nhất định trong cuộc chơi ngốc nghếch của bọn tôi. <Tụi mình bám theo bờ trái rồi bơi lẹ quanh đảo đi thôi.>

<Giống như bơi đua á?> Tobias hỏi. <Chơi vậy đã lắm nhe!>

Tôi nghe tiếng Cassie cười trong đầu mình, <Thế nào, Tobias. Bỏ hết sợ nước rồi chứ?>

<Ngay lúc này thì khó mà sợ bất cứ điều gì,> Tobias đáp. <Thật bỏ công. Đã quá chừng luôn. Cũng giống như bay vậy đó, nhưng thứ gió này thì lại đặc sệt. Nào, ta đua đi!>

Tobias vọt lên trước và mấy đứa tụi tôi lập tức lao theo. Ax cũng theo được bọn tôi nhưng ảnh bơi chậm hơn. Có thể bộ não cá mập của ảnh cũng tự động ghét cá heo chẳng thua kém gì cá heo ghét cá mập. Tôi cũng chả biết nữa. Mà tôi cũng chả màng. Tôi đang đua kia mà!

Lặn xuống, bơi, bơi nữa, rồi trồi lên, hít không khí đầy phổi rồi lại thả mình xuống, bơi, bơi tiếp, lắc cái đuôi cực khỏe để thâu từng ly từng tí toàn bộ tốc độ tôi có thể thu gom được.

Tụi tôi đang phóng điên cuồng trên nước, đứa nào đứa nấy ra sức bơi để trở thành kẻ nhanh nhất trong cuộc đua quanh đảo.

Băng đi một lúc, tôi không hề định vị bằng tiếng vang. Đến khi cả bọn bơi đến một khúc rẽ, tôi mới phát ra một chùm âm thanh. Hình ảnh dội ngược lại khiến tôi sững người.

<Cái gì vậy ta?>

<Cái gì là cái gì?> Jake hỏi.

<Bắn sóng âm định vị thử coi,> tôi nói.

Tôi nghe tiếng tụi nó bắn những chùm sóng âm lia lịa.

<Waaa!>

<Cái gì vậy?> Ax hỏi. <Các bạn cảm nhận được gì à?>

<Gì vậy ta?> Cassie hỏi.

<Mình chẳng biết, nhưng nó không bình thường, điều đó thì chắc cú rồi,> Tobias nói.

<Thử lại đó coi sao,> tôi gợi ý. <Cái vụ định vị bằng tiếng vang này cũng có hạn chế đó.>

Tụi tôi rời hòn đảo hướng trở ra ngoài khơi. Vật mà tụi tôi cảm nhận được cấu thành bởi những bề mặt dày và những cạnh sắc bén. Và nó to ghê lắm.

Giờ thì não người của tui tôi đã lấy lại quyền kiểm soát. Ít ra là não người của tôi. Bởi lẽ tôi đoán ngay ra rằng đó chính là thứ mà Erek đã nói... và nếu phần này của câu chuyện Erek kể là đúng, thì phần còn lại có thể cũng đúng nốt. Có thể mẹ tôi đang ở ngay đó, tại cái nơi có những bề mặt cứng và những cạnh sắc bén kia...

Tui tôi đang ở sâu dưới biển, có lẽ đến cả sáu chục mét. Nhưng ở đó chả có gì cả. Chả có gì ngoài những tảng rong biển đông đưa, những khối đá lờm chờm và hàng đàn cá ánh bạc.

Tôi bắt thêm một chùm âm định vị nữa. Theo những tiếng vang tôi nhận được thì hầu như ngay phía trước tôi có một kiến trúc khổng lồ...

<Trò của Erek đây mà,> tôi nói. <Chúng dùng thủ thuật mà người Chee thường dùng. Đây là một hình chiếu. Một hình chiếu thể hiện khung cảnh thông thường của lòng biển. Bằng cách đó những người thợ lặn có tình cờ bơi qua cũng không thấy được gì. Và những chiếc phi cơ bay qua trong những ngày nắng sáng cũng không thể thấy gì nốt.>

<Ừ nhỉ, nhưng có đúng đó chỉ là hình chiếu không, hay đó là một trường lực...> Jake thắc mắc.

<Phải tốn một năng lượng khổng lồ mới duy trì được một hình chiếu bự cỡ đó.> Ax nhận xét. <Để duy trì một trường lực trong nước thì phải có một mức năng lượng cỡ như của tàu Mái Vòm...>

<Chỉ có một cách để tìm ra sự thật,> Rachel nói. <Tới luôn đi.>

Cả bọn hướng thẳng đến nơi mà mắt tui tôi nói lên rằng đó chỉ là một khu vực lòng biển. Bơi được chừng mười lăm mét thì mọi thứ chợt thay đổi. Chẳng khác gì bạn dứt đầu qua màn hình rạp chiếu bóng và chợt nhìn thấy sân khấu phía sau nó vậy...

Ở đó, cách tòa dinh thự trên đảo Royan chưa đầy bốn trăm mét và sâu sáu chục mét dưới mặt biển, là một cấu trúc màu hồng xây trên một triền dốc dưới biển.

Có cả thấy ba lối vào cực rộng. Hai lối đóng chặt bằng những cánh cửa thép. Lối thứ ba để ngỏ, trông vô một đường hầm tối mịt.

Giữa cái lối vào rộng lớn đó là hai lỗ cửa gió tròn vo, phủ kính lồi. Sau một cửa kính lồi, tôi thấy bên trong có nhiều người đang làm việc ở các trạm máy tính, và bên cạnh họ là... những lính canh Hork-Bajir!

Sau tấm kính lồi thứ hai, là một căn phòng với một bàn làm việc và vài chiếc ghế. Chẳng còn gì khác.

<Tốt, tui mình tới đúng chỗ rồi,> Rachel nói. <Giờ thì chỉ còn mỗi việc tìm hiểu xem chúng

đang làm trò gì ở đây thôi.>

<Mình ngộp quá.> Tôi vọt lên mặt nước để nạp không khí cho đầy buồng phổi. Mấy đứa kia cũng bám theo tôi, trừ Ax ra, vì anh có những cái mang cho phép thở dưới nước.

Tụi tôi trồi lên mặt nước vài phút. Tôi muốn nhìn ngắm thế giới xung quanh. Cảm nhận không khí tươi mát.

<Đúng là thiết bị của bọn Yeerk,> Jake nói. <Mình thấy bọn Hork-Bajir.>

<Giá như còn cặp mắt điều hâu nhỉ,> Tobias tiếc rẻ. <Thế nào mình cũng nhìn tới được mấy cái màn hình ở trong.>

<Này, hay là thử bơi quanh chỗ đó vài lần đi,> Cassie đề nghị. <Chắc phải có lý do nào đó chúng mới cần đến ba cái lối vào bự cỡ ấy. Nhất định phải có thứ gì đó ra vô nơi này chứ...>

<Xin lỗi nhé.> Giọng Ax vang lên trong đầu tụi tôi. Anh vẫn còn đang lặn ngụp ở phía dưới.

<Ax hả, anh định nói gì vậy?> Jake hỏi.

<Hình như có mấy con cá đang bơi về phía các bạn.>

<Cá có lớn không hả Ax?> Tôi hỏi.

<Lớn. Cũng cỡ tôi vậy. Mà hình dáng chúng kì lạ lắm...>

<Kỳ là sao?>

<Đầu của chúng dẹt ở phần trước, nhưng nở rộng sang hai bên. Mắt của chúng nằm ở hai bên nở rộng này. Ngoài ra, chúng cũng có vây giống như của tôi vậy.> Ax cố tìm cách miêu tả.

Tôi mất vài giây để xử lý cái hình ảnh bằng lời này. Một con cá lớn có vây lưng và một cái đầu dẹt. Trái tim cá heo của tôi như chột ngừng đập.

<Bọn đầu búa.> Tôi thét lên.

Chúi xuống nước, bọn tôi phát hiện ra chúng ngay: bọn cá mập đầu búa.

<Có tới chục con lận!> Tobias nói.

<Mười con đầu búa chọi năm con cá heo và một cá mập sát thủ,> Rachel nói. <Chơi được đó.>

Có lúc tôi thực sự nể cái gan cùng mình của nhỏ Rachel này, nhưng cũng có lúc tôi chỉ muốn uýnh nhỏ một cú thiệt đau. Tụi tôi đã từng chiến đấu với cá mập, và trận đó tuy là thắng, nhưng tôi đã xém mất mạng còn gì. Và lần này thì bọn cá mập còn đông hơn kỳ trước nhiều...

<Thoải mái đi, mọi người. Chắc gì tụi nó đang tiến tới đây để tấn công tụi mình.> Jake nói một cách bình tĩnh nhất có thể trước tình cảnh mười con cá mập đang lao thẳng về phía tụi tôi.

<Cá mập thường không tấn công cá heo,> Cassie nói. <Chỉ trừ khi nào chúng rất đói và đông hơn hẳn cá heo.>

<Tốt, chúng có mười con, còn tụi mình thì có năm,> tôi nói. <Như vậy có được xem là đông hơn hẳn không vậy hả?>

<Hy vọng là chúng không đói,> Tobias rầu rầu nói. <Mình hổng có kinh nghiệm như mấy bồ. Có mảnh gì để đánh lại cá mập không vậy?>

<Có đấy. Đừng để cho chúng tấp bồ.>

Bọn cá mập sắp tới bọn tôi y như một đội quân được huấn luyện kỹ càng. Tôi đột ngột cảm thấy vết thương của tôi khi bị bọn cá mập cắn tôi lần trước nhói đau. Chúng đã cắn con cá heo-tôi ra làm hai mảnh. Một phần trong đó là mấy mảnh thịt và phèo phổi lòng thòng. Từ khi trở thành một Animorph, tôi đã hoảng sợ nhiều lần, nhưng lần đó là tệ nhất. Khó có hình ảnh nào khủng khiếp hơn hình ảnh một con cá mập đang lao về phía bạn, và bạn biết nó đang muốn ăn thịt bạn ngay tắp lự.

<Tụi mình đâu có cần đánh nhau,> Jake nói. <Rút khỏi đây thôi.>

<Chạy hả?> Rachel phẫn nộ hỏi.

<Tụi mình chiến đấu chống bọn cá Yeerk chứ đâu phải chống cá mập,> Cassie đáp.

<Nói chí lý. Mình rút đây,> tôi nói rồi quấy đuôi, đảo một vòng. Và đúng lúc đó tôi xém nữa chết cứng. Xém chết mà chưa hề bị cú tấp nào.

<Ôi, lạy Chúa,> Cassie thốt lên. Thêm mấy con nữa đằng sau tụi mình kìa!>

Thêm bốn con đầu búa nữa đang lao vào tụi tôi từ phía sau. Mười bốn con cá mập cả thảy. Còn hơn cả hai chọi một.

Tôi quẫy mạnh đuôi, vọt lên, nhắm vào những góc trống trải giữa hai tốp cá mập.

<Chạy! Chạy! Chạy đi!> Jake hét lớn.

Nhưng tôi đã chạy rồi còn gì. Tôi thậm chí chẳng màng nghe nó nói gì nữa. Tôi sợ. Qua ký ức, tôi cảm thấy những chiếc răng cá mập đang xé nát thịt tôi. Tôi cảm thấy điều đó y như thể nó đang diễn ra ngay lúc này... Tôi chạy tháo thân. Mấy đứa kia bám sát tôi, nhưng chắc cú là tôi đang dẫn đầu cả bọn.

<Hướng ra bờ ấy. Ở chỗ nước cạn, chúng có thể buông tha tụi mình,> Cassie nhắc.

Hai tốp cá mập đã nhận ra tụi tôi đang tìm cách tẩu thoát. Chúng đổi hướng để chặn đường tụi tôi. Chúng nhanh thật. Có thể không nhanh bằng tụi tôi nhưng đúng là rất nhanh.

Hai tốp cá mập tụ lại. Chúng là búa và đe rập rình tụi tôi ở ngay chính giữa. Tụi tôi xả hết tốc độ. Chúng cũng xả hết tốc độ. Chạm mất rồi! Hai con đầu búa to bự đã chặn ngang trước mặt tôi.

Tôi xoay vòng vòng. Tụi tôi đã bị bao vây. Mười bốn cặp hàm. Hàng trăm cái răng hình tam giác, chiếc nào chiếc nấy bén như dao xung xĩa.

<Tập trung uýnh một con đã,> Jake quát lên. <Cố làm nó chảy máu. Bọn còn lại sẽ tấn công con bị thương.>

Đó là một sách lược không tồi. Nhưng tôi có một linh cảm rất lạ về mấy con cá mập này...

Jake lao vào con quái vật gần nhất. Cả đám tụi tôi lập tức nối đuôi nhau. Năm con cá heo và một con cá mập sát thủ khuấy tung cả một vùng nước mặn... Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến bọn cá mập còn lại không kịp phản ứng. Và có lẽ con cá mập mà tụi tôi tấn công đã tỏ ra quá chủ quan. Jake tông nguyên cái mõm cá heo của cậu ta vào con cá mập. Tôi ráng hết sức bình sinh giáng tiếp cho nó một cú nữa.

BỐP!

Cú đập làm tôi choáng váng cả vài giây. Mấy đứa kia đang tới tấp nện con cá mập. Máu bắt đầu tuôn ra từ mang của con đầu búa, làm đục ngầu cả một vùng nước.

<Thừa lúc chúng mở tiệc tưng bừng, bọn mình tẩu thoát đi thôi!> Jake hét lên.

Nhưng... thật bất bình thường, bọn cá mập không tấn công con bị thương. Máu loang ra như một chiếc khăn lụa phấp phới trong nước, thế mà chúng vẫn phớt lờ.

Thay vào đó, chúng xông vào tụi tôi. Cứ như thể chúng hành động theo một hiệu lệnh vậy. Chúng chủ tâm di chuyển cùng một lúc. Chúng có kế hoạch!

Tôi biết sắp sửa chết. Và còn tệ hơn thế nữa, tôi biết chính xác cái chết đó sẽ đau đớn đến cỡ nào.

CHƯƠNG 11

<Phá vây mà chạy thôi,> Jake nói. <Cụm lại, tạo thành hình cái nêm rồi xông tới mở đường.>

Tụi tôi nép lại gần nhau, rồi, theo hiệu lệnh của Jake, cả bọn vọt thẳng lên trước. Tụi tôi là một quả đấm khổng lồ bằng cá heo.

<Gặp chướng ngại gì cũng không được dừng lại đó!> Rachel hét lên.

Nhưng bọn cá mập đã bắt đầu phản ứng. Chúng đã hiểu ra kế hoạch của tụi tôi nên lao tới để cản đường. Tôi liếc ra sau, thấy chúng để một tổp chặn hậu để phòng hờ tụi tôi quay đầu về.

Thật vô lý. Bọn cá mập đang phối hợp với nhau rất khôn khéo.

<Tới luôn đi!> Jake ra lệnh.

Thêm nhiều cá mập đến chặn ở phía trước tụi tôi. Những cái miệng của chúng há ra háo hức đợi món thịt cá heo.

Trong cơn khiếp hãi tột độ, một tia sáng chột lóe lên trong đầu tôi.

<Lên mặt nước!> tôi hét.

<Cái gì?>

<Cá mập không biết nhảy!> tôi cuống quýt nói. <Cá mập không thể nhảy!>

Tụi tôi quay ngoắt lên trên khi chỉ còn cách những cái hàm răng đầy răng nhọn có vài phân.

Tôi bắn thẳng lên khỏi mặt nước.

Chá á ttt! Tụi tôi đã ra khỏi nước.

Bồ ồ mmm! Tụi tôi lại rơi trở lại, nhưng đã rơi xuống mé bên kia của những cái hàm cá mập. Chúng quay đầu lại để rượt tụi tôi, nhưng tụi tôi đã ở trước chúng được vài mét.

Tụi tôi xả hết tốc độ. Bọn cá mập bám sát phía sau. Rủi thay, tụi tôi lại đang hướng ra xa bờ, đến những vùng nước mỗi lúc một sâu hơn.

<Tụi mình thoát khỏi chúng được không?> Tobias lo lắng.

<Tụi mình đang tìm cách đây,> tôi nói.

Bất chợt...

Húúúú Húúúú Húúúú!

Đó là một tiếng còi. Vừa đủ lớn để thính giác nhạy bén của cá heo có thể nghe được. Nếu là người, chắc tôi khó nghe ra được tiếng còi này. Nhưng ngay tức khắc, không một chút lưỡng lự, bọn cá mập quay ngoắt lại và bơi đi.

<Có chuyện gì thế nhỉ?> Rachel hỏi.

<Tại sao chúng lại bỏ đi vậy?> Ax nêu thắc mắc sau khi bắt kịp tụi tôi.

Cassie biểu lộ đúng những cảm nhận của tôi lúc đó. <Ai thèm quan tâm tại sao chứ. Hãy cứ thoát ra khỏi đây trước khi chúng đổi ý đã.>

<Lạy Chúa tôi,> Tobias thở phào.

Tự dưng tôi bật thốt lên như một thằng ngốc. <Phải trở xuống dưới xem cái gì đã gọi chúng về.>

<Mình đồng ý với Marco,> Rachel nói.

Dĩ nhiên, sự đồng ý của Rachel là một bằng chứng cho thấy tôi đã sai lầm nghiêm trọng. Nhưng đã muộn mất rồi. Cả bọn đã hít một hơi đầy lồng phổi và cắm đầu trở xuống.

<Yaaaa! Cẩn thận nhe!>

Chưa đầy chục mét phía dưới tụi tôi hiện ra một chiếc tàu ngầm. Nhưng đó dứt khoát hỏng phải tàu ngầm do người chế tạo. Nó có hình thù của một con cá đuối gai độc. Nó có những chiếc cánh nước cup xuống ở hai bên hông. Ở trên lưng nó là một đám gì đó trông như ba chiếc động cơ, mỗi chiếc có một xylanh mum múp dài cỡ sáu mét, trông như một chiếc xì gà nhồn nhộn.

Nhưng điều quái gở nhất ở chiếc tàu ngầm này là khoảng ba phần tư con tàu hoàn toàn trong suốt. Nếu bỏ qua các động cơ, vài dụng cụ và thiết bị dây đó, và đồ đạc ở bên trong thì có thể nói đây là một tàu ngầm bằng thủy tinh.

Tụi tôi có thể nhìn thấu tận bên trong con tàu ngầm. Tôi thấy có cả thấy ba lớp sàn, tất cả đều trong suốt. Có vẻ như thủy thủ đoàn một đám hỗn hợp giữa người, Hork-Bajir, Taxxon và Gedd đều đang lặng lẽ đi lại, ngồi và đứng ở ngay trên nước. Toàn bộ đang di chuyển với tốc độ dễ đến ba chục kilomet giờ.

Ở phần trước tàu ngầm là một buồng có lẽ là cầu chỉ huy. Có vài tên Hork-Bajir và Taxxon đang làm việc bên các trạm máy tính màu đỏ và vàng. Ở giữa buồng có một chiếc ghế.

Đứng cạnh ghế là một sinh vật kỳ lạ.

Hắn có nước da màu than bùn ngả vàng trông nhom nhóp như bị bôi một lớp vaseline. Hắn ngồi chồm hổm như con ếch trên những chiếc cẳng sau với bàn chân có màng. Nhưng thay cho đôi tay bé tí của loài ếch, sinh vật này có đến bốn cái vòi rải đều ở quanh thân. Hắn có một cái đầu bự đặt ngay trên vai, chẳng cổ kiểng gì ráo. Khuôn mặt hắn u ra ngoài, với một cái miệng rộng toác.

Khi chiếc tàu ngầm lướt qua bên dưới tụi tôi, sinh vật đó có vẻ như run run, như thể hắn vừa khê rùng mình. Hắn quay lại đối mặt với tụi tôi khi cả bọn lùi xa dần ở phía sau con tàu. Hắn chăm chăm nhìn tụi tôi bằng đôi mắt xanh sáng rực.

Tên đang ngồi trên ghế thuyền trưởng chắc hẳn đã nói câu gì đó. Bởi lẽ cái sinh vật trông như ếch kia có vẻ lo lắng. Hắn nhún vai bằng một điệu bộ trông rất người.

Tên ngồi ghế chọt đứng dậy, vươn vai. Bà ta quay ngoắt lại rồi nhìn lên. Nhìn thẳng vào tụi tôi. Nhìn thẳng vào tôi.

Và xém chút nữa tôi đã thốt lên. <Mẹ ơi.>

<Visser Một!> Rachel đánh thép nói. <Vậy là con sên trùn đang có mặt trên Trái Đất.>

Chiếc tàu ngầm vút qua không gây một tiếng động nào. Bọn cá mập bám theo phía sau nó. Rồi cả chiếc tàu ngầm, những kẻ bên trong nó, và đàn cá mập, tất cả chọt biến mất trong một hình chiếu thể hiện khung cảnh một vùng lòng biển ngoạn mục và rất đổi bình thường.

CHƯƠNG 12

Tôi có một đồng bài tập về nhà phải làm. Chưa kể tôi còn phải viết một bài cảm nhận về một cuốn sách và phải nộp lại vào thứ hai. Năm trang. Thầy dạy tiếng Anh tôi cảnh cáo không được viết nhăng cuội để đạt đủ số trang.

Tôi chào ba. Ba hỏi tôi bữa tối thích ăn gì. Tôi nói, “Cái gì cũng được, trừ cá.”

“Pizza được không?>

“Không có cá cơm. Con chỉ nói thế thôi.”

Tôi leo lên lầu và tìm cuốn sách tôi cần phải đọc. Nó nằm bên dưới một cái áo dơ dính đầy mồ hôi tôi quăng trên bàn học. Tôi nhìn trang bìa. *Chúa tể những chiếc nhẫn*. Ba tập truyện dày cùi. Mỗi tập cũng dài lê thê bằng ba cuốn sách khác. Tôi chỉ phải đọc có tập đầu thôi, nhưng như thế cũng đã quá sức tôi rồi.

“Mình đang nghĩ gì thế này, chọn một cuốn sách dài thế này để đọc sao?” Tôi than vãn.

Dĩ nhiên là tôi đã biết câu trả lời. Lý ra tôi phải bắt đầu việc đọc từ cách đây một tháng. Tôi thả người xuống giường và đeo headphone vào tai. Rồi tôi chúi đầu vào gối. Tôi sờ soạng kiếm cái remote và nhấn nút play.

Nhạc Reggae[2]. Một vài bản nhạc reggae xưa êm dịu. Bob Marley. Tôi mua đĩa CD này lúc tôi có ý định nuôi tóc dài để cuốn lộn. Đừng hỏi tôi lý do. Thôi được rồi, tôi muốn lấy le với mấy nhỏ con gái trong trường, được chưa?

“Bob Marley, thứ hai,” tôi nói. “Giúp tôi coi, thứ hai phải nộp bài rồi.”

Bob không giúp. Giọng Bob vang lên “Không Phụ nữ. Không khóc lóc.” Và câu đó được tôi diễn dịch theo cách của tôi là “Không Mẹ hiền. Không khóc lóc.”

“Tuyệt,” tôi lẩm bẩm. “Cứ việc đắm mình trong sự thương xót bản thân.”

Tôi cảm thấy không vui. Chẳng ai bảo tôi là kẻ hèn nhát. Có lẽ vì không ai để ý cách tôi trốn chạy. Nhưng tôi đã chạy trốn. Tôi có thể đưa ra lý do xác đáng là tôi quá sợ hãi. Tôi là đứa duy nhất đã từng xem bị cá mập xé thành hai mảnh. Và đó là một nguyên nhân dễ hiểu giải thích cho cảm giác hoảng sợ của tôi.

Nhưng không gì thay đổi được sự thật là tôi đã trốn chạy. Và cái cảm giác đó cùng với hàng

loạt cảm xúc khi nhìn thấy mẹ cứ chiếm hết tâm trí tôi.

Thật là kinh khủng khi biết mẹ tôi chết. Hay nói đúng hơn là được coi như đã chết. Nhưng dù cái chết có khủng khiếp thế nào thì ít nhất nó cũng là một sự kết thúc. Bạn biết chuyện gì đã xảy ra. Nó tạo ra ý niệm. Khủng hoảng là một dạng ý thức, không phải là ý niệm.

Bạn gặp nhiều người mất cha hoặc mất mẹ. Bạn bật TV và xem những chương trình nói về những người bị mất cha mẹ hay anh chị em. Bạn cũng gặp mấy người này khi đọc sách, xem báo. Các nhà tư vấn trong trường học có một chương trình tư vấn cho bạn, họ nói cho bạn biết những gì họ có thể giúp bạn.

Tôi ghét mấy chuyện đó, nhưng bạn luôn thuộc về một nhóm người giống bạn.

Song, nhóm người nào là nhóm có mẹ không bị chết mà trở thành kẻ nô lệ cho một loài sinh vật ngoài Trái Đất cư ngụ trong đầu? Tôi thuộc về nhóm người nào khi tôi nhận ra rằng người nom giống hệt mẹ tôi lại là một người nào đó giết tôi không ngần ngại?

Tôi đoán Jake cũng có cảm nhận giống tôi mỗi khi nó ngồi ăn tối cùng với Tom. Cả tôi và Jake đều không dă động đến chuyện đó. Jake là bạn thân của tôi. Nó là bạn thân của tôi vì tôi là tôi, vì tôi tếu, thông minh và tôi luôn đứng sau nó mọi lúc, mọi nơi.

Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi là tôi, là thằng Marco, không phải là loại người dễ chia sẻ cảm xúc với một nhóm người. Tôi khiến mọi người cười. Tôi có một tấm hình của mẹ để ngay đầu giường. Tôi ngắm nhìn mẹ mỗi tối trước khi đi ngủ. Tôi không bao giờ xác định người tôi ngắm nhìn mỗi tối là ai. Là người mẹ tôi bị mất hay là người mẹ tôi muốn giải thoát. Tôi không biết.

Tôi xây nên một vài điều kỳ diệu trong óc. Tôi sẽ cứu được mẹ thoát khỏi bọn Yeerk. Tôi sẽ giữ mẹ ở nơi nào đó trong ba ngày cho tới khi tên Yeerk trong đầu mẹ phải chết vì đói tia Kandrona. Và mẹ tôi sẽ lại là mẹ tôi của ngày xưa.

“Rồi sau đó thì sao, Marco?” tôi tự hỏi. Bọn Yeerk sẽ không để chuyện đó xảy ra êm xuôi thế đâu. Mà có thể khiến tên Yeerk Visser Một chết đói và giải phóng cho vật chủ nhưng mà không thể tiếp tục sống vui vẻ hạnh phúc. Tụi mà sẽ bị săn đuổi. Săn đuổi cho tới khi không còn một tên Yeerk nào còn tồn tại trên Trái Đất.

Và nếu như bọn Yeerk tóm được cha mẹ tôi và cả tôi nữa, chúng sẽ biết tôi là một Animorph. Rồi chúng sẽ thanh toán tất cả tụi bạn của tôi. Jake, Rachel, Cassie, Tobias, Ax...

“Tôi còn quá trẻ để đối phó với những việc như thế này,” tôi gào vào cái gối đang úp trên mặt. Rồi tôi quăng cái gối ra xa.

Ba tôi đang đứng đó, lấp trọn khung cửa phòng tôi. Miệng ông mấp máy “Ba đã gõ cửa.” Rồi ba ra hiệu bằng tay rằng ba đã gõ cửa. Tôi giật mạnh headphone khỏi tai. “Ồ, chào ba, chào ba.”

“Ba xin lỗi. Ba chỉ vào hỏi con có muốn xem trò chơi với ba không thôi.”

“À, vâng. Trò chơi,” tôi nói. “Ba ơi, chắc con không coi được rồi. Con có một lô một lốc bài tập nè.”

“Ồ, thế à.” Ba tôi chồm bước đi, rồi lại quay về phía tôi và nói, “Con trai, Marco, lúc nào con cũng có thể nói chuyện với ba.”

“Vâng, thưa ba.”

“Ý ba là bất cứ chuyện gì gây phiền phức cho con, con đều có thể chia sẻ với ba.”

Một lời đề nghị hết xảy. Ba tôi là một người đàn ông dễ thương. Tôi ước khi tôi lớn lên, tôi cũng trở thành một người đàn ông giống như ba. Nhưng bạn biết không? Ngay lúc đó, một nỗi nghi ngờ ập đến trong tâm trí tôi. *Tại sao ba lại quan tâm tôi đến thế? Ba nghi ngờ gì sao? Ba có phải là một kẻ trong bọn chúng không?*

“Chẳng có điều gì khiến con buồn hết, ba à. Con chỉ..., à... ừm... lẩm nhẩm lời bài hát một mình theo điệu nhạc thôi.”

“Ừ, được rồi. Ba sẽ gọi con khi người ta giao pizza tới.”

Ba dời bước, cánh cửa đóng lại sau lưng.

“Mày đang sống một cuộc sống dễ chịu, Marco,” tôi thầm nói. Tôi có thể tin tưởng ba cho tới chết. Tôi có thể cố gắng cứu thoát mẹ tôi và kết thúc bằng cái chết. Và bù vào đó tôi có thể khiến nguyên đám bạn bị giết và kết án toàn bộ loài người.

Tôi nhìn vào những trang sách tôi phải đọc. “Điều đó sẽ xảy ra. Không phải tối nay.”

Rồi tôi nghĩ tới ba, đang ngồi ngoài phòng khách và chăm chú vào trò chơi. Ai mà biết được ba có còn thực sự là ba của tôi nữa không? Tôi không thể hoàn toàn tin ba. Tôi không thể xuống nhà và kể cho ba nghe tất cả những vấn đề của mình. Nhưng, nếu ngồi xem trò chơi với ba, thì tôi chắc chắn là tôi có thể làm được.

“Chúng không phải là những con cá mập bình thường,” Cassie khẳng định. “Chúng đã bị điều khiển, bị kiểm soát. Chúng hành động như một đàn, trong khi cá mập không hề biết hợp tác với nhau.”

Tụi tôi lại hội nhóm ở cánh rừng gần trang trại nhà Cassie.

“Liệu chúng có bị Mượn xác không nhỉ? Tụi mình đã phát hiện ra cả những con ngựa bị Mượn xác rồi cơ mà.” Rachel thắc mắc.

<Không đâu,> Ax nói. <Cassie đã cho tôi xem ảnh chụp cấu tạo bên trong của cá mập. Nào chúng không đủ không gian cho một tên Yeerk đâu.>

“Có thể chúng cấy điện cực hay thứ gì đó vào,” tôi gợi ý.

Đứa nào cũng thấy rùng mình trước ý tưởng này. Ai mà biết được? Tụi tôi đã xém bị tàn sát bởi một đàn cá mập rất không bình thường.

<Chúng canh giữ cái tổ hợp đó, điều này thì quá rõ rồi,> Tobias nói.

“Vậy thì tụi mình càng có lý do để chui vô trống,” tôi nói.

Jake hơi nhướn mày nhìn tôi. Rachel thì gật đầu nhất trí. Tôi thừa biết Jake đang nghĩ gì. Nó đang nghĩ rằng tôi có những lý do riêng của tôi. Những lý do mà chỉ có tôi với nó biết...

Tôi lắc nhẹ đầu, nói với nó là không. Không, tôi không nói gì với mấy đứa kia. Chưa nói. Có thể là sẽ không bao giờ.

Jake nhún vai bỏ qua. Nhưng tôi có thể thấy nó không vui.

“Mình đồng ý trở lại đó,” Jake nói. “Chắc chẳng có tên Mượn xác ngoại cảm nào khác đâu.”

“Anh có nghĩ cái sinh vật trông như ếch trên tàu ngầm là một tên Leeran không?” Cassie hỏi Ax.

<Dám lắm.> Ax có vẻ bối rối. <Tôi không thể nhớ chính xác cuốn *Bách khoa toàn thư các dạng sống trong Ngân hà*.>

“Bồ kiểm cuốn đó ở đâu thế?” Tôi hỏi. “Trong thư viện địa phương có không nhỉ?”

<Vấn đề là ở chỗ tụi mình phải làm gì để nhìn được vào bên trong cái tổ hợp đó?> Tobias đặt vấn đề.

“Bồ sẽ không thích nghe câu trả lời đâu,” tôi lẩm bẩm.

Cả đám cười ầm lên.

“Tụi mình phải tính chuyện đối phó với mấy con đầu búa thôi,” Cassie nói. “Mình đoán là

chúng sẽ rượt bắt kể con gì không phải là cá mập đầu búa. Trong khu Lâm Viên chẳng có con đầu búa nào, nhưng ở khu bể cá Thế Giới Đại dương thì có đấy, một con đầu búa cỡ bự luôn. Dài gần bốn mét rưỡi.”

“Hừm, xin lỗi nhe,” tôi nói, “nhưng đã có ai nghĩ tới việc cả đám tụi mình phải ở trong cơ thể gốc khi thuê nạp một con trong lũ cá mập đó hay chưa?”

Câu này vừa buột ra khỏi miệng tôi đã thấy hối tiếc. Mới phút trước còn hăng tiết vệt, mà phút sau đã lại muốn co vùi. Sau cái thành tích chạy trốn hôm trước, tôi đâu có muốn bị xem là chết nhất.

Cho nên, tôi để thêm, “Nhưng này, ai sẽ làm việc với mấy lão cá mập bé bỏng ấy trước đây?”

“Bồ chứ còn ai nữa,” Rachel đáp ngay.

Tôi cảm thấy như vừa bị nhò này đá một phát đau điếng. Có thể là nhò cũng chả có ác ý gì đâu. Nhưng tôi tự cảm thấy mình hồng còn đường nào thoát lui. Má tôi đỏ dừ lên. Tôi quay đi, giả bộ như đang quan tâm sâu sắc đến mấy con bộ đang bò lên một thân cây.

“Tụi mình phải đi ban đêm,” Cassie nói. “Tối nay được đấy. Nhớ là ngày mai còn phải đi học đó nha.”

“Quên vụ học đi,” tôi gắt gỏng nói. “Ngày mai có cuộc họp cuối khóa. Tụi mình có thể chuẩn sớm, chả ai thèm để ý đâu. Khỏi gì thời gian để bay ra cái đảo đó.”

Jake gật đầu. “Nhất trí. Thế Giới Đại dương tối nay, còn ngày mai tan trường thì ra đảo. Mình còn phải chuẩn bị vài lý do nghe lọt tai chứ vị sư huynh phòng khi về trễ nữa chứ. Mình không muốn bị giữa te tua lần nữa đâu...”

Chiều đó, tôi nói với ba rằng tôi tới nhà Jake để làm bài tập. Tôi thông thêm rằng có thể tôi sẽ về hơi muộn một chút. Ba bảo nếu tôi cần ba tới đón thì cứ gọi....

Tụi tôi bay đến khu Thế Giới Đại dương rồi đáp xuống một công viên tối tăm và hoang vắng. Tụi tôi hoàn hình, tất cả đều trở lại làm người, tất nhiên là trừ Tobias và Ax. Tếu thiệt: trong lốt màng biển, tôi lại thấy dễ chịu trong cái công viên tối tăm hoang vắng đó; thế mà, với tư cách người, tôi lại thấy hoàn toàn lạc lõng. Tôi cảm thấy như mình sắp gặp rắc rối to.

Thế Giới Đại dương là một cơ sở mới, có nhiều bể cá lớn, cái nào cái nấy bự bằng cả một toà nhà cao ốc. Có một đường hầm bằng nhựa trong mà bạn có thể đi xuyên qua trên băng cuốn tốc độ chậm. Đường hầm này bằng phẳng qua nước. Cá lội tung tăng xung quanh bạn và cả trên đầu bạn.

Nhưng tụi tôi tới đó đâu phải để tham quan, đâu phải chỉ ngó con đầu búa không thôi, tụi tôi còn phải sờ vào nó nữa chứ.

“Mấy con cá mập này được cho ăn no đủ, nhưng chắc chắn là chúng hồng giống thú cưng rồi. Giá mình biết cách để thâu nạp chúng nhỉ.” Cassie thì thảo trong lúc dẫn đường cho cả bọn ra chỗ bể cá mập.

“Cá mập - thú cưng. Cộng với vụ thi cưỡi cá heo, bọn mình sắp được dành cả một chương trình biểu diễn trên kênh thể thao ESPN rồi đó nha,” tôi nói nhưng chẳng đùa nào thêm cười cả. Thiết tình mà nói, lúc này tôi đang sợ đến thất cả ruột luôn đó.

“Mình có ý này,” Rachel nói. “Bọn mình sẽ biến thành cá heo rồi chui vô bể. Mấy con cá heo chống lại một con đầu búa...” nhỏ nhún vai, làm như bọn tôi thừa sức hình dung ra phần còn lại....

Cassie như bị sốc. “Đánh con cá mập tội nghiệp đó cho nó ngắc ngư á? Và lại còn đánh khi nó không hề tấn công mình nữa chứ!”

Rachel đưa tay lên phân bua. “Nó là cá mập thôi mà, Cassie. Một con cá mập. Người ta ăn thịt cá mập mà.”

“Và ngược lại,” tôi để thêm.

“Nhảy xuống hồ,” Jake nói. “Làm cách nào tóm được một con cá mập trong dạng người?” Nó nhìn sang Ax. “Hay trong dạng Andalite.”

Cassie mở miệng toan nói gì đó. Nhưng rồi, nhỏ chỉ mím miệng theo cái lối nhỏ vẫn hay làm mỗi khi không tán thành việc gì đó.

“Lũ cá mập có thể chết hết cho tới khi tui chạm được vào người chúng,” tôi nói. Tôi cười như thể tôi vừa pha trò. Nhưng, đó không phải là một trò đùa.

<Chúng chỉ là thú săn mồi,> Tobias nói. <Chúng không phải là quái vật. Chỉ đói thôi.>

“Vậy là bồ cùng phe với Cassie hả?” Tôi hỏi nó.

<Không. Giết hoặc bị giết. Chén hoặc bị chén. Đó là quy luật của thú săn mồi. Mình biết. Mình là chim săn mồi mà. Ý mình là tụi mình làm những gì phải làm.>

Tobias gặp ít nhiều khó khăn khi bị giam hãm trong lồng điều hâu.

“Thôi được rồi,” Cassie gắt gỏng nói. “Cứ thống nhất vậy đi.”

Tụi tôi bước tới các bể cá. Có cả thấy ba cái bể bự hình bầu dục trông na ná như bể bơi.

Chúng được xây nhô lên để tạo không gian cho đường hầm nhựa trong bên dưới.

Không có một tiếng động nào ngoài tiếng bước chân của tụi tôi trên thềm bê tông. Chả thấy được gì ngoài bóng tối thăm thẳm, những vũng sáng lác đác từ những ngọn đèn leo lét càng làm tăng thêm vẻ âm u. Những bụi cây được chăm sóc kỹ lưỡng trải dọc theo lối đi. Tobias đang vỗ cánh bay chọt bất ngờ sà xuống.

<Có người đang tới!> Nó thông báo.

Cả bọn vọt vô nấp trong các bụi cây. Tôi “hạ cánh” nặng nề trên hai cái cùi chỏ rồi lộn vòng, nấp dưới giàn ngụy trang những lá nhỏ và cành cứng.

Ax cũng nhảy nhưng các bụi cây chỉ cao chừng bảy tấc, và Ax lại không thể lặn được.

Một tia sáng đèn nhoáng lên!

“Đứng yên! Không được cục cựa! Cái quái gì thế này...”

Tôi nghe thấy tiếng súng lên cò.

Dòm qua bụi cây, tôi thấy một vòng trắng của ánh sáng đèn đang rơi thẳng vào Ax.

“Mi là giống quái quỷ gì đây hả? Ơ này, đại úy! Ông lại đây mà xem nè!”

<Hoàng tử Jake, tôi phải làm sao đây?> Ax hỏi.

Thêm tiếng bước chân khác rầm rập tới.

“Ông đại úy! Ông nhìn thử vật này coi! Jeez, ông nhìn nè.”

Người bảo vệ đầu tiên vẫn rơi đèn lên Ax. Nhưng ánh đèn đang rung lên, lầy bầy. Chả có gì ngạc nhiên cả. Ax là thứ mà bạn sẽ không đời nào muốn gặp trong một đêm tăm tối giữa một khu bể cá đại dương.

Viên đại úy rơi ánh đèn thứ hai. Rồi tôi nghe thêm tiếng súng lên cò.

“Nó là cái gì á?” Viên đại úy bình tĩnh nói. “Nó là một tên Andalite đấy. Chắc chắn nó là một tên Andalite.”

CHƯƠNG 13

“**A**ndalite, mi mà bước một bước là ta sẽ bắn mi ngay. Thứ vũ khí này có thể thô sơ thật, nhưng một viên đạn chì cũng được việc lắm đó.”

“Ông đại úy, ông chưa nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây,” người bảo vệ đầu tiên cất giọng trách móc.

Bất chợt... bỐp! Tên đại úy giáng thẳng khẩu súng vào thái dương người bảo vệ khiến ông này ngã lảo ra bất tỉnh.

“Một gã phiền phức,” tên đại úy nói. “Nhưng ta sẽ cấy một người của bọn ta vào não hắn trước khi hắn tỉnh dậy... Nhờ tóm được một tên trong bọn đạo tặc Andalite chúng mày, ta sẽ trở thành trợ thủ mới của Visser Ba.”

<Hãy cẩn thận với những gì người ước, tên Yeerk kia,> Ax khinh khỉnh. <Ta đã thấy mấy tên gốc làm việc cạnh Visser Ba. Ta đã mục kích mấy cái đầu của bọn chúng lẩn lộn lổ trên sàn khi Visser điên lên đấy.>

“Mình làm gì đây?” Tôi thì thầm hỏi Jake. Mặt nó chỉ cách mặt tôi có năm phân.

“Phải có ai đó làm tên này mất tập trung đã...”

Đó không phải là một mệnh lệnh, thậm chí cũng không phải là một gợi ý nữa, nhưng về trò bẻm mép thì tôi tài nhất đám. Thế là tôi đứng dậy trên hai đầu gối đang khua vào nhau lục cục.

“Xin chào. Phải đây là đường đến quầy hàng lưu niệm không ạ?” Tôi cố hỏi bằng giọng tươi tỉnh.

Ngay lúc ấy, có vật gì đó rớt từ trên trời xuống rất lẹ.

“Tsiiiiir!” Tobias quác lên. Nó dùng vuốt cào vào khuôn mặt tên đại úy.

“Á á á gừ ừ ừ!” Tên này rống lên, lấy tay bụm khuôn mặt bị cào nát.

Tôi nhảy bổ tới tính chớp lấy khẩu súng. Bùm!

Súng nổ. Nó như vừa nổ trong tay tôi. Tay tôi tê hết cả lên, tôi để vuốt mất khẩu súng. Bùm!

Tên đại úy nâng nó lên bắn hú họa vào bóng tối. Xém nữa là dính trúng tôi.

Bạn nghe tiếng súng nổ trên TV rồi chưa? Nghe giống như là TẠCH! TẠCH!? Nhưng đây là ngoài đời thật nha, tiếng súng nổ không lộp bộp thế đâu mà nghe như tiếng bom nổ vậy.

Ax vẫn còn ở quá xa để có thể dùng đuôi trong khi tên Mượn xác thì đang hoảng sợ. Hắn vãi đạn lung tung.

Bùm! Bùm! Bùm!

“Chạy đi!” Jake la lớn.

Thế là tụi tôi chạy. Nhưng tiếng súng đã thu hút những người bảo vệ khác chạy đến và tất cả bọn họ đều có súng.

Tụi tôi xả hết tốc độ, co giò chạy trong bóng tối. Tới chỗ một cánh cửa, Cassie giật mạnh cửa nhưng nó đã bị khóa mất tiêu rồi. Thế là tụi tôi kẹt cứng. Không còn đường trở lui nữa.

“Ax,” Jake thốt lên.

<Có tụi, hoảng tử Jake.> Ax quất đuôi vô cánh cửa. chá á át! Một vết nứt gọn gàng xuất hiện trên cánh cửa bằng thép, ngay chỗ ổ khóa. Cassie thử giật lần nữa. Nó mở toang ra và bọn tụi ừa vào, vào thẳng cái đường hầm bằng nhựa trong suốt.

“Mình luôn muốn vào tham quan chốn này,” tụi tôi nói. “Nhìn kìa - không có ai.”

Đường hầm có vẻ kỳ quái và tăm tối. Có những bảng đèn màu đỏ lơ lửng và ánh sáng trắng xuyên qua nước, lọt vào tận trong bể.

Xét một mặt nào đó, điều này thiệt là tệ hại. Không có ánh sáng, bọn tụi cùng lắm là ở trên một lối đi tăm tối. Nhưng với ánh sáng, bọn tụi có thể thấy chính xác mình đang ở nơi đâu.

Tụi tụi đang ở trong đường hầm bằng nhựa, bên dưới hàng triệu lít nước. Nói nghiêm túc là phải có đến hàng bốn năm triệu lít nước.

Và trong khi tụi tụi chạy dọc theo đường hầm, tụi tụi thấy những cái bóng ma quái màu xanh xám trượt theo tụi tụi ở cả hai bên hông lẫn ở trên đầu. Những con mắt cá lom lom chọt xuất hiện từ bóng tối. Những cái miệng cá lặng lẽ hả ra, và những hình thù dài ngoằng, đầy đà, sắc bén ấy như phủ bóng lên mỗi chuyển động của tụi tụi.

<Đúng là một kỳ quan,> Ax nói, giọng nể phục. <Cái hình chiếu này khiến tụi có cảm giác như thể mình đang ở dưới nước vậy.>

<Ax à, đây có phải là hình chiếu đầu,> Rachel nói.

<Vậy là... chúng ta đang ở dưới nước thật sao? Chỉ được bảo vệ bởi tấm nhựa tời tệ này thôi á?>

“Ừ.”

<Tại sao loài người các bạn lại làm thế?>

<Đứng yên, tên Andalite.>

Một người bảo vệ mới, một tên Mượn xác, đang đứng cách chúng tôi hai chục mét phía bên kia đường hầm, súng cầm tay, sẵn sàng nhả đạn vào tụi tôi.

Tụi tôi quay đầu chạy ngược lại. Nhưng tên đại úy đã hỗn hển rượt tới, chặn mất đường lui.

“Lại kẹt nữa rồi!” Cassie thốt lên.

“Tóm nó nhé, đại úy?” Tên bảo vệ nôn nóng nói.

“Để đó cho ta!”

“Có vài tên nhóc đi theo nó đấy!”

“Quên bọn nhóc đi. Bọn nhóc cứ lèn vào đây suốt ấy mà. Chúng chẳng đáng gì đâu... Ta chỉ cần tên Andalite thôi.”

<Nếu ngoan ngoãn đi theo chúng, có thể chúng sẽ để các bạn đi.> Ax nói.

“Dẹp đi,” Rachel gắt lên. “Tụi mình sẽ thoát được mà.”

Nói thì dễ nhưng mấy gã bảo vệ đã bắn được tụi tôi rồi còn đâu. Và hai khẩu súng bự tổ chẳng lại đang chĩa thẳng vào Ax.

“Jake,” tôi thì thào. “Phải làm gì đó quyết liệt mới được.”

“Bồ có ý gì không?” Nó lầm bầm.

“Được rồi. Mình khuyên bồ hít một hơi thật sâu.”

“Ôi, không. Chúa ơi!”

“Phải,” tôi gật gù. “Mọi người hãy hít một hơi thật sâu đi. Ax, tấm nhựa trần hầm này nó tệ hại ra sao ấy nhỉ?”

Ax chỉ mất một giây là hiểu ngay tôi ám chỉ điều gì. Ánh quất mạnh đuôi vào chiếc vòm lớn. Thanh cựa cắm ngập vào tấm nhựa Plexiglas và rạch một vết dài cả thước trên tấm nhựa.

RẦẦẦCCC!

ÙÙÙÙMMMM!

Nước tràn vào chẳng khác gì ngọn thác Niagara.

CHƯƠNG 14

ÙÙÙÙMMMM!

Một đợt sóng giáng vào tôi, đẩy tôi ngã chống vó. Nước nâng tôi lên rồi kéo tuột đi trong đường hầm bằng nhựa. Tôi đi một đàng, mấy đứa kia đi một nẻo.

Tôi thấy tên đại úy ở ngay phía trước tôi. Tôi co chân đạp hần một phát. Hần gục xuống và nước tràn qua hần.

“Jake! Rachel!” tôi hét lớn. Không đứa nào trả lời.

Nhưng rồi tôi không thể la hét được nữa. Nước tràn qua đầu tôi, ngập kín cả đường hầm. Tôi quờ quạng ngoi lên nóc hầm, toan hít lấy một bọ khí lớn ánh bạc chạy ngoằn ngoèo mà tôi vừa bắt gặp. Thay vào đó, tôi hớp đầy một miệng nước mặn chát.

Biến hình, mình ngu quá! Tôi tự nhủ. Tôi cần biến hình thành cá heo. Không! Không phải cá heo. Cá heo cần phải ngoi lên mặt nước để thở. Phải là cá. Lâu rồi, tôi có biến hình thành cá hồi. Liệu tôi còn gọi lại được nó không nhỉ?

Dòng nước cuộn cuộn lôi tôi đi xềnh xệch dọc đường hầm. Và tôi chợt nhận ra rằng tôi không chỉ có một mình. Quanh tôi có đầy cá, lớn có nhỏ có. Tất cả đang bơi lội tung tăng.

Không khí! Tôi cần không khí!

BỐp! Vật gì đó va vào tôi. Nó vừa lướt qua tôi, làm tôi chúi nhủi ở trong nước. Một cơ thể chẳng? Tôi quay ngắt nhìn trong nước. Thấy tôi chuyển động, con cá mập quay trở lại.

Tôi hét lên vì khiếp sợ, nhả ra những bụm khí quý giá còn trong phổi. Tôi quơ tay, đập mạnh chân vụt đi trong nước.

Tôi bắt đầu bơi. Tôi phải quay ra chỗ đường hầm bị bế. Ra chỗ cái lỗ mà Ax đã tạo ra. Nếu tôi chui qua được đó, tôi sẽ lên được mặt nước.

Không khí! Không khí! Phổi của tôi rất bồng! Tôi cảm thấy cổ họng se lại khi hai lá phổi hồi hả đòi dưỡng khí.

Tôi bơi ngược đường hầm với con cá mập biếng nhác bám theo sau. Hồn vía tôi đi đâu hết cả. Hai chân tôi rụng rời vì sợ, cứng đờ ra vì thiếu dưỡng khí.

Không còn thời gian để biến hình nữa, chỉ còn thời gian để đào thoát thôi...

Kia rồi! Hình như là cái lỗ từ vết chém của Ax. Khoan đã, cái lỗ này quá tròn... Tôi đập mạnh chân, chồi lên cái lỗ thẳng đứng. Bất chợt đầu tôi nhô ra khỏi mặt nước. Không khí! Tôi hít nó đầy phổi, thở hần ra, rồi hít tiếp hơi nữa, tạo ra hàng loạt âm thanh hỗn hển và đứt đoạn.

Tôi đang ở trong một đường ống thẳng, rộng chưa đầy một mét. Nó nối lên phía trên tôi chừng hai ba mét nữa và ở trên đỉnh của nó là một tấm lưới kim loại.

“Máy điều hòa không khí,” tôi hỗn hển nói. Người ta thông hơi cho đường hầm thế này đây.

Nhưng tôi không thể với tới tấm lưới trên đầu. Và tôi vẫn còn đang chấp chới trong nước.

Tôi chúi mặt xuống nước, mở to mắt nhìn con cá mập đang trôi lên. Tôi tì chân vào một bên hông của ống thông hơi, hai tay tì vào hông bên kia, rồi cứ thế bò lên thoát ra khỏi nước.

Khi tôi còn ở dưới nước, tôi thấy cái đầu búa góm guốc đó, với những con mắt chết chóc ở mỗi bên đầu.

Cách này giúp tôi lên thêm được ba tấc nữa. Nhưng ống nhựa lại trơn tuột, mà tôi thì lại quá yếu để bám giữ được lâu.

“Đi giết con gì khác đi, đồ quái vật!” Tôi hét lên với con cá.

Cái đầu liền biến mất dưới nước. Nhưng trong thâm tâm tôi biết rõ nó vẫn còn ở đó, vẫn đang chờ đợi.

“Áá á! Ááá” Tay trái của tôi bị trượt và xém hụt khỏi thành miệng ống. Tôi sẽ rơi xuống mất thôi.

Chỉ còn có một cách. Tôi phải thu nạp ADN của con cá mập đó.

Các con thú sẽ chờ đợi khi mày thu nạp chúng, tôi tự nhủ. Thật khủng hết sức! Tôi không giữ được nữa. Nếu tôi rớt khỏi thành ống, hy vọng duy nhất của tôi là tóm được con cá mập đầu búa.

Con cá mập lại tòi cái mõm nó lên khỏi mặt nước. Hoặc vào lúc này hoặc chả còn dịp nào khác nữa...

“Nếu như mày có định đánh chén tao,” tôi nói với con cá mập, “thì làm lè lẹ nha.”

Tôi thả lỏng người và rơi xuống. Rơi thẳng lên con cá mập.

Hóa ra là dù có dữ dằn đến mấy, cá mập vẫn không quen với việc bị một người la hét, chấp chới, hoảng loạn rơi thẳng lên mình nó...

BỐ Ồ ỒMMM!

Tôi tông vào con cá mập, húc nó cùng tuột trở lại đường hầm chính.

Trước khi con cá mập kịp định thần, tôi với tay tóm lấy vây lưng của nó, cố hết sức tập trung tự tưởng. Và với sự nhẹ nhõm sâu sắc của tôi, con cá mập đầu búa bỗng dụi đi và trở nên đồ dãn.

Tôi quàng tay ôm con quái thú khổng lồ, cùng nổi lên qua cái lỗ mà Ax tạo ra. Đến với không khí, với các vì sao, với tự do.

Con cá mập vẫn tiếp tục trong trạng thái chờ đợi khi đầu tôi ló ra khỏi mặt nước. Tôi đang ở một trong các bể cá. Và ở mép bể tuốt bên trên, tôi thấy những khuôn mặt lo lắng đang nhìn xuống.

“Ê, mấy bồ làm gì trên đó vậy?” Tôi hỏi.

“Marco! Bồ vẫn còn sống!” Cassie thốt lên.

“Chứ sao. Mình còn mang theo cả gã này để giới thiệu với mấy bồ nè. Nhảy xuống đây đi. Thời cơ đầu búa đã đến rồi đó.”

CHƯƠNG 15

Ngày hôm sau, trên các báo đều chạy tít lớn về tai nạn khủng khiếp đã xảy ra ở khu bể cá Thế Giới Đại dương. Hai người bảo vệ mất tích cùng với nhiều con cá.

Một người bảo vệ vô sự đã thuật lại câu chuyện kỳ lạ về một sinh vật nửa hươu nửa người. Phát ngôn viên của Thế Giới Đại dương quả quyết rằng những người bảo vệ đã nhậu xỉn, bắn súng chỉ thiên làm bể đường hầm...

Ngày thứ hai, tôi nộp năm trang viết ba lớp về cuốn sách. Tôi viết bài trên xe buýt. Thứ Năm, thầy trả bài, tôi nhận điểm D trừ. Thầy phê, “Em đã cố gắng, Marco. Viết lại bài khác. Lần này nhớ phải đọc trước khi viết.” Tôi biết nói gì đây?

Tụi tôi quyết định dời đến cuối tuần mới trở lại chỗ cái tổ hợp gần đảo Royan đó. Trốn ra khỏi nhà vào ban đêm thật là nguy hiểm. Nếu như một đứa nào trong đám tụi tôi bị bắt gặp và no đòn, tụi tôi sẽ phải ngưng hoạt động một thời gian. Tôi đã thôi không còn vẩn vơ đến việc mấy đứa kia nghĩ gì về sự trốn chạy cá mập của tôi nữa. Những hành động của tôi tại Thế giới đại dương đã giúp tôi cân bằng trở lại. Và tôi cũng hết sợ cá mập luôn rồi vì tôi đã có ADN của nó trong người. Tôi muốn biến hình thành cá mập để thưởng thức cái cảm giác tàn nhẫn và bất hại. Hoàn toàn lạnh lùng không cảm xúc. Tôi nằm mơ đến chuyện này hai lần rồi. Cả hai lần tôi đều mơ thấy tôi có thân hình cá mập nhưng khuôn mặt vẫn là của tôi. Cả hai lần tôi đều thấy có ai đó đang làm một việc gì đó thật là khủng khiếp. Tôi không nhớ được đó là việc gì, tôi chỉ nhớ suy nghĩ của tôi lúc đó, *trời ơi, thật kinh hoàng*. Nhưng vì trong mơ, tôi là cá mập nên cho dù có xảy ra chuyện gì khủng khiếp thế nào đi nữa, tôi vẫn thấy an toàn. Ước gì tôi có thể nhớ được sự việc đó. Tôi nghĩ có thể là có ai đó bị giết. Một giọng nói của một phụ nữ vẫn còn vang vang trong đầu tôi, “Cứu tôi, cứu tôi với.” Tôi nhớ tiếng kêu cứu đó nhất. Nhưng đôi lúc lời kêu cứu đó lại là “Cứu cậu ấy, hãy cứu cậu ấy.” Nó làm tôi bối rối.

Thứ Năm tan học, tôi đi lang thang một hồi rồi đến phòng thể dục, rồi ra hồ bơi. Tôi ngạc nhiên thấy nó trống huếch. Mùi chất clorin sát trùng và mùi ẩm mốc thật khó chịu.

Hồ bơi được viền quanh bằng gạch trắng còn dưới đáy thì lát gạch màu xanh đậm.

Có một cầu nhảy và một tấm ván nhún. Trên một bờ tường có những cửa sổ ở tuốt trên cao, nhưng ánh sáng chủ yếu lại là đèn huỳnh quang. Ngoài ra ở trong nước cũng có ánh sáng giống như ánh đèn pha xe hơi. Tuy vậy, cách chi đó tất cả trông vẫn cứ lờ mờ, cho dù có bao nhiêu ngọn đèn được bật lên đi nữa.

Tôi biết cái tôi định làm thật ngu xuẩn. Nhưng tôi cũng biết rằng nếu tôi không làm điều đó ở đây thì tôi sẽ làm điều đó ở một nơi khác, thậm chí còn ngu xuẩn hơn nữa. Như bồn tắm nhà tôi chẳng hạn.

Tôi thay đồ rồi trở lại kiểm tra bể bơi thêm lần nữa. Chẳng có ai cả. Không có ai ở chỗ các băng ghế. Không có ai dưới nước. Hồ bơi không một gợn sóng.

Tôi nhảy vào hồ, ở chỗ có vạch ghi hai thước rưỡi và bắt đầu thực hiện điều mà tôi mong muốn từ hôm Chủ nhật đến giờ. Tôi bắt đầu tập trung nghĩ về con cá mập. Tôi thấy nó trong ký ức tôi. Thấy nó đang rượt tôi chạy dọc cái đường hầm nhựa đó.

Tôi hình dung lại cái lúc tôi sờ vào làn da như giấy nhám của con cá mập và đưa nó vào trạng thái chờ sẵn của thời gian thâm nạp ADN. Và rồi, từ từ, tôi cảm thấy những thay đổi bắt đầu.

Khởi đầu là âm thanh lóc bóc từ các xương xấu đang tan biến của tôi vì cá mập làm gì có xương. Chúng chỉ có sụn thôi mà...

Xuyên qua nước, tôi thấy đôi chân của tôi bắt đầu kéo dài ra. Các ngón duỗi ra, duỗi ra nữa, cho đến khi mỗi ngón chân dài đến cả ba tấc. Các bắp chân tôi cũng giãn ra theo các ngón. Tôi hoàn toàn sững sốt khi nhận ra mình đã chạm tới đáy hồ.

Có chuyện gì đó vừa xảy ra với cái lưng của tôi. Tôi cảm thấy có thứ gì đang mọc ra ở đó, và đang lớn dần lên. Tôi với ra sau bằng những ngón tay vẫn còn là của người và chạm phải vật gì đó hình tam giác. Tôi đang mọc vây lưng!

Tôi cảm thấy miệng mình ngửa ngửa, ngửa một cách kỳ lạ. Răng cá mập đang lấp đầy miệng tôi.

Và rồi....

“Ê, xéo ra khỏi hồ đi!”

Có một tiếng bõ ồm lớn, rồi thêm một tiếng nữa. Tôi dáo dác nhìn quanh. Hai cái đầu đang hướng về phía tôi, hai cặp tay khỏe đang ào ào khuấy nước.

Đó là Drake và Woo. Hai tên ngáo chuyên bắt nạt người ta. Chúng cũng là những tay bơi cự phách của đội bơi nhà trường. Ít ra là Drake, còn Woo chỉ là một tên đại ngố. “Xéo ra khỏi hồ đi, thằng nhãi ranh!” Woo hét.

“Đừng để bọn tao đục mày nhe, Marco.” Drake hòa theo.

Lúc này tôi chỉ sợ bọn chúng lặn xuống và thấy rằng tôi... thật bất bình thường. Từ trên mặt nước, có thể chúng chỉ nghĩ rằng cặp giò cực dài của tôi là do nước làm méo mó thôi...

Tôi bắt đầu biến hình ngược lại. Sao tôi ngu dốt vậy nè! Jake mà biết được chắc nó sẽ dẫn tôi như xương. Tôi cố hoàn hình thật nhanh. Các ngón chân của tôi hẫng khỏi đáy bể..

Nhưng thằng Woo đã ngả lưng lên nước, nhấc một giò lên và đá tôi ngay giữa ngực.

Tôi không kịp thấy chân nó phóng tới và không kịp né cú đá.

“Hự ự!” Không khí ủa ra từ phổi tôi. Tôi ôm lấy ngực.

“Đã bảo xéo rồi mà,” Drake nói. “Đục cho mày một trận bi giờ, cái tội không biết lễ độ. Muốn giữ cái thân còm của mày thì xéo ngay khỏi hồ đi.”

Drake đang cho tôi một cơ hội để rút dùi. Tôi chỉ còn mỗi việc là quay đầu bỏ đi. Và tôi đã làm như thế.

“Ừ, phải đó. Chạy về nhà với má mày đi. Marco-dỏm,” Woo nói.

“Nó đâu làm vậy được,” Drake nói, giọng còn ra vẻ nhân đạo. “Má nó chết rồi mà.”

“Ô, hu hu,” Woo nhạo báng. “Ô, hu hu, hu hu.” Nó làm một động tác như đang gạt nước mắt.

Tôi nhìn thẳng Woo trân trối.

“Nhìn cái kiểu gì vậy?” Woo sừng sộ nạt. “Dám chiếu tướng tao kiểu đó là tiêu mày rồi con.”

“Mắt nó làm sao kia.” Drake nói. “Nhìn mắt nó coi, Woo.”

“Marco?” Giọng Jake đột ngột vang lên.

Tôi thấy mặt thằng Woo chột biến sắc. Giờ thì nó đang nhìn qua lưng tôi.

“Có chuyện gì vậy, Marco?” Jake cất tiếng hỏi, cố lấy giọng thật tỉnh.

“Hay quá ha.” Drake nói. “Thằng Jake-đô đến cứu thằng oắt con Marco dỏm.”

Tôi nhả mặt, nhe răng ra nói với Jake.

“Mình cóc cần bồ giúp.”

Những cái răng cá mập đầy mồm làm giọng tôi lạc đi. Ánh mắt Jake lóe lên những tia sừng sốt và lo lắng.

“Thôi bỏ đi, Marco,” Jake nói.

“Nó dám nói xấu mẹ mình,” tôi nói.

“Nó không phải là kẻ có lỗi với mẹ bồ,” Jake nói. “Đừng trừng phạt nó vì những tội lỗi mà kẻ khác đã gây nên.”

Không biết hai thằng đầu gấu kia nghĩ gì về mẩu đối thoại giữa tôi và Jake, chỉ thấy chúng nín thinh. Mắt thằng Woo đảo từ từ sang Jake. Nó đang bối rối và lo lắng. Mấy thằng hay bắt nạt đâu có quen nghe nạn nhân của chúng ăn nói và hành động như thể đang nắm quyền sinh sát trong tay. Hay cũng có thể nó ớn cái cách tôi nhìn chăm chăm vào nó cũng nên...

“Hãy để dành nó cho những kẻ xấu thực sự, Marco,” Jake ngăn tôi.

Tôi hoàn hình trở lại. Miệng tôi ngura ngúra khi hàm răng người thay thế những chiếc răng nhọn hoắt của cá mập. Tôi trèo lên khỏi hồ bơi.

“Có chuyện gì xảy ra với bồ thế?” Jake hỏi ngay khi tụi tôi ra khỏi chốn đó. Tôi nhún vai và gặng cười.

“Chẳng có gì cả, Jake. Tui thấy thằng Woo có vẻ gì đó giống một con cá. Bồ có thấy thế không? Tui thì thấy vậy đó.”

Chẳng có một chút xíu gì đáng buồn cười cả. Nhưng đó là những gì tôi có thể nghĩ ra. Jake đá sang tôi một cái nhìn dài mút chỉ.

“Tốt hơn là bồ nên đứng ngoài vụ này, Marco à.”

Tôi cười phá lên. “Jake, bồ sẽ phải giết tôi nếu muốn tôi không lai vãng tới hòn đảo đó.”

CHƯƠNG 16

Sáng thứ Bảy, tụi tôi bay ra đảo Royan. Giờ thì tụi tôi đã biết chắc có bọn Yeerk ở đó, ngay dưới nước, cho nên cả bọn rất thận trọng.

Nhưng Jake vẫn còn đủ thời gian kéo tôi đến bên một cái cây vắn vẹo, gầy khẳng khiu và hỏi tôi có chắc là ổn hay không.

“Mình ổn mà. Sao bồ lại nghĩ là mình không ổn nhỉ?”

“Bởi vì nếu bồ ổn, bồ sẽ nhặng xị với việc bảo tụi này là khủng là điên khi đâm đầu vào chỗ chết. Bồ đang rất khác thường, bồ đang căng thẳng.”

Tôi nhìn chăm chăm nó. “Bồ đang nói với mình rằng nếu mình nói với tụi nó rằng tất cả tụi mình đang đâm đầu vào chỗ chết thì tụi nó sẽ thấy thoải mái hơn sao?”

“Đó là những gì tụi nó đang trông chờ thấy nơi bồ,” Jake nói.

“Được rồi, mình sẽ cố gắng giúp mọi người giải trí,” tôi nói.

Jake cuộn tròn hai con mắt. Rồi nó đảo mắt nhanh và thận trọng nhìn xung quanh. Tất cả mấy đứa kia đang ngồi trên cát ra vẻ không để ý tới cuộc nói chuyện tâm tình của tụi tôi.

Tuyệt. Rachel hẳn đang cho rằng tôi sợ và Jake buộc phải động viên tôi. Tôi vẫn còn đang cay cú về những lời châm chọc của nhỏ về nỗi sợ cá mập của tôi.

“Này, Marco, tụi mình rất có thể sắp sửa lâm vào một trận chiến ở dưới kia,” Jake nói, hất cái đầu của nó về phía mặt nước. “Có thể bây giờ là thời điểm thích hợp để bồ nói với tụi nó về chuyện của bồ.”

“Chẳng có gì để nói cả.”

“Marco, mẹ của bồ đang ở dưới đó.”

Tôi nao núng. Tôi đã cố hết sức không nghĩ tới sự thật đó.

“Nếu mình nói với tụi nó vấn đề của mình, liệu có giúp được gì cho tụi nó không?”

Jake ngó tôi sừng sốt. “Marco, mình nghĩ điều đó không phải để giúp tụi nó, mà là giúp bồ.”

Tôi lắc đầu. “Không. Nói ra chỉ khiến tụi nó thương hại mình thôi. Bồ biết đấy, mình đã trải qua một năm dài với lòng thương hại sau khi mẹ chết. Sau khi mẹ mình được cho là đã chết. Mình không thích bị thương hại. Lòng thương xót khiến bồ thấy mình nhỏ bé và yếu ớt. Mình thà để mọi người ghét còn hơn để họ thương hại.”

Jake thở dài. “Chẳng ai ghét bồ cả.”

“Nhưng họ sẽ thương hại mình.”

Jake không có câu trả lời cho nhận định đó của tôi.

“Này, tụi mình vẫn đang làm nhiệm vụ đấy chứ?” Rachel hỏi vọng qua chỗ tụi tôi. “Hay là chỉ có hai người tới đây đứng đó và lấp nháp với nhau vậy?”

“Tụi mình làm mà,” tôi nói. “Nhưng để tui nói cho mấy bồ biết, toàn bộ việc này là dở hơi. Thật là khủng. Biến thành cá mập để thâm nhập vào một tổ hợp dưới nước nào đó của bọn Yeerk? Cái quái gì đã xảy ra với cuộc sống của tụi mình thế nhỉ?”

Jake thở dài. “Không ai ghét bồ đâu.”

Khi tôi và Jake quay lại chỗ mấy đứa kia, tôi lẩm bẩm hỏi, “Bây giờ thì vui chưa?”

“Sao?” Jake hỏi cả đám. “Sẵn sàng chưa?”

“Em sẵn sàng từ khuya rồi.” Rachel làu nhàu.

“Mọi người nên lưu ý, đây là một lối hình biến mới,” Cassie nhắc nhở. “Phải đấu tranh với những bản năng mới. Hãy chuẩn bị tinh thần.”

Khi bạn biến hình thành một con thú lần đầu tiên, nhận thức của con vật có thể lấn lướt trí não bạn. Bạn cần phải nắm lấy quyền kiểm soát. Và bạn không thể nói lối hình biến nào sẽ là tệ. Nhưng chắc chắn chẳng có lối nào tệ qua nỗi lối kiến.

Cả bọn bì bõm đi xuống nước. Bốn đứa nhóc người, một con chim và một anh chàng Andalite. Tobias, một lần nữa lại cưỡi trên vai Rachel.

“Tụi mình là một đám người lồi thối lệch thối, nom kỳ quặc quá, phải không?” tôi nói.

“Và lùn nữa chứ,” Rachel nói và mỉm cười hiểm hóc. “Hay ít ra là một vài người trong tụi mình.”

“Cả đám tụi mình sẽ có cùng một cỡ vây lưng trong vài phút nữa, thưa công chúa Xena Kiều ngạo,” tôi nói với nhỏ.

Rachel cười ngất. Nhỏ giả vờ hồng ửng khi tôi gọi nhỏ là Xena - Công chúa Chiến binh. Nhưng tôi thừa biết nhỏ khoái chí lắm.

“Ê, Tobias! Bờ đã nhận ra là dưới nước không có chuột chưa vậy?” tôi buông lời ghẹo Tobias.

Đấy, tôi đang thực hiện đúng vai trò của mình trong nhóm. Chòng ghẹo. Đùa giỡn. Phóng đại. Đó là vai trò của tôi. Như Jake đã từng nói: Một Marco không gây cười chỉ khiến mọi người lo lắng mà thôi.

Tôi lao vào một ngọn sóng. Bữa nay sóng mạnh hơn tuần rồi. Những con sóng cao cả thước đang sôi sục ập xuống quanh tôi. Cả bầu trời cũng u ám hơn...

Tôi cố loại bỏ mọi phiền não ra khỏi đầu. Tôi cố gắng gạt sạch mọi hình ảnh về mẹ. Tôi nhớ đến bà theo hai hướng. Như là mẹ tôi - người mẹ tôi từng yêu thương, và bây giờ, như là Visser Một - kẻ Mượn xác - người đã sắp xếp cho tụi tôi một cuộc đào tẩu khỏi tàu Lòng Chảo, chỉ vì muốn gây rắc rối cho kẻ gây oán cho hắn, Visser Ba.

Tôi cố gắng đẩy cả hai hình ảnh đó sang một bên. Nhưng ngay khi tôi bắt đầu biến hình, tôi nghĩ, *con đang tới cứu mẹ đây, Mẹ ơi*. Và tôi cũng nghĩ, *ta đang tới tiêu diệt mi đây, tên Visser Một kia*.

Quy trình biến hình bắt đầu khác với lần tôi biến hình trong bể bơi. Lần này, làn da tôi biến đổi trước tiên.

Làn da cá mập của tôi giống như giấy nhám hạt mịn, như thể được cấu thành từ hàng triệu chiếc răng con li ti và sắc lẹm.

Thân thể tôi chuyển thành màu xám. Hai chân tôi xoắn vào nhau một cách kỳ lạ. Một đợt sóng ập đến làm tôi mất thăng bằng và ngã chúi vào nước.

Cánh tay tôi rã ra. Khi tôi nhìn lại, tôi nhận ra một con sò đã cứa vào tay tôi. Một vài giọt máu của tôi hòa tan vào trong nước mặn. Nhưng, tôi biết khi tôi hoàn hình, vết cắt này sẽ mất tiêu. Khi tôi cố gắng lật người đứng dậy, tôi nhận ra hai chân tôi đã biến mất, tôi có cái đuôi hình tam giác duyên dáng.

Mọi bộ phận trên cơ thể cá mập đều là hình tam giác. Đuôi, vây, răng.

Tôi dùng tay quờ quạng trong nước để giữ cho cái đầu nổi lên. Trong ánh sáng len giữa những đợt sóng, tôi nhìn thấy những đũa khác. Một Rachel góm guốc với cái miệng cá mập và những lọn tóc vàng hoe; một Ax kỳ dị với những con mắt cuống lòi ra từ cái đầu búa của cá mập; Tobias với cái đuôi đỏ đang chảy nhão ra thành giấy nhám hạt mịn màu xám. Ngay cả Cassie cũng không làm cho hình biến nom dễ thương hơn. Răng tôi mọc dài ra thay thế cho hàm răng người của tôi. Mắt tôi bắt đầu di chuyển. Chúng chạy vòng ra hai bên đầu, khiến tôi chỉ còn thấy được một làn nước mờ mờ và những khuôn mặt kỳ quái. Cái đầu búa không mọc ra từ hai bên thái dương mà là từ chính giữa mắt tôi. Những cột thịt như mọc ra từ dưới hốc mắt tôi, rồi kéo những con mắt ấy sang hai bên. Đôi tay tôi co lại, trở thành các vây cá mập. Giờ thì tôi đã ở hoàn toàn dưới nước. Vừa lúc, phổi tôi tan biến và xẻ ra như một vết thương ở nơi trước đây là cổ tôi. Tôi có những chiếc mang. Có những cái răng cá mập. Có cặp mắt cá mập.

Nhưng tôi vẫn chưa cảm thấy cái tư duy cá mập. Cho đến khi tôi hoàn toàn ở trong nước và bắt đầu chuyển động. Chỉ khi đó tôi mới cảm thấy tư duy của con cá mập và những bản năng của nó trỗi dậy từ ý thức người của tôi.

Chính sự chuyển động đã khởi hoạt cái tư duy đó. Thì bạn nghĩ coi, cá mập đâu thể nào đứng yên. Nếu cá mập ngừng chuyển động thì có nghĩa là nó đã chết. Cá mập là chuyển động. Một chuyển động không dứt, lì lợm và vĩnh cửu.

Tôi cảm thấy nỗi sợ hãi, sự tức giận của tôi hình như bị bốc đi đâu mất cả, và tự dưng tôi thấy vui mừng, bởi lẽ giờ đây thế giới dưới mắt tôi trở nên cực kỳ giản dị và dễ hiểu.

Thế giới, chỉ còn có nghĩa là mồi và tôi là kẻ săn mồi. Chẳng còn cái gì khác nữa. Không mẹ, không cha, không sợ hãi, không vui nhộn và cũng chẳng lo lắng. Con mồi. Thú săn mồi. Con mồi. Thú săn mồi.

Tôi quay đầu và bơi ra xa ngoài biển. Và rồi, tôi khựng lại. Những mảnh vụn cuối cùng của tư duy người đã bị quét sạch.

Con cá mập - tôi đã đánh hơi thấy máu.

CHƯƠNG 17

Khi tổ tiên loài người đang tìm cách lột vỏ chuối thì cá mập đã bơi dưới đại dương hàng trăm triệu năm.

Mọi người nói với bạn, “Ồ, bạn không phải sợ cá mập. Có nhiều lý do khiến chúng sợ con người hơn là con người sợ chúng.” Đúng. Loài người giết hại cá mập nhiều hơn là cá mập giết hại loài người. Điều này có khiến bạn cảm thấy khá hơn tẹo nào trong trường hợp bạn bị một

con cá mập xém ngắt bạn ra làm hai mảnh ngay tại eo không? Chắc chắn là không. Cá mập là một cỗ máy giết chóc. Hầu hết cá mập đều sát cá. Ở một số nơi trên thế giới, chúng còn giết cả hải cẩu. Chúng giết cá heo. Chúng giết cả cá voi nếu chúng kiểm soát được nó. Và chúng giết người. Một vài loài cá mập giết người như: cá mập trắng, cá mập xám,... và cá mập đầu búa.

Tôi đã biến thành một cỗ máy giết người. Hoàn toàn không sợ hãi. Vô cảm. Trong óc cá mập không có chỗ cho bất cứ gì khác ngoài GIẾT.

Cá mập không biết đến gia đình hay con cái. Không phụ thuộc. Chỉ là một sinh vật cô độc với những tam giác sắc lẹm, nhọn hoắt. Một thứ không ngừng chuyển động, đuổi theo mùi máu. Một trí não lạnh lùng, hết như một lưỡi dao bằng thép sáng loáng, nhọn hoắt, đầy tử khí.

Đó là một trí não quét sạch sẽ những ý thức rối rắm của con người và chỉ biết tìm kiếm một thứ gì đó để giết và ăn thịt.

Con cá mập quay ngoắt về nơi phát ra mùi máu. Cái đuôi dài của tôi biểng nhác quẫy trong nước. Cái đầu búa của tôi có tác dụng y như một tấm lặn, cho phép tôi quay hướng này hay hướng khác. Nhãn quan của tôi rõ lên một cách bất ngờ, chẳng thua kém nhãn quan người tí nào.

Tôi nghe được và tôi cũng cảm nhận được những giác quan khác không hề có ở người. Khi một con cá đến gần, tôi cảm thấy tiếng lách cách phát ra từ dòng điện của chúng. Và ở một độ sâu nhất định, tôi phát hiện ra mình cảm nhận được cả từ trường Trái Đất. Tôi biết đâu là hướng Bắc, đâu là hướng Nam mặc dù chẳng biết chúng có nghĩa là gì.

Nhưng đặc biệt nhất là tôi ngửi được. Tôi ngửi được nước khi tôi hút nó vào và lừ đừ nếm. Và ngay lúc này đây, tôi ngửi thấy mùi máu.

Tôi bám theo hơi máu. Chỉ là vài giọt máu ít ỏi, một vệt mỏng lụa thưa hòa tan trong hàng tỉ lít nước biển cuộn cuộn, song tôi vẫn ngửi thấy nó.

Tôi bám theo hơi máu ở trong nước. Nếu mùi máu nồng hơn ở lỗ mũi bên trái thì tôi tạt trái. Nếu nó nồng hơn ở bên phải thì tôi ngoắt phải. Nó dẫn tôi đến con mồi. Nó sẽ dẫn tôi đến thức ăn. Vết máu đến từ rất gần, quanh đây! Tôi cảm thấy nó, và một sự kích động lạnh băng xâm chiếm hết người tôi.

Máu! Một con thú bị thương! Mồi!

Nhưng tôi cứ quay đi quay lại mãi, quần quanh ở những vũng nước cạn hơn và... mỗi lúc mỗi thất vọng. Nó ở đâu ta? Cái con thú bị thương đó đâu rồi? Con mồi của tôi đâu?

Mấy đứa kia cũng quay vòng vòng quanh đó. Một trong mấy đứa nó cạ vào tôi. Giấy nhám cạ giấy nhám. Tụi nó cũng đang tìm thứ ấy: con mồi đã nhả ra cái mùi máu làm tụi tôi điên đảo.

Nó đâu rồi?

Bộ não cá mập trở nên lúng túng, bối rối.

Và ngay ở cái khoảnh khắc lúng túng và bối rối đó, bộ não thép của con cá mập phát ra một tiếng rạn nhỏ. Một tiếng rạn rất nhỏ. Vừa đủ để bộ não người của tôi sức nhớ lại hình ảnh của một bàn tay người đang rịn máu do một vết cứa nhỏ.

Tay tôi! Tay của tôi! Của thằng nhóc người có tên là Marco.

<Ôi, lạy Chúa!> Tôi la lên. <Đó là máu của mình! Máu của chính mình!>

Nhưng mấy đứa kia có thèm nghe đâu. Tụi nó vẫn đang tiếp tục xà quần, khép lại thành những vòng tròn mỗi lúc mỗi hẹp hơn, dòm dõ, tìm kiếm, lùng sục cái nguồn đã để tuôn ra máu.

<Jake! Cassie! Rachel, Ax, Tobias. Mấy bồ nghe nè. Đó là bản năng của cá mập. Chống lại nó đi chớ. Là máu của mình đó mà.>

Phải mất vài phút tụi tôi mới trở lại là chính mình.

Cả đám đều hơi run rẩy...

Tobias là đứa đấu tranh với trí não cá mập dễ dàng nhất. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Bình thường, nó cũng là một con chim săn mồi. Rất có thể trí não của cá mập và điều hâu chẳng khác nhau là mấy.

Ax cũng ổn. Không phải vì người Andalite giống cá mập. Chẳng qua là vì anh đã từng biến thành cá mập rồi.

<Eo ôi, khiếp quá,> Cassie vừa nói, vừa cười căng thẳng. <Kiểu như một cỗ máy chuyên dụng ấy nhỉ?>

<Không ai khác bị thương nữa à?> Rachel nói. <Mình sẽ bị đói hàng giờ mất thôi.>

Tụi tôi đã tỉnh táo được một chút. Tụi tôi đã từng tự mãn rằng mình có khả năng kiểm soát hình biến. Nhưng cá mập không giống những con thú khác. Tôi cho rằng, ở mức độ bảo vệ khả năng sinh tồn căn bản nhất, bộ não nguyên sơ của loài cá mập thực sự hay hơn nhiều so với bộ não con người. Nó biết nó cần gì. Và sức mạnh của việc biết rõ và không mảy may nghi ngờ điều mình muốn thì thật là ghê gớm.

Tụi tôi bơi quanh đảo, trở lại cái tổ hợp dưới nước giấu sau hình chiếu ba chiều. Lần này tụi

tôi hy vọng sẽ đi thẳng một lèo qua mấy con cá mập siêu bự đã xem nữa thịt tụi tôi hồi còn là cá heo.

Tụi tôi bơi thẳng qua cái mà bề ngoài trông hết như lòng biển, ngay trước tổ hợp nọ. Bằng những con mắt cá mập chết chóc, tôi nhòm qua các cửa sáng. Một cửa sổ nhìn vào một khu vực chọn rận hình khối. Cửa sổ kia nhìn vào một căn phòng riêng tư hơn.

Những con cá mập canh gác bơi ngang qua và bơi quanh tụi tôi, không một mảy may chú ý.

<Dễ dàng rồi,> Rachel nói. <Tới luôn nha.>

<Đừng quên rằng bọn Leeran là giống ngoại cảm. Khi ta ở gần chúng, chúng sẽ đọc biết được mọi ý nghĩ của chúng ta đấy.> Ax cảnh giác. <Làm gì thì làm, phải tránh xa bọn chúng mới được.>

Đây là thời điểm thường thì tôi phải pha trò. Nhưng ngay lúc đó, tôi thấy một phụ nữ bước vào căn phòng tách biệt nọ. Bà ta trông méo mó bởi tấm kính lồi, bởi nước và bởi chính cặp mắt cá mập thích nghi với nước của tôi.

Và tôi biết bà là ai...

Và tôi quên bằng phải tìm ra một câu gì đó vui nhộn để chọc cười.

CHƯƠNG 18

<**L**àm gì nữa đây?> Tobias hỏi. <Tụi mình đã qua được bọn cá mập canh gác rồi đó.>

<Thử vào trong coi sao đã,> Jake đáp, giọng có vẻ hồng nhiệt tình cho lắm.

<Hai trong số ba cửa sắp đang mở,> Rachel nhận xét.

<Vô đại cửa giữa nha?> Tôi nói.

<Ừ,> Jake đồng ý.

Tụi tôi bơi đến cánh cửa giữa. Trông nó to đến độ dư sức cho một chiếc tàu ngầm chui lọt qua.

Từ bên ngoài nhìn vào thì đường hầm có vẻ tối đen, nhưng chỉ vừa rời khỏi ánh mặt trời xuyên qua nước, tụi tôi đã thấy ngay rằng trong hầm cũng có ánh sáng.

Tụi tôi bơi lần quần, cố làm ra bộ tự nhiên. Cánh cửa để ngỏ và đường hầm ngắn dẫn tới một vùng hình chữ nhật. Chắc là một ụ tàu. Có lẽ nó dùng cho tàu ngầm. Ở đó cũng có mấy con đầu búa khác, song chúng cũng không chú ý gì đến tụi tôi.

Tôi nổi lên mặt nước, để cho cái vây đuôi trượt dài trong không khí. Tôi lật hông, ngửa mặt lên khỏi mặt nước. Mắt cá mập không cấu tạo để nhìn trong không khí, nhưng tôi vẫn nhìn được khá rõ. Tôi thấy một bức tường bằng thép sóng quây thành cái ụ tàu chữ nhật bao quanh tụi tôi. Nhưng ngoài thứ đó ra, tôi chỉ nhìn thấy những thanh xà ở trên đầu.

<Cứ ở dạng cá mập này, tụi mình khó mà nhìn được gì hơn,> Rachel nói. <Ra ngoài thám thính xung quanh thử coi sao.>

<Em tính ra ngoài ở dạng nào?> Jake hỏi. <Chúng ta cần dạng thú nào thích hợp ở nơi này. Dạng nào đó mà bọn Mượn xác không thêm chú ý, nhưng lại phải có những giác quan khá tốt.>

<Ruồi đi,> Cassie gợi ý. <Trừ Tobias ra, đứa nào tụi mình cũng đã từng biến thành ruồi rồi mà.>

<Hay quá ha. Tụi lại bị cho châu rùa nữa rồi...> Tobias cự nự.

<Tụi nghĩ mấy thằng cha xấu xa rất có khả năng sẽ để ý đến một con điều hâu đuôi đỏ đang lượn lờ loang quanh tổ hợp dưới nước của bọn chúng,> tôi phát biểu. <Mặc dù ở đây chắc cũng có vài con chuột đang quậy phá, bọn Mượn xác có thể sẽ hoan nghênh sự có mặt của bồ ở đây giúp chúng xử mấy con vật phá hoại đó.>

<Tụi mình phải hoàn hình dưới nước,> Jake kết luận. <Rồi sau đó biến thành ruồi. Đừng ai để bị chết đuối đó nha.>

Húúúú! Húúúú! Húúúú!

<Có chuyện gì vậy?>

<Còi báo động! Chúng phát hiện ra tụi mình rồi!>

Bất chợt, nguyên một đàn cá mập đầu búa hướng thẳng về phía tụi tôi. Dễ đến năm chục con!

Chúng ủa cả tới, những chiếc đuôi dài quẫy nước rào rào. Rồi... chúng bơi lướt qua. Chúng tiếp tục bơi đến cuối ụ tàu. Giờ thì tụi tôi nghe rõ âm thanh cánh cửa máy đang mở ra.

Réééttt!

<Chắc chắn chúng hổng phải là cá mập bình thường,> Cassie nói.

<Bám theo chúng coi sao,> Rachel đề nghị. <Biết đâu chúng đưa tụi mình đến nơi cần phải đến.>

<Ừ, hoặc chúng sẽ dẫn tụi mình thẳng tới chỗ chúng chế biến món thịt cá mập xay Oscar Mayer,> tôi nói. <Cá mập đầu búa xắt lát, phô mai Mỹ, bánh quy giòn và bánh quy dẹt.>

Tụi tôi bám theo bầy cá mập ra đến cuối ụ tàu. Một cánh cửa nữa mở ra. Lúc này có nguyên một đàn cá mập đang chờ để chui vào. Lối đi cứ hẹp dần và chẳng bao lâu sau tụi tôi chỉ còn đi hàng một.

<Mình bắt đầu thấy Marco nói đúng rồi đó. Sao mình thấy giống như đi vào lò mổ cá mập quá hà.> Tobias nói.

<Mình nghĩ hổng tệ vậy đâu,> Cassie nói. <Vớ lại, nếu mấy con cá mập kia có bị sao thì tụi mình đã ngửi thấy mùi máu rồi.>

<Biết đâu chúng lược sống tụi mình,> tôi nói. <Lược sống rồi đóng hộp luôn rồi thế là bà con có món thịt gà biển đầu búa.>

Đột nhiên, tôi nghe tiếng Cassie hét lên, <Á á á á á!>

Nhỏ đang ở ngay phía trước tôi và trước khi kịp phản ứng, tôi đã hiểu vì sao nhỏ lại hét lên. Những cái càng bằng thép kẹp vào hai bên hông và tóm lấy tôi ngay sau cái đầu búa. Chúng kẹp tôi cứng ngắc nhưng không làm tôi đau. Tôi bị lôi thẳng lên cho đến khi bị dựng ngược. Tôi đã ra khỏi nước.

Những cái mang của tôi hỗn hển trong không khí... Cơ thể tôi rúm lại vì sợ hãi.

Tôi thấy nguyên một băng truyền cá mập đầu búa, tất cả đều bị treo dựng đầu. Có những tên Mượn xác người và Mượn xác Hork-Bajir đang thao tác các băng thiết bị một cách thờ ơ.

Tụi tôi bị cho đi một vòng, vào trong một căn phòng khác rồi được nâng lên một cánh tay rô bốt có gài mấy thứ công cụ chả biết để làm gì. Cánh tay rô bốt đảo về phía con cá mập cách Cassie hai hàng. Từ đâu bỗng xuất hiện một cây kim bự và dài. Nó cắm phập vào sau ót con cá.

<Trò quỷ gì thế này... mình phải thoát khỏi đây thôi!> Tôi hét lên.

Nhưng đã muộn mất rồi. Băng truyền đang chạy tới. Quá nhanh!

Cánh tay rô bốt di chuyển với sự chuẩn xác của máy. Nó cắm cây kim vào sau ót Cassie.

<Không sao,> Cassie hớn hển nói. <Chắc là tiêm phòng dịch ấy mà. Có lẽ vậy.>

Nhưng điều diễn ra kế tiếp lại có sao. Cánh tay rô bốt trù trù. Nó bắn ra một dạng thanh dò gì đó rồi chĩa cái thanh vào một cái đầu cá mập của Cassie. Đoạn nó bật ra một cái khoan.

Không phải như cái khoan nha khoa đâu nhe. Nó trông giống như loại khoan bạn vẫn dùng để khoan cây vậy đó!

Mũi khoan xoay tít rồi cắm phập vào....

<Cái gì vậy trời?!> Cassie thảng thốt hét.

Lưỡi khoan rút ra. Nhưng một ống dò sáng loáng bằng thép lại đút vào trong lỗ. Nó cắm sâu vào, rồi lại rút ra. Một làn khói mỏng ngoằn ngoèo thoát ra từ cái lỗ sau khi nó được nung bởi một tia laser màu xanh.

<Cassie! Bờ có sao không vậy?> Jake la lớn.

<Ờ... không sao. Mình nghĩ vậy.>

Kế tiếp là đến phiên tôi. Tôi cảm thấy một cơn đau nhói, nhưng cá mập không bận tâm chuyện đau đớn.

Mũi khoan rút ra. Vài giây sau, tôi rơi trở vào nước mặn. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng tôi vừa trở lại cùng chỗ ụ tàu trước đó. Khắp quanh tôi là những con đầu búa khác. Các bạn tôi hầu như bị thả dè lên tôi.

<Vụ này là thế nào nhỉ?> Tobias thắc mắc.

<Chúng tiêm chất gì đó vào tụi mình,> Cassie nói. <Tiêm thẳng vào não ấy. Nhưng... Ồi. Ồi ! Á á á á á!>

Biết tả cơn đau này ra sao nhỉ? Tôi đã nói rằng cá mập không bận tâm chuyện đau đớn, nhưng đây lại không phải là loại đau mà loài cá mập từng chịu đựng. Tôi cảm thấy não mình muốn nổ tung. Y như có một con thú điên bị mắc kẹt trong đầu tôi và đang cào xé để thoát ra.

Tôi hét lên. <Á á á á á! Ồi. Ui da! Đau quá!>

Và rồi, xuyên qua nước, một âm thanh chọt vọng lại, nghe như wuuu- wuuu- wuuu.

Cơn đau chọt dứt. Thay vào đó là một làn sóng dễ chịu. Nó cũng giống như hương vị con mồi trong cái miệng cá mập của tôi: sự dễ chịu cao độ của cá mập.

<Chuyện gì vậy ta?> Ax thắc mắc.

<Ai biết đâu được, nhưng có vẻ cũng hay đấy.>

Rồi đến điều kỳ lạ nhất... Tôi cảm thấy hình như bộ não cá mập, cái bộ não đơn sơ của cỗ máy giết chóc, đang mở ra. Bộ não cá mập biết dùng đôi mắt. Và lần đầu tiên từ này giờ, đôi mắt ấy nhận ra những thứ chẳng dính dấp gì tới việc tìm mồi.

Đôi mắt cá mập nhận ra những vân của tấm thép sóng tạo nên ụ tàu. Khứu giác cá mập chọt lưu ý đến những mùi như dầu, chất rỉ sét, rong biển... tức những thứ chả liên quan gì đến giết chóc và ăn thịt cả.

<Nói ra thì có vẻ ngớ ngẩn thật đấy,> tôi nói. <Nhưng mình nghĩ là con cá mập này đang trở nên thông minh hơn thì phải...>

<Giống như bọn cá mập tấn công tụi mình hôm bữa vậy,> Rachel tán đồng.

<Bộ não cá mập của mình chỉ thắc mắc thôi,> Cassie nói, giọng kinh ngạc. <Nó thắc mắc không biết chút nữa sẽ có mồi hay không.>

<Nghe giống cá mập đấy,> Jake bình luận.

<Không đâu!> Cassie thẳng thốt. <Cá mập làm gì biết thắc mắc, cá mập thậm chí còn chẳng biết đến khái niệm tương lai. Chuyện này thật vô lý.>

<Nghĩa là sao?> Tobias hỏi.

Cassie trả lời. <**Bọn Yeerk.** Chúng đã chui được vào những bộ não đó. Đó chính là nguyên nhân vì sao bọn cá mập hôm bữa lại có khả năng phối hợp hành động với nhau. Bọn Yeerk đang gây đột biến mấy bộ não cá mập này. Tụi mình vừa trải qua đợt xử lý đầu tiên.>

<Vậy là sao?> Rachel thắc mắc.

Ax đáp, <Chỉ có một cách để xâm nhập vào sinh lý của các bộ não này, để đưa bọn Yeerk vào bên trong chúng. Bộ não tự nhiên của cá mập quá nhỏ, quá đơn sơ nên bọn Yeerk phải gây đột biến cho cá mập để biến được chúng thành những vật chủ, những kẻ bị Mượn xác. Chúng còn phải tạo ra cả lỗ tai nữa đấy. Bằng cách đó chúng sẽ chui vào chui ra được các bộ não này.>

<Một phương án Hork-Bajir mới,> tôi nói. <Bọn Yeerk muốn có những tên Hork-Bajir sống dưới nước. Chúng cần những đội quân nguy hiểm, dữ dằn, khát máu có thể hoạt động ở nơi mà bọn Hork-Bajir đành bó tay: đó là nước. Nghĩ coi, nếu mấy bồ cần một đội thủy chiến thì thử hỏi còn binh sĩ nào thiện chiến hơn những tên Mượn xác - Cá mập?>

CHƯƠNG 19

<Tôi mình phải tìm hiểu thêm mới được,> Jake nói. <Đã đến lúc ra khỏi nước để thám sát nơi này rồi đó.>

Sắp gay go rồi đây! Tôi sắp phải hoàn hình rồi biến hình lần nữa. Cả hai vụ đều diễn ra dưới nước. Và phải làm sao để không bị nhìn thấy lần không bị chết đuối.

Tôi thấy nhẹ nhõm được thoát khỏi cơ thể con cá mập. Tôi thù ghét cá mập. Tôi không muốn làm cá mập thêm một lần nào nữa. Kể cả thứ cá mập siêu đẳng, biết nhận thức và tư duy.

Tôi sung sướng khi thấy chân tôi hiện trở lại. Khi các vây của tôi biến thành tay, khi những cái răng cá mập lún xuống, ngửa ngáy rồi trở thành những cái răng người tí tẹo.

Nhưng tôi biết tôi sẽ chả đủ sức nín thở để hoàn tất dạng biến hình mới. Tôi chồi đầu khỏi mặt nước và nhìn quanh bằng đôi mắt người. Mấy đứa kia cũng chồi lên gần đó. Tobias trông như một con chuột cống bị trần nước. Nó đậu trên đầu nhỏ Rachel.

Cao tuốt trên đầu tôi là một trần nhà tối đen. Và tôi nghe rõ cả tiếng máy. Nhưng tôi chả thấy một mống người, Hork-Bajir hay Taxxon nào quanh ụ tàu. Có lẽ chúng đã rút cả vào cái văn phòng mà tôi đã thấy qua lỗ cửa sổ...

“Có vẻ không còn ai,” tôi thì thầm với Jake.

“Ừ. Dù sao thì tôi mình cũng nên cẩn trọng. Biến hình ngay dưới nước thôi. Chẳng có phiền phức gì cho ruồi dẫu, mình nghĩ thế.”

Nó nói đúng. Nước chẳng ảnh hưởng gì đến việc biến hình thành ruồi. Một thứ khác kìa.

Tôi tập trung vào ADN ruồi ở bên trong tôi, và bắt đầu thu nhỏ lại. Do đã biến thành ruồi nhiều lần nên tôi chờ sẵn những cái cẳng ruồi nhòn nhọn tòi ra từ trước ngực. Tôi chờ sẵn lục phủ ngũ tạng của tôi tan chảy ra, thay bằng những bộ phận giản dị hơn của côn trùng. Chờ mũi miệng của tôi kéo ra trước, biến thành một cái vòi rùng rợn và dài ngoằng....

Khi vụ đó bắt đầu thì tôi đang ở trong nước, hít thở nhờ một bọt khí. Tự dưng đầu tôi đau muốn nổ tung. Và nói thế cũng chưa thể diễn tả hết được.

<Á á á á á! Á á á á á!> Tôi hét lên. Cái đầu tôi vẫn còn bự cỡ năm phân, hầu như đã hoàn toàn là đầu ruồi với chỉ vài dấu vết người còn sót lại. Nhưng tôi đã lập tức ngừng biến hình.

Tôi nhìn quanh quất bằng những con mắt của ruồi hơn là của người. Thế giới nước là một tấm gương những hình ảnh vụn nát. Cặp mắt phức hợp của ruồi nhìn thế giới như hàng vạn cái màn hình TV tí hon, méo mó, và loạn xạ, mỗi chiếc được chỉnh một kênh hơi khác nhau tí tẹo. Và do tụi tôi ở dưới nước nên tôi nhìn còn kém hơn bình thường nữa....

May thay, nhỏ Rachel đã dạt đến gần, chỉ cách tôi có một tẹo.

“Chiêm ngưỡng” một quá trình biến hình khiến ta luôn luôn cảm thấy kinh hoàng. Tụi tôi đã trải qua biết bao lần mà chưa bao giờ hết rùng mình, chỉ có biết tin tưởng. Và chẳng có gì rợn gáy hơn việc nhìn một con người biến thành ruồi. Tin tôi đi, bạn sẽ có đủ “nhiên liệu” để “chạy” các cơn ác mộng trong suốt quãng đời còn lại của bạn.

Nhưng thứ mà tôi vừa thấy, nổi gần tôi trong nước, lại còn tệ hại hơn thế.

<Mọi người ngừng biến hình đi! Ngừng ngay lập tức!> Tôi la lên khi mấy đứa kia bắt đầu rên rỉ vì đau đớn.

<Gì thế này?> Ax hỏi. <Tôi đang đau khủng khiếp.>

<Chả có gì lạ. Hoàn hình đi! Chúng đã gài thứ gì đó vô đầu tụi mình.>

<Bồ nói gì vậy?> Rachel hỏi.

<Bọn Yeerk đã khoan đầu tụi mình. Chúng đã để lại thứ gì đó ở trong. Khi tụi mình co rút lại bằng kích cỡ con ruồi, cái vật quỷ đó đã trở nên quá bự! Cơ thể ruồi của tụi mình nhỏ hơn cái vật đó. Tụi mình sẽ tự sát mất thôi.>

<Nó trông ra sao vậy?> Tobias hỏi.

Tôi ngoi lên khỏi nước, lần này trong cơ thể người trở lại. “Mình không thể nói được. Mình chỉ thấy cái đầu của Rachel xoắn vào rồi phình ra vì cứ cố co rút lại trong khi vẫn chứa cái vật đó ở bên trong.”

“Chắc là một thiết bị kiểm soát nào đó,” Jake nói. “Chính vì vậy mà tụi mình mới bị khoan trong khi bọn cá mập kia lại không bị. Bọn Yeerk chắc là dùng thiết bị này để kiểm soát bọn cá mập cho đến khi hoàn tất xong toàn bộ các đợt xử lý.”

<Chính nó là thứ gây ra sự dễ chịu đột ngột,> Tobias nói. <Bọn Yeerk dùng cảm xúc đó để làm cho cá mập thích thú, qua đó có thể triệu tập và kiểm soát được chúng, làm cho chúng quên đi sự đau đớn của quá trình đột biến não. Nó liên hệ những âm thanh dưới biển mà bọn Yeerk phát ra.>

“Vậy phải làm sao đây?” Tôi hỏi.

“Phải tổng khứ cái của nợ đó ra khỏi đầu thôi!” Rachel la lớn. “Nếu còn tính đến chuyện đập te tua bọn Yeerk trong cái tổ hợp này.”

“Rachel nói đúng đấy,” Jake nói. “Tụi mình không thể mang trong đầu một thiết bị kiểm soát của bọn Yeerk được, mà bọn người ngoại cảm Leeran thì lại đang lớn vồn đầu đây. Tình hình này coi bộ nghiêm trọng rồi nha.”

“Ở đây có thể có cả trăm tên Mượn xác,” tôi nhận định. “Tụi mình không thể nổi điên lên để đi chọi với chúng.”

“Không thể làm vậy,” Jake nhất trí. “Nhưng tụi mình lại cần bọn chúng lơ là. Chia làm hai nhóm đi: một nhóm tìm chỗ điều khiển nơi này. Nhóm kia thì, như Marco nói, làm cái vụ nổi điên lên để cho bọn Yeerk phải bận rộn. Ax, Marco và Tobias ở nhóm đầu. Rachel, Cassie và mình sẽ lo vụ gây xao nhãng.”

“Cuối cùng mới có chuyện để làm.”

Đó là giọng Rachel, dĩ nhiên rồi.

CHƯƠNG 20

Với cái thiết bị kiểm soát vẫn còn trong đầu, tôi, Ax và Tobias không thể biến thành con gì nho nhỏ được. Bọ thì dứt khoát là không được rồi. Thế thì làm cách nào đi thám thính cái tổ hợp dưới nước này mà không bị phát hiện đây?

“Chắc phải dùng đường không thôi. Đầu chim chắc là đủ lớn để chứa cái vi mạch của bọn Yeerk. Tobias trở lại lốt điều hâu chắc là ổn rồi. Với lại dân tình đầu có thói quen nhìn lên trời.” Tôi nói.

Vài phút sau, tôi đã ở trong lốt ó biển. Ax thì là con điều mướp phương Bắc. Còn Tobias là một con điều hâu đuôi đỏ. Cả ba đưa tôi đều ướt sũng.

Ba đưa tôi lật bật bay lên nóc của cái tổ hợp, cố không để ai thấy. Nóc được làm bằng những

thanh rằm thép. Có một cấu trúc hơi cong lên đến tận nóc, chắc là để chịu bớt áp lực nước.

Ở gần trần nhà, tụi tôi có thể đậu và nhìn xuống toàn bộ cái tổ hợp. Có đến ba ụ tàu giống như cái mà tụi tôi đã lọt vào. Một ụ có chứa chiếc tàu ngầm trong suốt. Trên tàu chẳng có ai, ngoài vài tên Taxxon đang làm công việc bảo trì.

Tụi tôi thấy hai tòa nhà tách biệt nhau bởi ụ tàu trung tâm. Hai tòa nhà này giống hệt nhau, đều là những hình khối chữ nhật không cửa sổ sơn màu trắng, trông như là nhà kho. Ngoài ra cũng có cả những tòa nhà nhỏ hơn ở xung quanh. Kiểu nhà người ta vẫn hay dùng làm lớp học tạm thời.

<Sai lầm lớn,> Tobias nói. <Không có cửa sổ. Bọn chúng không bao giờ nảy ra ý định nhìn từ ngoài vào bên trong. Chỉ có cửa sổ nhòm ra bên ngoài thôi.>

<Chúng không nghĩ ở đây chúng sẽ có kẻ thù. Chẳng ai có thể vượt qua được lũ cá mập,> Ax nói.

<Nếu có âm mưu gì thì nhất định phải diễn ra bên trong các tòa nhà này,> Tobias nói. <Vậy tụi mình vào tòa nhà nào đây? Trái hay phải?>

<Cái bên phải á,> tôi nói liền.

<Tại sao?>

Tôi không thể nói với nó rằng đó là tòa nhà nối với cái cửa sổ bụi nhìn vào cái văn phòng lớn mà trống rỗng. Văn phòng đó tôi biết chắc là của mẹ tôi. <Vì Jake sẽ tấn công tòa nhà kia,> tôi nói nhanh. <Còn tụi mình thì không thể ở nơi mà mấy đứa kia đang gây rối.>

<Tốt lắm. Nhưng làm cách nào chui vào trong?>

<Vù thật lẹ tới đó, chứ còn cách nào nữa,> tôi đáp. Tụi tôi nhìn ra, thấy một tên Taxxon đang uốn éo, quần quai trườn ra từ cửa tòa nhà, hai bên hông cạ cả vào cửa khi hắn lách qua.

<Đợi tên Taxxon kể tiếp đi ra là tụi mình tông vào luôn nha,> tôi nói.

<Còn nếu không có tên Taxxon nào khác đi ra thì sao?> Ax thắc mắc.

<Người Andalite các anh có tin vào vận may không vậy?>

<Không.>

<Tôi cũng vậy. Thế còn hy vọng thì sao?>

<Tụi tôi tin.>

<Tốt. Bây giờ thì tôi... tôi tin tưởng vào Jake. Anh có thấy nó ở phía sau cái tòa nhà bên trái chưa? Cái con cạp á? Tôi nghĩ là nó sắp sửa...>

GẦẦẦẦmmmm!

<...ra tay.>

Đó là tiếng gầm chính hiệu của loài cạp. Thứ âm thanh có thể làm cho người lớn cũng phải rúc vào giường với mấy con thú nhồi bông, rồi kéo chăn trùm kín đầu.

Tiếng gầm tác động tức thời lên tên Taxxon đứng gần cửa. Hắn quyết định leo ra trợ chiến.

<Nào, mấy bồ! Tới luôn chứ còn chờ gì nữa!> Tôi nói và nhả các vuốt ra khỏi thanh xà ngang bằng thép, ép cánh ra sau để lấy tốc độ, nhắm hướng cánh cửa, dang cánh ra, chỉnh lại đuôi rồi bay xẹt ngang với tốc độ dễ đến tám chục kilomet giờ, ngay bên trên cái lưng đang uốn lên cong tợn của tên Taxxon.

<Yaaaaaaa! Đã quá!>

Con điều mướp và con điều hâu đuôi đỏ chỉ ở sau tôi có tí tẹo.

Thế là đã qua mặt được tên Taxxon mà không hề bị lộ! Chui qua cửa. Quá lạ! Một hành lang dài. Đầu cuối của cái hành lang dài đó đang dang tới. Quá chừng lạ!

<Cẩn thận!>

<Queo đi!> Tobias la lớn.

<Queo đâu?>

<Cánh cửa! Mau lên!> Tobias gần như quát lên.

Tôi nghiêng cánh, bắn qua một cánh cửa mở ở bên hông, cạ cả lưng lẫn cánh phải vào khung cửa.

Một căn phòng. Một bàn làm việc. Một chiếc ghế. Những bức tường! Tường! Tường!

Tôi xòe rộng cánh ra để triệt tiêu vận tốc, nhưng làm vậy không đủ.

<Sang trái!> Tobias hét lớn.

Tôi ngoặt một cú gắt không thể tưởng sang bên trái rồi bay qua một cánh cửa thứ hai, chui vào một căn phòng tối mịt. Tôi không còn bay với tốc độ tám chục kilomet giờ nữa. Có lẽ tốc độ của tôi chỉ cỡ hăm mấy. Nhưng để tôi nói cho bạn nghe: bay ở tốc độ hăm mấy kilomet giờ trong một căn phòng tối thui, nơi bạn không thể thấy các bờ tường, là một hành động cũng hơi ngộp thở đấy.

<Lượn vòng thật hẹp vào!> Tobias nói. <Hẹp nữa đi, cứ bay xoắn ốc mà hạ dần xuống. Chuẩn bị đáp đi!>

RẦM!

RẦM!

XOẢNG!

Ax rơi trúng cái bàn. Tobias rơi trúng sàn. Còn tôi rơi trúng ngay cái thùng rác kim loại, rồi lăn quay luôn vào trong đó.

<Mọi người ổn cả chứ?> Tôi hỏi.

<Cơ thể chim của tôi bị thương mất rồi.> Ax từ tốn nói. <Nhưng tôi vẫn còn sống.>

<Tôi cũng thế,> tôi nói, cảm thấy cái đuôi đau ê ẩm. <Chắc là cái đuôi của tui gãy xương rồi.>

<Khiếp quá! Đây là lần cuối cùng mình bay trong nhà cùng với hai kẻ tay ngang như mấy bồ đấy nhe.> Tobias căn nhắc.

<Thôi được, mình hoàn hình đi,> tôi nói. <Chả có ai quanh đây cả...>

Với thính giác tuyệt hảo của ó biển, tôi có thể nghe được những âm thanh huyền ảo, đổ vỡ ở bên ngoài.

<Bồ nghĩ Rachel biến thành con gì vậy?> Tobias hỏi. <Voi hay gấu?>

<Nhỏ đó mà biết cách thì biến thành cả hai con cùng lúc luôn chứ từ gì,> tôi vừa lau bầu đáp vừa cố hoàn hình thật nhanh. Tobias đã trở lại dạng biến hình của chính nó, còn Ax thì trở lại là một anh chàng Andalite.

“Này, đôi khi giữa tụi mình và Ba Chú Rối[3] chỉ có một đường lằn cực kỳ mỏng manh,” tôi nói.

<Chú rối là cái gì vậy?> Ax hỏi.

“Chú rối là một gã ngốc mặc đồ đua xe đạp chạy vòng vòng bên trong pháo đài của bọn Yeerk và được hộ tống bởi một Người-Hươu ngoài hành tinh và một cậu bé Người Chim chuyên ăn thịt chuột. Đó là chú rối đấy.”

Tôi dẫn đường trong căn phòng tối. Ax bám sát theo tôi, cái đuôi vênh lên, sẵn sàng chiến đấu. Tobias đi lóng ngóng ở ngoài rìa. Nó vẫn đang làm quen với việc làm người trở lại.

“Không thể tin nổi phần lớn cuộc đời mình lại sống với đôi mắt người mờ mịt này.” Tobias lau nhàu. “Loài người đúng là có nhỡn lực kém cỏi.”

“Suýt.”

Tôi rón rén bước ra một hành lang sáng trưng. Phải mất một giây tôi mới hết lóa mắt và xác định được hướng nào phải đi. Ở cuối hành lang có một cánh cửa, khác hẳn những cánh cửa khác. Trên cửa có một biểu tượng gì đó bằng vàng. Cứ như dấu hiệu của tổng thống vậy.

“Lối này nè, Ax. Nếu có tên nào xông ra từ bất cứ cánh cửa nào...” tôi bỏ lửng câu nó. Ax đã hiểu ảnh phải làm gì. Tôi đoán ảnh đã dứt sẵn cái chót đuôi sắc lẹm và xoắn nó lên trên.

Ba đưa tôi chạy ào dọc hành lang. Tôi đã với được tới tay nắm cửa. Tôi mở nó ra.

“Vào đi,” một giọng nói cất lên.

Tôi chờ người ra. Cái đầu tôi thò lò qua cánh cửa để ngỏ. Các bạn tôi vẫn nấp sau lưng tôi.

“Ta đã nói vào đi rồi mà,” giọng nói ác hiểm vang lên. “Đừng để ta ra lệnh lần thứ hai. Mi sẽ không sống sót để nghe ta lặp lại lần thứ ba đâu.”

Thế là tôi bước qua cánh cửa, khép nhanh nó lại phía sau lưng, không để Ax và Tobias kịp thấy gì.

Bằng đôi chân cứng còng và rưng rùi, tôi bước tới chiếc bàn làm việc lớn ở ngay giữa căn phòng. Tôi bước đến rồi đứng đực ra đó. Đối diện với bà ấy. Đối diện với mẹ tôi.

Mẹ trông vẫn như xưa.

Cũng đôi mắt sậm màu, cái miệng cũng ấy, cũng mái tóc của ngôi sao điện ảnh. Nhưng một tâm hồn khác lại đang nhìn ra từ chính đôi mắt ấy. Đó là một cặp mắt nham hiểm. Một cặp mắt tàn nhẫn và không hề biết thương xót.

Giống như cặp mắt của cá mập. Không chút gì êm dịu, hiền hòa hơn so với những con mắt lạnh lùng, quái gở của loài cá mập đầu búa.

Tôi mừng. Tôi đã từng tự hỏi có phải mẹ là kẻ Mượn xác rất lâu trước khi làm giả hiện trường cái chết của chính mình. Tôi đã từng tự hỏi có phải một tên Yeerk hôn chúc tôi ngủ ngon, chòe ghẹo tính tự mãn và cười phá trước những trò đùa không lời của tôi.

Nhưng, bây giờ tôi nghĩ là tôi biết. Câu trả lời là không phải. Bởi vì bây giờ nom bà rất khác. Tôi có thể nhìn thấy con quái vật bên trong mẹ. Tôi sẽ lại được nhìn thấy mẹ. Đúng không?

Một phần bộ não tôi nói, đừng ngốc nghếch thế, Marco. Hiện giờ hẳn có một đám lâu la Yeerk xung quanh. Dĩ nhiên, hẳn chẳng diễn kịch lâu đâu. Hẳn chẳng việc gì phải giấu giếm.

Mẹ tôi nhìn tôi bằng cặp mắt của một Visser Yeerk. “Ta cần bốn kỹ thuật viên mới cơ mà. Ba tên kia đâu rồi?”

Tôi sững người, chỉ biết ngó trừng trừng.

“Ba tên phải đến cùng người chứ? Chúng đâu cả rồi?”

Tôi lắc đầu thật mạnh để phá vỡ trạng thái đờ đẫn. “Ba tên kia? Ba kỹ thuật viên kia ấy à? Ồ... ơ.... Chúng... ơ... chúng gặp sự cố ạ. Tôi nghĩ là Visser Ba đã giết chúng vì chúng làm hỏng việc gì đó ạ.”

Có lẽ đây là lời nói dối ngu ngốc nhất mà tôi từng phát ra. Thế mà nó lại hiệu nghiệm mới lạ chứ.

Mẹ tôi nhướn mày, vẻ khinh miệt. “Nếu tên hề Visser Ba đó nghĩ rằng hẳn có thể làm mất uy tín của ta trước Hội đồng Tam Thập Trụ bằng cách phá hoại dự án này thì hẳn còn điên hơn cả ta tưởng nữa đấy.”

Tôi nuốt nước miếng. Từ bên ngoài vọng tới tiếng gầm vang dội, rồi thêm một tiếng rống man dại. Jake, Rachel và Cassie đó thôi. Tụi nó vẫn đang cố đánh lạc hướng. Tôi chỉ có thể hình dung tình thế của tụi nó tuyệt vọng đến mức nào.

“Chúng ta vẫn còn một chút rắc rối với đám đạo tặc Andalite mà tên Visser Ba vẫn chưa sao kết liễu được,” Visser Một tự tin nói.

Tôi chỉ còn biết gật đầu.

“Này,” bà ta nói tiếp. “Chắc là vật chủ của nhà ngươi đang quậy ngươi chứ gì. Ta dám chắc là ngươi cũng đã biết vật chủ của ngươi chính là đứa con sinh học của vật chủ mà ta đang dùng.”

Không một chút tình cảm, không một mảy may ân hận. Hắn đang ngồi đó, sử dụng cơ thể của mẹ tôi, và biết rõ rằng... biết rõ hơn bất cứ ai nỗi đau đớn của mẹ khi mẹ nhìn thấy tôi.

Tôi gật đầu. “Dạ vâng, thưa Visser.”

“Ngươi phải học cách kiểm soát vật chủ của ngươi cho hoàn hảo hơn. Vật chủ của ta đang làm loạn đây nè, hắn lấy tay vỗ vào đầu. Nhưng ta không đời nào để những lời than khóc rên rỉ của nó làm ta phải rối trí.”

“Vâng, thưa Visser,” tôi thầm thì. “Tôi sẽ cố gắng kiểm soát vật chủ của mình.”

Tôi muốn hủy diệt cái tên Yeerk đó. Tôi muốn dứt cái tên Yeerk rác rưởi đó ra khỏi đầu của mẹ tôi và đập dí hắn xuống đất.

Tôi ngạc nhiên vì Visser Một đã không thấy nổi căm hờn dữ dội của tôi, nổi căm hờn làm rung động cả không khí xung quanh tôi.

Nhưng tôi chả làm gì được cả. Tôi chỉ có thể đứng đực ra mà nghe cái tên Visser điên loạn đó - tên Visser tối cao của đám Visser chế nhạo mẹ của tôi, người đang khóc đến đứt ruột khi thấy con trai mình bị biến thành một tên nô lệ của bọn Yeerk.

RẦM!

Đó là âm thanh của vật gì rất lớn bị hất văng vào bức tường ngoài của tòa nhà. Tôi hình dung một tên Hork-Bajir bị liệng bởi một con voi đang nổi trận lôi đình.

Visser Một hơi chớp mấy mắt. “Ta phải ngó qua cái vụ rắc rối nho nhỏ ở ngoài kia mới được,” hắn uể oải nói. “Ta phải đẩy nhanh cái dự án cá mập này thôi. Phải nắm trong tay hàng chục ngàn tên Mượn xác cá mập để đưa đến hành tinh Leeran trong hai tháng nữa. Ta không thể để bị quấy rầy bởi bọn Andalite mà tên Visser Ba đó bỏ sót lại. Thằng điên bất tài ấy sắp tới số rồi đó. Ta chỉ mong cái đám đạo tặc Andalite chán ngấy đó gỡ dùm ta cái thứ đồ phiền toái ấy cho rồi...”

Hắn đứng dậy và vuốt tóc, điệu bộ y chang cái cách mẹ tôi vẫn thường làm. Tôi nhìn vào mắt

hắn, mong tìm một dấu hiệu nào đó của mẹ tôi. Tôi ước chỉ có thể nói với mẹ rằng: *đừng lo mẹ ơi, con vẫn là một người tự do và con đang chiến đấu, mẹ ạ. Một ngày nào đó con sẽ cứu được mẹ...*

Nhưng đó đã là định mệnh rồi. Và tôi không phải là đứa xử sự theo cảm xúc, làm những việc ngu ngốc. Đôi lúc, tôi ước tôi là cái thẳng như thế.

“Hãy về phòng thí nghiệm,” Visser Một nói. “Trở lại làm việc ngay đi.”

Hắn lướt qua tôi như thể đã quên cả sự tồn tại của tôi. Tôi nín thở khi thấy hắn bước ra hành lang. Nhưng Ax và Tobias đã không còn ở đó nữa.

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Tại sao chứ? Phải chăng vì tôi sợ Ax sẽ khiến hắn bị thương. Tôi không biết.

Và rồi, qua cửa sổ, tôi thấy một vật gì đó to lớn và ngoằn ngoèo. Hệt như một con rắn, nhưng nó dài đến hơn mười lăm mét và mập hơn cả một tên Taxxon.

Nó có một màu vàng độc địa. Cái miệng toang hoác của nó dường như có thể nuốt trôi cả một con tàu nhỏ.

Nó đang tiến thẳng vào tổ hợp. Và hai bên nó, trông như đội cận vệ danh dự, là hơn một chục tên Hork-Bajir trong những bộ đồ lặn kỳ lạ màu đỏ hoét...

Tôi có cảm giác tôi biết đích xác tên của con rắn.

CHƯƠNG 22

Visser Một đã đi xa tuốt ngoài hành lang. Dáng điệu hắn ngông nghênh giống như mọi tên Visser khác... Tôi trân trối nhìn hắn một lúc rồi tôi tạt vào một căn phòng bên hông. Tôi hy vọng sẽ tìm thấy Ax và Tobias ở đó. Quả vậy, nhưng tôi đã tìm thấy Ax một cách hết sức bất ngờ.

PhỤỤỤppp!

Một chiếc cựa đuôi dí sát vào cổ họng tôi.

“Ê, tui đây mà. Làm ơn đừng có lấy thủ cấp của tôi chứ. Thỉnh thoảng tôi còn phải dùng đến nó nữa mà...”

<Marco!>

“Tụi này bàn tính này giờ chưa biết là nên cứu bồ hay ra ngoài kia trợ chiến,” Tobias nói bằng cái giọng người nghe lạ hoắc.

<Chúng tôi đã tiếp cận được máy tính trung ương của cái tổ hợp này. Nhưng chúng tôi chưa kịp phát hiện điều gì thì bạn đã chui vào.>

Ax dẫn tôi đến một hiển thị máy tính dạng ba chiều màu đỏ rực. Thật là lạ lùng vì hầu hết mọi nơi trong cái tổ hợp này đều giống như một văn phòng chuẩn mực, chán phèo của loài người. Y như phòng của nhân viên bảo hiểm hay phòng hành chính của nhà trường vậy. Nhưng tôi nghĩ bọn Yeerk không muốn lẫn lộn dây dưa với các máy tính ở trình độ người.

“Gầaaaaamm!”

Tiếng gầm của con cạp Jake nghe đã có phần đuối.

“Mấy đứa mình phải ra ngoài giúp tụi nó thôi,” Tobias nói.

“Không,” tôi gắt lên. “Có xông ra cũng chả giúp gì được đâu. Visser Ba đang đến đây cùng với đám Hork-Bajir đó. Hắn đã biến thành một con rắn khổng lồ...”

Ax và Tobias nhìn tôi chăm chú cứ như tôi bị ảo giác hay sao đó.

“Chính là hắn đấy. Mình đã nhìn thấy con rắn đó qua cửa sổ. Một con rắn biển khổng lồ màu vàng được một đám Hork-Bajir hộ tống. Mấy bồ thử nghĩ xem nó là cái giống gì?”

<Hắn không thể dò biết cuộc chiến ở dưới này nhanh như vậy được,> Ax nhận định. <Một chiến dịch giải cứu như thế là quá nhanh.>

“Mình không nghĩ đây là một chiến dịch giải cứu. Mình nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp. Theo mình, hắn chỉ tình cờ tạt qua đây thôi.”

“Thiệt xui quá đi,” Tobias nói.

“Chưa chắc đâu,” tôi nói. “Visser Một và Visser Ba là kình địch của nhau. Visser Một mà để tụi mình tẩu thoát để kiếm cơ sinh sự với Visser Ba thì sẽ có lợi cho tụi mình. Nhưng việc gì cần làm trước thì làm trước đi đã. Ax ? Anh nấn gân cái máy tính đó thử coi sao?”

Thật không thể tin nổi là tôi lại có thể bình tĩnh đứng đây trong khi Jake, Rachel và Cassie đang chiến đấu ở ngoài kia. Nhưng tôi nghĩ mình đã rút ra một bài học tốt từ sự tàn nhẫn của

bọn Yeerk. Tôi đã thấy sự tàn nhẫn đó trong đôi mắt lạnh lùng của Visser Một, trong cái giọng không thương tiếc của hắn, kẻ đã chẳng mấy may quan tâm đến việc tôi chính là con ruột của vật chủ mà hắn đang kiểm soát.

Tôi nghĩ có những lúc tui tôi chỉ có cách duy nhất để tồn tại, đó là cũng phải tàn nhẫn như chính kẻ thù. Là phải hủy diệt trước khi bị hủy diệt.

<Đúng như tôi đoán,> Ax nói, đôi mắt chính không rời những thông tin trên máy tính. <Bọn Yeerk đang xâm lược hành tinh Leeran. Công việc của chúng không tiến triển tốt. Phần lớn người Leeran đang kháng cự lại chúng. Vì người Leeran là dân ngoại cảm nên bọn Yeerk không cách nào lừa được họ. Vì vậy bọn Yeerk đã quyết định dẹp những hoạt động lén lút sang bên và xâm lược thẳng cánh bằng vũ lực.>

“Nhưng đó lại là một thế giới nước, nên chúng không thể trồng cây vào đám Hork-Bajir,” tôi nói. “Vì vậy bọn cá mập đầu búa đang được cải tạo để bọn Yeerk biến được chúng thành những vật chủ. Những tên Mượn xác-cá mập sẽ là những binh sĩ hung hãn trong cuộc chiến ở hành tinh Leeran.”

“Giờ thì bọn mình ra ngoài trợ chiến mấy đũa kia được chưa?” Tobias sốt ruột hỏi rồi cũng chả thèm đợi câu trả lời, Tobias đã bắt đầu biến hình. Những sợi lông của điều hâu đuôi đỏ đang mọc ra từ tay nó.

“Ax, anh có tìm được cách nào để lấy mấy thứ của nợ đó ra khỏi đầu tui mình không?”

Ax giao tiếp bằng ý nghĩ với chiếc máy tính. <Có một chương trình khử bỏ nhưng nó có nhiều mã quá. Chỉ có một cách khác để khử bỏ những vật cấy này. Đó là khi nào cái tổ hợp này bị phá hủy hoàn toàn.>

“Sao cơ?” Tobias hỏi. “Tui mình không thể loại bỏ cái vật đó trừ phi làm nổ tung toàn bộ nơi này lên á?”

<Đúng vậy. Như thế bọn Yeerk sẽ không để lại chúng có gì nếu chúng gặp rắc rối. Nhưng nói gì thì nói, chúng ta cũng chẳng có cách nào để hủy hoại cái tổ hợp này đâu...>

“Ax. Chúng làm cách nào để rút nước ra khỏi nơi này vậy? Chúng làm sao để nó không bị ngập nước? Nếu chỉ là bằng hơi nén thì tai tui mình đã nổ tanh bành rồi còn gì...”

<Bằng trường lực,> tôi nghĩ thế. <Chúng điều chỉnh trường lực để nước không vào được trong khi vẫn cho phép các dạng sống động vật ra vào thoải mái.>

“Anh có dò được tới phần mềm điều khiển tổ hợp không vậy?”

<Xong từ lâu rồi.>

“Anh có thể tắt cái trường lực đó được không? Làm sao dùng để cho bọn Yeerk biết được ấy?”

Ax bật cười khi dễ. <Tôi là một người Andalite. Không một chiếc máy tính đơn sơ, kệch cỡm, thiếu sáng tạo nào của bọn Yeerk có thể gây khó khăn cho tôi, trừ phi nó được bảo vệ một cách đặc biệt.>

<Mấy bồ làm gì vậy?> Tobias hỏi. Giờ thì nó đã trở thành một con điều hâu đuôi đỏ. <Định cho nước tràn vào để tắt cả cùng chết à?>

“Phá hủy cái tổ hợp này mới khử bỏ được những vật cấy trong đầu tui mình,” tôi nói. “Ax, anh có thể giải chế độ cho vụ đó chậm lại năm phút được không?”

<Năm phút hả?> Ax lại giao tiếp bằng ý nghĩ với chiếc máy tính. <Xong xuôi. Trong năm phút nữa, hàng triệu lít nước, theo đơn vị tính của các bạn, sẽ ào vô nơi này.>

<Tui mình cần phải có mang cá trước khi điều đó xảy ra,> Tobias nói.

“Đúng vậy. Và những ai không thể mọc mang thì... mình nghĩ kẻ đó sẽ rất mong như thế.”

CHƯƠNG 23

Ba đưa tôi lao ra khỏi phòng. Tôi vừa chạy vừa biến hình thành con dã nhân. Tui tôi đang lao vào chiến đấu. Và mặc dù con dã nhân không phải là một con thú hung dữ, nó vẫn là một con thú cực khỏe.

Lúc tui tôi chạy đến cánh cửa dẫn ra ngoài thì tôi đã biến hình xong. Tobias đã bay được rồi và Ax đã là Ax.

Tôi tông cửa ra ngoài. Thật ra tôi đã quên bém rằng tôi đang ở trong lồng dã nhân và vì vậy đã mở cánh cửa quá nặng tay đến mức nó xé tung cả bản lề ra.

Điều mà tôi thấy là một khung cảnh tan hoang. Có những tên Hork-Bajir bị thương nằm lê lết quanh tổ hợp. Một tên Taxxon hôi thối, dập nát đang bị nhai rau rầu bởi một tên đồng hương Taxxon. Một con gấu xám, một con cọp, và một con sói đã gây ra những thiệt hại khá nghiêm trọng. Nhưng giờ thì tui nó đã bị dồn vào một góc, bị bao vây bởi những tên Hork-Bajir đã hơi gờm nhưng lại đầy quyết tâm.

Visser Một, mẹ tôi, đang rảo bước về phía chúng, vẻ khinh suất. Dọc đường, hấn đá vào một tên Hork-Bajir bị thương, thúc tên này đứng dậy chiến đấu tiếp. Nửa tá Hork-Bajir đã đứng

dậy, theo hấn.

<Năm phút thôi,> tôi nói ngắn gọn. <Không được quá. Rồi tụi mình còn phải nhảy vô nước nữa.>

<Với mang đó nha,> Tobias nhắc nhở.

<Đồng ý, nào tụi mình tới cứu Jake đi,> tôi nói. <Cái thằng ôn đó lúc nào cũng cần tui ra tay cứu giúp...>

Tôi lạch bạch lao tới. Tobias vỗ cánh bay lên. Còn Ax thì chạy tới với cái đuôi vênh lên sẵn sàng.

<Ít ra thì tôi cũng có cơ hội giới thiệu với Visser Một cái đuôi của tôi!> Ax hăng hái nói.

<Không!> Tôi hét lớn. <Mấy bồ ra giúp mấy đứa kia đi. Để mình giải quyết Visser Một và đội quân của hấn cho...>

Ax và Tobias phóng lên đầu. Tôi lao vào nhóm Hork-Bajir đi theo mẹ tôi. Chúng không thấy tôi lao tới.

BỤP! Tôi giáng một tên Hork-Bajir ngã lăn quay xuống sàn và hấn nằm luôn tại đó.

RE Ett! Một tên Hork-Bajir quay ngược lại, quơ cánh tay. Những lưỡi dao ở cổ tay hấn chĩa vào tôi. Nhưng hấn đã bị thương rồi. Hấn quá chậm chạp. Cả tôi cũng chậm nốt. Nhưng tôi không bị hụt. Tôi tọng nguyên quả đấm đã nhân bụi chần dãn, nhiều lực hơn gấp chục lần võ sĩ quyền anh Evander Holyfields, vào trúng ngực tên Hork-Bajir. Bọn Hork-Bajir còn lại đều lui bước.

Mẹ tôi quay đầu lại. “Giết nó đi, đồ hèn! Giết nó cho ta.”

Một tên trong đám Hork-Bajir nhảy bổ vào tôi, cả chân lẫn tay hấn đều loé lên những lưỡi dao chết chóc. Tôi cố né, nhưng con dãi nhân lại không được nhanh nhẹn cho lắm.

<Á á á á á!> Tôi đã bị chém trúng! Tay trái tôi bị xả một vết sâu. Máu đang trào ra, thấm đầy lớp lông sẫm màu và thô kệch của tôi.

“Đúng đó! Giết nó đi!” Visser Một khoái chí nói.

Tên Hork-Bajir lại chém tôi lần nữa, không sâu bằng lần trước nhưng đau hơn. Cú chém xả một vết dài ngay cái mồm dãi nhân của tôi. Các chiến hữu của hấn cũng quyết định rằng lúc này đã có thể an toàn xơi tái tôi....

Làm to rồi, các con. Ta là một con khỉ đột. Người ta có thể nhìn một con khỉ đột và nghĩ, *có gì đâu, nó chỉ nặng gấp đôi một người bự con, thậm chí không cao bằng nữa kia*. Vậy nó khỏe cỡ nào? Khỏe như thế nào? Bạn có thể dùng một cái búa tạ nện vào đầu nó, và nó sẽ tóm lấy cái búa và khiến bạn thương thức nó. Arnold Schwarzenegger, với cơ thể cường tráng của ông, chỉ có thể bẻ ngược cổ tay tôi, nếu tôi thực sự muốn ông làm vậy.

Trong tự nhiên, khỉ đột là loài vật hiền lành, dịu dàng. Nhưng tôi không chỉ là một con khỉ đột. Tôi là thằng Marco với sức lực của một con khỉ đột. Và phần Marco trong con khỉ đột-tôi không hề dịu dàng và hiền lành.

Tôi tóm lấy cái cổ rắn của tên Hork-Bajir bự con và xiết lại. Hắn điên cuồng chém tôi. Hắn túi bụi xả những lưỡi dao vào tay tôi. Nhưng tôi vẫn giữ chặt. Và với cánh tay kia, tôi tóm lấy cổ tay một tên Hork-Bajir nữa. Rồi tôi đơn giản giới thiệu chúng với nhau... theo một cách thức thô bạo.

Bọn Hork-Bajir thấy rằng như thế đã là quá đủ. Chúng bỏ chạy. Chỉ còn một mình Visser Một đứng lại đó.

Chỉ còn tôi và Visser Một, chỉ tôi và mẹ tôi.

“Sao, tên Andalite kia.” Visser Một bình tĩnh nói. “Ta thấy các người đang hoan hỉ tận dụng tất cả những biến dạng hình tuyệt vời của Trái Đất. Nhưng người nên biết rằng người không thể nào thoát khỏi nơi này đâu. Tuy nhiên, nếu người ngoan ngoãn đầu hàng, ta sẽ để người sống.”

Tôi không nói gì cả, không thể. Bọn Yeerk nghĩ rằng tụi tôi là người Andalite. Đó cũng chính là điều tụi tôi muốn chúng nghĩ. Tụi tôi luôn lo ngại rằng nếu lỡ miệng nói chuyện với chúng, tụi tôi có thể để lộ ra điều gì đó khiến chúng biết được rằng tụi tôi là những con người.

Nếu chúng mà biết tụi tôi thật sự là ai thì tụi tôi đi đút.

Nhưng chúng có một lý do thứ hai khiến tôi không thể nói ra chuyện với Visser Một. Tôi biết nếu tôi lỡ miệng nói với mẹ, tôi sẽ không bao giờ dừng được nữa. Tôi sẽ xổ ra tất cả. Tôi sẽ kể với mẹ tất cả mọi chuyện... bởi lẽ quá lâu rồi tôi không được tâm sự với mẹ. Tôi đã nghĩ về điều đó biết bao lần. Nhiều lắm, nhiều ghê lắm. Tất cả những chuyện mà tôi muốn kể với mẹ. Về cuộc đời tôi, bạn bè tôi, tôi làm gì ở trường, tôi chọc các thầy cô cười như thế nào.

Đôi mắt quá quen thuộc của Visser Một chợt rung lên. “Tên Andalite, nếu người mà giết ta thì người cũng sẽ chết theo ngay.”

Và rồi tôi nghe một giọng nói rin rít, hình như phát ra từ trong bụng, thốt lên, “Ha tu ma el ga su fa to li”. Một giọng nói sử dụng ngôn ngữ vũ trụ xa lạ, nhưng tôi hiểu nó. Tôi cảm thấy nó ở trong não của tôi. Nó cũng giống như ngôn ngữ ý nghĩ, chỉ có điều la sâu hơn, lắng đọng hơn. Giọng nói đó như đang sử dụng chính những từ ngữ của tôi ở trong não của chính tôi.

Điều nó nói lên có ý nghĩa là Đừng để bị lừa, thưa ngài Visser Một, nó không phải là một tên Andalite.

Tôi quay ngoắt lại. Ở đó, ngay sau lưng tôi, là một tên Mượn xác-Leeran với những tua cảm bay phát phơ. Tôi có thể đập dẹp lép cái giọng lưỡng lự to lớn này mà không đổ lấy một giọt mồ hôi. Nhưng tôi chợt thấy lạnh cứng người....

Nó không phải là một tên Andalite, tên Leeran lặp lại. Nó là một tên người.

Khuôn mặt của Visser Một vẫn hoàn toàn vô cảm. “Không, đồ ngu,” hắn cười khẩy. “Nó là một con dã nhân. Chúng có liên hệ với loài người, nhưng không phải là người. Nó là một tên Andalite đang biến hình.”

Tôi xin ngài thứ lỗi vì đã cãi lại ngài, nhưng thưa ngài Visser...

Sau đó, có hai chuyện xảy ra gần như cùng một lúc, trong vòng có vài giây.

Tôi vụt thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, quơ tay đâm vào tên Leeran ngay giữa cái miệng ếch của hắn.

Và từ ụ tàu gần đó, một con rắn vàng khổng lồ bất chợt ngoi lên.

“Visser Ba, nếu ta không lầm,” mẹ của tôi kính khỉnh nói.

<Ồ, tôi thấy ngài đang làm rối beng mọi thứ lên cả rồi, Visser Một ạ. Những người bạn cũ của chúng ta, bọn đạo tặc Andalite, hình như đang hủy diệt gần hết đội quân của ngài thì phải.>

“Ta còn những binh sĩ khác, chẳng cần người can thiệp đâu!” Visser Một nổi giận. “Và nếu người không phải là một tên bất tài, một kẻ phản bội để chế, thì người hẳn đã quét sạch đám sâu bọ này chứ đâu để chúng còn sống đến tận bây giờ.”

Cái đầu rắn khổng lồ nhoén một nụ cười nham hiểm khi nó cúi xuống chúng tôi. <Chắc chắn là Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ rất thích thú được nghe cái lời biện bạch cho thất bại của ngài.>

“Điều mà Hội đồng Tam Thập Trụ sẽ lắng nghe là việc người để một dúm Andalite tự do tung hoành mà không bị trừng phạt.”

<Mi sẽ mất hành tinh Leeran cho coi, đồ lai người điên loạn,> Visser Ba rít lên.

<Giống như mi đã để vuột mất Trái Đất, mặc dù ta đã trao nó cho mi ở trạng thái hoàn hảo.> Visser Một hẳn học đáp lại.

Thật là kì cục. Bạn phải hiểu rằng ngoài kia có một cuộc chiến gầm gào giữa đám bạn của tôi với bọn Hork-Bajir. Còn tôi thì đang đứng đó, vừa mới đâm mõm tên Leeran. Nhưng cả hai tên Visser hình như vẫn chỉ bận tâm mỗi chuyện chải rửa nhau.

Chính trị. Tôi nhận ra điều đó. Và ngay lúc đó, việc thứ ba xảy ra.

Một tiếng còi báo động chọt cất lên vang dội. Một giọng nói may mốt vọng xuống từ các thanh xà.

“RrrrÉ É É T! RrrrÉ É É É T! RrrrÉ É É T! Báo động! Báo động! Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong vòng ba phút nữa. Cực kỳ khẩn trương. Đếm ngược bắt đầu. Việc diểm ngược sẽ diễn ra cách nhau mỗi mười giây. Cảm ơn và xin chúc một ngày tốt đẹp.”

Tôi không biết điều gì khiến tôi sùng sốt hơn. Việc một lời công bố phát ra, báo trước hàng triệu lít nước đang sắp sửa ập vào. Hay việc cái giọng máy kia chúc mọi người một ngày tốt đẹp.

Tôi muốn bật cười thật to. Hay ít ra là nói câu gì đó thật tếu. Nhưng thay vào đó, tôi chỉ co giò chạy.

CHƯƠNG 24

“**H**ệ thống ngăn nước sẽ tắt trong hai phút năm mươi giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

<Ha ha ha ha> Visser Ba cười khanh khách. <Nước sắp ào vào, và mi thì bị kẹt trong cái xác người yếu ớt đó. Hối ôi, Visser Một. Phải chăng ta đang chứng kiến sự thăng tiến của ta đang đến gần?>

Visser Một đỏ dừ lên vì tức tối. Nhưng hấn quay đầu lại và chạy đến tòa nhà văn phòng.

<Đúng đó, mi cứ chạy cho lẹ đến sửa cái máy tính của mi đi.> Visser Ba cười đắc thắng. <Bọn Andatile đó là những đồ quý sứ trong lĩnh vực máy tính, mi cũng biết rồi mà. Hahaha!>

“Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong vòng hai phút bốn mươi giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

Tôi hồi hả lao tới chỗ các bạn đang chiến đấu. Jake, mình mấy đã ướm đâm những máu. Rachel vừa liệng sang bên một tên Hork-Bajir bị bóp nát.

<Cảm ơn bồ đã tạt qua thăm, Marco.> Nhỏ nói. <Ít ra bồ cũng đã khử được tên Visser Một giùm tội này rồi chứ?>

<Không.> Tôi nói cộc lốc.

<Bồ có ổn không vậy, Marco?> Jake hỏi riêng tôi.

<Không. Mình không ổn. Nhưng điều tội mình tập trung lúc này là làm sao thoát khỏi nơi đây.>

Ngay lúc đó, từ trên trời, một vật khổng lồ chọt ụp xuống tội tôi. Vật gì đó rất lớn mang màu vàng của nọc độc. Nó đang phóng thẳng về phía Ax.

<Ax, coi chừng!> tôi hét lên.

Cặp hàm khổng lồ của Visser Ba ngoác rộng ra, chực quắp lấy anh chàng Andalite để lôi lên. Nhưng Ax đã né ra rất nhanh.

<Tôi không phải là người, không dễ gì mỗ lén được tội đâu, Marco ạ.> Ax từ tốn nói.

“Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong hai phút mười giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

Visser Ba nhấc cái đầu lên rồi mỗ xuống Ax một lần nữa. Lần này cái đầu khổng lồ chụp xuống nhanh hơn. Ax vọt sang trái, toan quất đuôi vào đầu con quái thú, nhưng ảnh bị hất ngã. Một chiếc móng vấp phải một mảnh vỡ. Ảnh loạn choạng.

<Tóm được mi rồi nhé!> Visser Ba khoái chí reo lên.

Cặp hàm đang xiết lại quanh Ax! Nhưng rồi, với cơ thể của Ax đang nằm gọn ở trong miệng, Visser Ba chọt khựng lại.

Hắn khựng lại vì một con gấu xám rất lớn, rất phẫn nộ vừa tóm lấy phần giữa mình của hắn.

<Nhả anh ta ra,> Rachel gầm gừ. <Nhả anh ta ra ngay nếu không ta sẽ xé mi làm đôi.>

Tôi sững sờ thấy Rachel đang nói với Visser Ba bằng cách truyền ý nghĩ, nhưng tôi biết nhỏ không còn lựa chọn nào khác.

Tên Visser vẫn giữ nguyên vị trí cặp hàm. Hắn có thể nhai Ax dứt làm đôi, nhưng hắn không làm thế.

<Tên Andalite kia,> Visser Ba nói. <Mi tóm được ta, và ta tóm được tên chiến hữu của mi. Nhưng nước đang sắp sửa ập vào và mi sẽ chết đuối trong cơ thể đó.>

<Thả anh ta ra!> Rachel xiết chặt hơn nữa cho đến khi những chiếc vuốt của nhỏ làm phọt ra một chất rỉ màu vàng-xanh từ các vết cấu trên cơ thể của con rắn.

<Ta nghĩ chúng ta có thể thương lượng,> tên Visser nói.

Tôi bước lại gần, nhắm kỹ cái đầu rắn, rút một tay ra sau lưng, gồng những bắp cơ đồ sộ trên cổ và vai, dồn cả trọng lượng hai trăm ký vào chúng rồi giáng nhanh một quả đấm vào mũi tên Visser.

<Thương lượng cái này nè,> tôi nói, khi quả đấm đầu tiên của tôi trúng ngay cái mõm rắn lóc bóc-mềm mềm. Cặp mắt của tên Visser muốn bật tung. Hàm của hắn muốn vỡ toang ra. Hắn như treo lủng lẳng mất vài giây. Rồi cái đầu của hắn gục xuống đất.

Hắn trượt trở vào nước, hầu như vô tri giác. Một vệt chất rỉ màu xanh đọng lại những nơi hắn trượt qua.

Thân hình của Ax cũng bị vấy cái chất nhớt màu xanh ghê tởm đó.

<Cảm ơn bạn,> ảnh lí nhí nói.

“Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong một phút bốn mươi giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

<Phải thoát khỏi đây ngay!> Tôi hét lên.

Tobias bay lên từ chỏm đầu của một tên Hork-Bajir đang gào rống. <Đến lúc rút dù rồi đó, mấy bồ!>

“Hệ thống ngăn nước đã được khôi phục ở thời điểm một phút bốn mươi giây. Chúc một ngày tốt đẹp!”

<Cái gì?>

<Tại Visser Một đó!> Cassie lên tiếng sau khi đã lọc cọc chạy tới. Một con sói vừa trải qua nửa giờ đồng hồ cực kỳ tồi tệ. Nhỏ bị nhiều vết chém đến mức tôi hổng tài nào đếm xuể.

<Marco, lẽ ra bồ phải kết liễu hắn hồi nãy, khi bồ có cơ hội!> Rachel tức tối nói. <Giờ thì để tui lo vụ đó cho.>

Nhỏ hạ cái thân hình lông lá, đồ sộ xuống đất rồi rầm rộ lao trên cả bốn cẳng trở về phía tòa nhà. Ax chạy theo sau nhỏ, cái đuôi chết chóc của ảnh giương cao.

<Marco, bồ biết tội nó sắp làm gì rồi đó,> Jake gấp gáp nói.

Tôi gật cái đầu dã nhân dày cui. <Mình biết mà...>

<Tùy bồ quyết định đấy,> giọng Jake lững lờ.

<Ừ.>

Tôi vẫn đứng đực ra đó trong khi Rachel và Ax đã chạy đến cánh cửa tòa nhà.

<Jake! Bồ, Cassie và Tobias biến hình đi, đồng ý chứ? Mình phải đi đây và... mình cũng không biết phải làm gì nữa.>

<Đi đi,> Jake nói. <Chỉ một phút nữa tội mình sẽ mọc mang thôi. Này, Marco?>

<Gì vậy?>

<Hãy làm điều gì bồ cho là đúng. Bồ hãy quên những gì mọi người nghĩ đi. Làm điều gì mà bồ thấy là đúng ấy.>

Đúng là thằng Jake, bồ ruột của tôi. Đó là câu trả lời của nó cho đủ mọi chuyện trên đời: làm điều gì đúng. Nhưng cách chỉ đó, nó vẫn có cái vẻ như đã biết rõ thế nào là đúng. Hay ít ra nó nghĩ là nó biết. Jake là một dạng thủ lĩnh bẩm sinh. Thủ lĩnh thì luôn biết cái gì đúng.

Còn tôi ấy à? Tôi là một nghệ sĩ hài. Tôi chỉ biết cái gì là vui thôi. Và cả cái gì là không vui...

CHƯƠNG 25

Tôi gặp lại hai đứa nó tại văn phòng. Đó là nơi Visser Một đã đến để sửa lại cái máy tính. Hắn đang đứng đó, ngạo nghễ sau bàn, tay cầm một khẩu Tia Nguyệt.

Cháu ú ú!

Hắn bắn! Tia sáng chói lọi đốt cháy một hình bán nguyệt sắc gọn trên vai Rachel.

“Rrrrrroooooowwww!” Nhỏ rống lên vì đau đớn.

Visser Ba quay khẩu súng Tia Nguyệt sang Ax.

Chát!

Cái cựa đuôi của Ax nhanh quá, mắt tôi không thể nào nhìn kịp. Nhưng tôi thấy một vết thương trên cánh tay người của Visser Một. Và khẩu tia Nguyệt rơi xuống...

Rachel lao vào hấn như tia chớp. Gấu xám có thể rất nhanh khi nào cần nhanh, hoặc khi nào chúng nổi khùng. Mà Rachel thì lại đang nổi khùng.

Cú lao của nhỏ húc Visser ngã sõng soài trong căn phòng. Và khi hấn toan đứng dậy thì Rachel đã lù lù phía trên.

Không còn gì để bàn cãi nữa. Gấu chống lại người. Gấu-biến hình chống lại người bị Mượn xác. Đó là một cuộc chiến tuyệt vọng. Visser Một chẳng khác gì một con búp bê vải. Bằng một cú tát mạnh với bàn tay đầy vuốt, Rachel có thể làm văng cái đầu Visser Một ra khỏi bờ vai của hấn...

<KHÔNG!> Tôi hét lên.

Rachel xoay đầu lại nhìn tôi bằng đôi mắt cạnh thị của loài gấu. <Im đi, Marco!>

<Đừng! Đừng làm vậy!>

<Hấn là tên Visser của bọn Yeerk,> Ax lạnh lùng nói.

<Đừng,> tôi lặp lại. <Đó là mẹ của mình.>

Tất cả đứng bất động một thời gian có vẻ như bất tận. Visser Một, mẹ tôi, chẳng nghe thấy gì cả, dĩ nhiên rồi. Vì tôi chỉ truyền ý nghĩ cho Rachel và Ax thôi.

<Mẹ bồ chết rồi mà,> Rachel ngỡ ngàng nói.

<Không. Mình chỉ từng nghĩ như thế thôi. Đây chính là mẹ mình... hoặc từng là mẹ mình. Và có thể sẽ lại là mẹ mình một ngày nào đó nếu như... nếu như mẹ mình còn sống đến ngày đó...>

Rachel do dự. Và rồi, với vẻ tức giận, nhưng bằng một lực rất nhỏ đối với gấu, nhỏ hẩy cơ thể của mẹ tôi sang bên.

<Cảm ơn bồ,> tôi nói.

Nhưng Ax thì lại không dễ dàng thuyết phục như thế. <Marco, hắn vẫn là mối nguy hiểm của tụi mình mà...>

<Có lẽ không đâu,> tôi nói. <Nhìn kìa.>

Tôi trở vào cánh cửa sổ lớn nhìn ra biển. Ở đó, ngay sau tấm kính lồi, có một con rắn vàng khổng lồ, góm guốc đang chõ mắt nhìn vào. Visser Ba.

<Hắn đã thấy tụi mình tha mạng cho bà,> tôi nói. <Mấy bồ nghĩ Visser Ba sẽ diễn dịch điều đó như thế nào?>

<Hắn sẽ nghĩ bà ấy là tên phản bội,> Ax đáp liền. <Đó là điều mà hắn muốn tin. Và khi hắn thấy chúng ta tha mạng cho bà ấy, thì đó sẽ là tất cả những bằng chứng mà hắn cần.>

<Xin lỗi bồ nha, Marco,> Rachel nói. Con say trận giờ đây đã xẹp xuống trong nhỏ. <Mình không biết chuyện này.>

<Thôi im đi, Xena,> tôi gay gắt nói.

<Này, mình đang muốn tử tế với bồ mà...>

<Mình biết. Nếu muốn vậy thì làm ơn ngậm miệng lại đi.>

Ax đã trở lại chỗ cái máy tính. <Visser Một đã khóa lại không cho tôi vào. Tôi phải mất mười phút để giải mã.>

Chuyển động đó chỉ diễn ra thấp thoáng ở khóe mắt tôi. Tôi không còn thời gian để hét lên. Tôi chỉ thấy Visser Một - mẹ tôi - chớp lấp khẩu tia Nguyệt mà hắn đánh rơi. Hắn lặn một vòng với khẩu súng, đưa nó lên chĩa thẳng vào Rachel.

Quá xa để ngăn hắn lại!

Nhưng bản năng đã trỗi dậy. Không phải bản năng dã nhân mà là bản năng người. Đó là quy trình ra quyết định nhanh như chớp, thông minh và dứt khoát đã từng giúp loài Homo Sapien thống trị được muôn loài...

Tôi chớp lấy chiếc ghế. Nó rất nặng. Bằng thép và da mà...

Và tôi liệng nó bằng toàn bộ sức mạnh của tôi tay đã nhân. Tôi cố tình liệng nó vào mẹ tôi. Nhưng tôi đã bị hụt. Hay có thể là tôi đã cố tình để hụt. Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ biết chắc được điều đó.

Nhưng chiếc ghế vẫn lù lũi bay.

Nó trúng vào cái cửa sổ lồi.

RẦẦẦCCC!

Tấm kính không bị vỡ nát, mà chỉ nứt ra. Nhưng áp lực nước bên ngoài lại quá lớn. Nước bắt đầu rĩ vào rồi phun qua tấm kính.

Mẹ tôi nao núng. Chii ú ú ú! Tia Nghiệt trật mục tiêu.

Rachel phản ứng thật nhanh. Nhỏ tát Visser Một bằng mu bàn tay. Một cú tát nảy lửa, nhưng không gây chết người.

<Cái cửa sổ đó sắp vỡ rồi!> Ax la lên.

<Tụi mình phải ra khỏi đây thôi!> Rachel hét lớn. <Lẹ đi, lẹ đi!>

<Mình phải cứu mẹ đã!> Tôi hét lên.

<Ngốc thế! Chạy đi, nếu không chẳng ai thoát nổi đâu!> Rachel quát.

RẦẦẦccc! Cửa sổ nổ tung, bắn vào trong.

ẦẦẦẦMMM!

Điều đó cũng giống như khi mặt bạn ở cách chiếc vòi rồng có chừng năm phân. Sức mạnh của nước thật là điên cuồng! Giống như bạn bị cả một thân cây húc vào người vậy.

Tôi lập tức bị ngã chổng gọng, quay cuồng trong một thác nước cuồng loạn sủi bọt.

Căn phòng trở thành một xoáy lốc. Nước cuốn mọi thứ xoay vòng vòng. Và rồi một vật dài, vàng khè chọt bắn vào phòng.

Visser Ba! Lực hút bất ngờ khiến hấn không thể kháng cự được và bị cuốn vào trong, hết như một núi giẻ bị hút vào máy giặt chân không.

Cánh cửa văn phòng nổ tung như chiếc nút bần. Rachel, Ax, tôi và con rắn biển khổng lồ Visser Ba bị lôi bằng băng ra hành lang, chẳng khác gì bị bắn ra từ một họng pháo.

Dọc hành lang, tất cả các bờ tường đều đổ sập.

ẦẦẦẦMMM!

Đã qua khỏi những bờ tường bị hủy hoại. Nước lúc này hơi trải rộng ra đôi chút và tôi đã thấy được mình ở đâu. Tôi tìm mẹ tôi và thấy mẹ đang nổi lênh bênh, mặt úp ngược xuống nước, ở cách tôi khoảng năm mét.

Tôi ráng bơi về phía mẹ. Nhưng dòng nước lại quá mạnh.

<Hoàn hình đi!> Rachel hét lên.

Nhưng tôi đã bắt đầu hoàn hình rồi còn gì. Tôi đã trở thành người được một nửa. Tôi thấy Rachel, phần lớn vẫn là gấu, đang quay cuồng trôi qua.

Tôi thoáng thấy vật gì đó có làn da lổn nhổn hai màu xanh và vàng đang di chuyển dễ dàng qua những cơn sóng triều cuồng loạn. Những tua cảm của nó có vẻ như được cấu tạo hoàn hảo để kháng lại dòng nước.

Một tên Leeran!

Hắn đang hướng về phía mẹ tôi.

Để cứu mẹ tôi chẳng? Hay là để hủy diệt mẹ? Hay để bắt mẹ đem về cho Visser thưởng ngoạn sự đau đớn của mẹ?

Tôi cũng chả biết nữa. Vì tôi đã bị quét ra ụ tàu và chìm xuống biển sâu.

Tôi tuyệt vọng ngáp tìm không khí. Những lá phổi người tôi rất bồng.

Và tôi đã tìm đến với con cá mập bên trong tôi.

Bọn cá mập đang đợi sẵn tại tôi. Những con đầu siêu bự. Chúng ở đó, bao quanh cái tổ hợp. Tôi không biết bằng cách nào, nhưng chúng đã được đặt trong tình trạng báo động. Hay có lẽ việc tổ hợp bị hủy hoại đã khiến chúng bị kích động?

<Chúng đến kìa!> Cassie cảnh giác.

Nếu có lúc nào đó bạn thắc mắc muốn hiểu nỗi sợ là như thế nào thì tôi sẽ vẽ tặng bạn một bức tranh: nó là một tá con cá mập đầu búa đang nhìn bạn và nhoẻn cái nụ cười lộn ngược đầy ác hiểm của loài đầu búa.

Chúng đang đến. Và tôi bất chấp. Tôi cóc sợ. Tôi muốn đánh nhau. Tôi muốn bị đau. Và tôi muốn làm đau. Tôi không phải là một con cá mập lạnh lẽ, không tình cảm. Tôi là một thằng nhóc vừa chứng kiến mẹ nó chết. Chết thêm một lần nữa.

Tôi chẳng đợi bọn cá mập sát tới. Tôi quất cái đuôi thanh lịch của loài đầu búa rồi lao vào con cá mập gần nhất, bự nhất mà tôi thấy.

Tôi và nó sáp vào nhau như hai chiếc xe ngược chiều tông thẳng vào nhau. Mặt đối mặt. Đầu búa đối đầu búa.

Tôi xoay cái đầu búa, lật ngửa ra, rồi tức thì xoay ngược lại. Địch thủ của tôi toan phản ứng. Nhưng nó chỉ là một cá mập thông minh, còn tôi thì lại là con người. Tôi đã biết trước nó sẽ phản ứng thế nào, và tôi đã chuẩn bị.

Quá muộn! Nó chỉ kịp thấy cái miệng tôi hả ra. Quá muộn! Nó chỉ kịp thấy những dây tam giác sắc lẹm. Tôi cắn. Tôi nghiền hàm với sức mạnh đủ để cắt lìa một cái cẳng bự.

Tôi xé một mảng thịt khỏi con cá mập rồi hét lên. <Nào! Nào! Tới đi, tới luôn đi!>

<Marco! Thôi ngay!> Jake la lớn.

Tôi xoay mình đến khi ở tư thế dựng đứng, rồi tôi quấy đuôi, quay đầu lại, cắn vào đuôi đối thủ. Tôi nghiền răng, bứt lìa phần vây trên ở đuôi con cá mập.

<Marco! Đã bảo thôi đi mà!>

Bất chợt, một cơ thể cá mập húc vào tôi. Nó tông vào tôi từ bên hông. Đối thủ của tôi bơi đi mất, rõ ràng là không muốn đánh nhau nữa.

Tôi quay sang con cá mập mới này.

<Mình đây mà, Marco,> Jake nói. <Mình đây. Chúng bỏ đi rồi. Chúng đã tan đàn hết cả rồi.

Chúng đã mất tín hiệu từ cái tổ hợp đó và giờ thì chúng đang tháo chạy.>

Tôi nhìn Jake. Nhìn con cá mập mà nó đang đội lốt.

<Xong hết rồi, Marco. Tụi mình ra khỏi đây đi.>

Sự khát máu đã nhạt bớt đi nhiều. Tôi nhìn quanh và thấy con cá mập đột biến cuối cùng đang bỏ đi.

Những bọt nước đang thoát ra từ cái tổ hợp ở dưới nước. Những cú nổ làm rung chuyển đại dương, hết như những nhát búa vọng trong nước. Hình chiếu để ngụy trang tổ hợp chợt lấp lánh rồi biến mất khi tụi tôi bơi xa khỏi nổi kinh hoàng tột độ ấy.

Tụi tôi thấy Visser Ba, một cái dải vàng vọt ở tít xa, đang trườn lách bơi đi.

Tôi cảm thấy ngửa ngửa, óc ách ở trong đầu. Vi mạch điều khiển đang tan chảy. Ax đã nói rằng điều này sẽ xảy ra khi nào chiếc máy tính của tổ hợp quyết định rằng tất cả đã kết thúc.

Bọn Yeerk quả là khôn ngoan trong việc thủ tiêu chứng cứ. Vi mạch trong tất cả bọn cá mập sẽ đều tan chảy. Sẽ không một người đánh cá nào bắt được một con cá mập chứa công nghệ của vũ trụ ở trong đầu.

<Chúng tiêu đời hết rồi,> Cassie nói.

<Hy vọng là vậy, ít ra là Visser Một đã không thoát được,> Tobias nói. <Mình chỉ mong thấy hấn lúc này. Chắc hấn đang cố vắt óc nghĩ cách nào để nhịn thở ở dưới đó.>

Jake và Ax nín thinh. Tôi biết Jake sẽ kể cho Cassie nghe mọi chuyện. Nếu nó không kể thì Rachel cũng sẽ kể. Cả nhóm rồi cũng sẽ biết. Jake, Rachel và Ax đã biết rồi còn đâu.

Tụi nó đã biết trái tim tôi đang bị xé ra từng mảnh. Tụi nó đã biết rằng tôi đang khóc. Khóc như mọi con cá mập có thể khóc.

Tôi đã từng một lần mất mẹ. Giờ đây tôi lại mất mẹ thêm lần nữa. Trừ khi....

Tôi mừng tượng tên Leeran đang bơi lại chỗ mẹ tôi. Mẹ có thoát được không nhỉ? Không, không thể nào.

Tụi tôi bơi đi. Tụi tôi bơi vào bờ, nơi mà một lần nữa tụi tôi sẽ trở lại thành người và trở về với cuộc sống thường ngày. Trở về nhà và trở về với các bài tập. Trở về để hôn bức ảnh của mẹ tôi trước khi lên giường...

Nhưng giờ đây sẽ chẳng còn gì là như cũ nữa. Làm sao còn có thể như xưa được nữa khi tội nó đã biết hết rồi....

Tôi cảm thấy những sinh lực trong tôi đang rò rỉ. Tôi thấy kiệt quệ. Kiệt quệ và thảm hại. Tôi chờ đợi ai đó nói một câu thật tốt đẹp. Câu gì đó ngọt ngào và an ủi. Câu gì đó mà bạn bè tôi sẽ chẳng bao giờ nói với thằng Marco trước đây.

<Ê, mình nghe có tiếng gì nè,> Rachel nói. <Như là tiếng máy thì phải. Hình như...>

<Ê! Nó giống hệt như tiếng chiếc tàu ngầm. Chiếc tàu ngầm vô hình đó mà. Mình đã nghe tiếng động cơ của nó.>

<Mình có nghe thấy gì đâu.> Tobias nói.

<Nó đến từ phía trên theo hướng này nè.> Rachel nói. <Bên trên, ở gần phía bên mình ấy.>

Cả tôi cũng chẳng nghe thấy gì cả. Có lẽ Rachel đã bịa ra chẳng. Có lẽ nhỏ đang tìm cách ban cho tôi một chút tia hy vọng để mà bầu vịu. Thật khó tin đó là phong cách của Rachel. Nhưng đó chính là điểm ẩn sâu trong tính cách của Rachel. Nhỏ sẽ không ít lần làm bạn ngạc nhiên như tôi bây giờ.

<Cảm ơn nhe, Xena,> tôi nói.

Bạn biết không, nếu nhỏ đáp lại, <Không có chi,> thì tôi đã biết rằng đó là một lời nói dối, rằng nhỏ không hề nghe thấy tiếng tàu ngầm, rằng nhỏ chỉ cố tử tế với tôi thôi...

<Cảm ơn? Cảm ơn vì mình đã nghe thấy tiếng tàu ngầm á? Hay vì mình có vẻ quan tâm tới bồ?> Rachel cười nhạo bằng cái lối cười nhạo điển hình của nhỏ. <Marco, có lẽ mình nghe rõ hơn bồ là vì mình không dành nửa bộ óc của mình cho những câu khôi hài ngốc nghếch, còn nửa kia thì để tự cười trước những câu khôi hài đó...>

Đó là một cú “móc họng” khá đẹp. Nó làm tôi hơi cười được một chút. Tôi không quan tâm những câu khôi hài có xuất phát từ tôi hay không... miễn nó vui là được.

Có thật không ta? Mẹ tôi có leo lên được tàu ngầm để thoát thân không vậy? Tôi không biết, và tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn tôi muốn sự thật phải là như thế nào.

Nếu mẹ đã ra đi... thực sự, thực sự ra đi, thì tôi sẽ một lần nữa trở lại là một người bình thường. Tôi có thể buồn nhưng rồi cũng sẽ quên đi, và tôi sẽ được tự do.

Nếu mẹ vẫn còn sống, vẫn bị tạm giữ bởi tên Yeerk kia, thì cả tôi nữa cũng sẽ bị giam giữ. Tôi sẽ vẫn phải ra sức để cứu mẹ. Tôi sẽ vẫn tiếp tục là tù nhân của hy vọng.

<Mình hỏi bồ câu này thêm một lần nữa thôi, rồi mình sẽ không bao giờ hỏi lại, vì mình biết bồ hồng ưa bị thương hại.> Jake nói riêng với tôi để không ai khác có thể nghe thấy. <Bồ có ổn không vậy, Marco?>

Như tôi vẫn luôn luôn nói, tôi thích nghĩ về cuộc đời như là một hài kịch chứ không phải như một bi kịch. Từ lâu lắm rồi tôi đã quyết định đi tìm sự vui vẻ trong cuộc đời.

Và giờ đây tôi phải quyết định rằng, trong đầu tôi, mẹ đã chết hay mẹ vẫn còn sống. Đột nhiên, tia chớp ấy lóe lên. Cái hình ảnh ấy chợt xuất hiện trong đầu tôi. Tôi và mẹ. Người mẹ thật của tôi, người mẹ tự do, không còn là vật chủ của tên Mượn xác. Hình ảnh đó còn ở rất xa trong tương lai. Có lẽ sau nhiều năm nữa, tôi, mẹ và ba sẽ cùng ngồi bên nhau, nói về những chuyện xa xưa. Về những gì đã diễn ra. Tất cả những điều bí mật và những nỗi tuyệt vọng. Tất cả những nỗi sợ. Tất cả những cơn tức giận và vô vọng. Chúng tôi sẽ ôn lại tất cả.

Và rồi, từ từ nhưng chắc chắn, chúng tôi sẽ bắt đầu nói về những chuyện kỳ lạ, những chuyện kỳ quặc. Những chuyện làm người ta phải bật cười... khi mà tất cả đã qua đi.

Thì đó, chính mẹ đã dạy tôi rằng thế giới này là vui nhộn chứ nào phải ai khác.

Và nếu như mẹ còn sống, chúng tôi có thể sẽ cùng nhau đi đến cái ngày đó trong tương lai. Cái ngày mà chúng tôi sẽ cùng ngồi lại với nhau và cùng cười với nhau.

<Mình ổn mà, Jake,> tôi nói. <Và mình sẽ còn khá hơn nữa... khi nào mẹ mình được tự do.>

HẾT TẬP 15

[1] Xem tập 10: Người máy

[2] Nhạc Reggae: Loại nhạc nhịp sôi động, thịnh hành ở Mỹ.

[3] Nguyên văn: Three Stooges - tên một vở kịch vui cũng là tên chung cho ba nhân vật trong vở kịch. Đây là vở kịch hài rất nổi tiếng ở Mỹ đầu thế kỷ 20. (N.D.BS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>